

Abd al-Husayn Sharaf al-Din al-Musawi

AL-MURĀJA'ĀT

(ARABIC المراجعات; UN DIALOG SHI'I-SUNNI)

INTRODUCERE ȘI CUVÂNT ÎNAINTE

Paginile de față nu au fost scrise astăzi, iar aceste gânduri nu s-au născut recent: ele s-au organizat timp de peste un sfert de secol și ar fi putut fi tipărite mai devreme, dacă nu le-ar fi stat în cale greutăți și circumstanțe nefavorabile. De aceea, au trebuit să aștepte ocazia de a-și aduna laolaltă părțile împrăștiate și pierdute, iar evenimentele care le-au întârziat apariția să se schimbe.

În ceea ce privește ideea cărții, aceasta a precedat cu mult dezbaterile. Ea a strălucit în pieptul meu încă din tinerețe, aidoma fulgerului printre nori, și mi-a înfierbântat sângele cu entuziasmul căutării unei căi drepte, menită a pune stavilă haosului dintre musulmani și a le limpezi modul de a privi lucrurile, pentru ca, astfel, ei să poată vedea viața cu mai multă seriozitate și să se întoarcă la rădăcinile religiei lor așa după cum le-o cere datoria. Doar apoi ei vor putea să țină laolaltă Funia lui Allah, sub chemarea de a se educa singuri și a se comporta precum frații, îndatoritori unul față de celălalt și întărindu-se reciproc.

Însă imaginea în timp a acestor frați, pe care îi leagă un principiu unic și o singură credință, nu a fost, din nefericire, decât o ceartă înfierbântată de argumente, precum ignoranții care merg până în pânzele albe, astfel încât controversa părea să fie metodă de dezbateră sau ultimă resursă privind căile de a obține cunoașterea. Acest lucru este, fără îndoială, un motiv serios de îngrijorare, care are nevoie de atenție. El aduce durere, zbatere și părere de rău; deci, care poate fi soluția? Ce este de făcut? Toate aceste lucruri ne-au chinuit timp de sute de ani și ne-au făcut vulnerabili din toate părțile. Acest condei este chinuit de vanitate și lovit de lăcomie; părtinirea îl împinge într-o direcție, pentru ca apoi să cadă pradă emoției, iar între una și alta nu vede niciun motiv de rușine; deci, ce trebuie să facem? Care este soluția?

M-am săturat de toate acestea și inima mi s-a umplut de durere; astfel, am ajuns în Egipt la sfârșitul anului 1329 A.H., în nădejdea că îmi voi îndeplini obiectivul. Am fost inspirat de speranța că voi reuși să-mi satisfac cel puțin o parte din dorințe și voi putea contacta pe cineva cu care să pot face schimb de idei. Speram ca, fiind vorba de sfaturi folositoare, Allah să ne fie alături în atingerea obiectivelor noastre în tărâmul Kinana (Egipt), și va vindeca boala grea care îi macină pe musulmani, dezbinându-i și contaminându-le grupurile cu disensiuni. Slavă lui Allah, am reușit acest lucru, deoarece Egiptul este o țară care seamănă cunoaștere și apoi o crește, hrănind-o cu sinceritate și supunere

față de adânc înrădăcinatul Adevăr, prin forța evidenței. Acest lucru distinge și mai mult Egiptul și îl pune deasupra celorlalte trăsături unice ale sale.

Acolo, împrejurările fiindu-mi favorabile, mintea liniștită și sufletul încântat, am avut norocul să cunosc una dintre cele mai distinse și renumite personalități ale țării, deținător al unei minți deschise, a unor maniere plăcute, o inimă vie, cunoștințe vaste și o mare prețuire, de care se bucură cu toată îndreptățirea datorită calităților lui de conducător religios.

Cât sunt de bune spiritele deținătorilor cunoașterii, cât de ușor de primit cuvintele lor și cât de profetic modul de a fi! Atâta timp cât un *alim* este astfel înveșmântat, el va fi mereu bun și prosper, oamenii vor fi în siguranță și binecuvântați și nimeni nu va ezita în a-și exprima părerea sau dezvoltă gândurile către el.

Astfel era vestitul demnitar și imam al Egiptului și astfel au fost întâlnirile noastre, pentru care, amândoi, mulțumim fără încetare și nesfârșit Atotputernicului.

M-am plâns lui despre temerile mele, iar el s-a plâns mie despre temeri și greutăți asemănătoare, astfel fiind momentul potrivit pentru amândoi de a contempla, prin Voința lui Allah, ceea ce ne unește, pe noi și națiunea noastră. Astfel, am fost de acord că: amândouă grupările – šiită și sunnită – sunt musulmane și urmează religia dreaptă a Islamului, că sunt în acord unanim cu mesajul Profetului și că nu există o deosebire de bază între ele pe chestiuni fundamentale, care ar deranja adeziunea lor la principiile mărețe ale Islamului, că nu există o dispută reală între ele asupra principiilor de bază, cu excepția celor care apar în mod natural între *mujtahizi* cu privire la anumite reguli, din cauza unor deducții pe care aceștia le fac din Carte, sau Sunna, consensului sau celei de a patra dovezi, iar acestea, în niciun fel, nu justifică o asemenea uriașă despărțire sau prăpastie fără fund. Și atunci, tot ceea ce a cauzat toată această dispută, ale cărei străfulgerări răbufnesc de atunci, nu sunt decât două cuvinte, *sunni* și *șia*?

Dacă privim atent toată istoria Islamului și discernem credințele, vederile și preceptele care s-au dezvoltat în timp, vom înțelege că factorul cauzator al acestei disensiuni nu este altul decât agitația în jurul unei anume idei, apărarea unei teorii, ori partizanatul față de o opinie și că cea mai mare dispută a națiunii privește instituția Imamului, niciodată nefiind scoase din teacă mai multe săbii pentru un principiu islamic, așa cum au fost scoase pentru Imam. Problematika

Imamului a fost între factorii cei mai direcți care au cauzat această disensiune. Diferitele generații care s-au certat pentru Imamat au ajuns să manifeste atâta fanatism și a fost creat atâta partizanat, fără niciun fel de prevedere sau grijă. Dacă oricare dintre aceste grupuri ar fi privit explicațiile celuilalt cu înțelegere și nu ca venind din reaua voință a adversarului, adevărul ar fi fost limpede, iar lumina zorilor ar fi fost văzută atunci de către toți cei capabili să o vadă.

Ne-am angajat să ne ocupăm de această problemă, având în vedere argumentele ambelor grupuri, pentru a le înțelege temeinic, fără a fi influențați de propriile noastre înclinații derivate din mediul ambiant, obiceiuri sau tradiții. Va trebui să ne dezbărăm de toate emoțiile și tot fanatismul și să căutăm adevărul pe drumul recunoscut în mod general, și să-l atingem. Acest lucru ar putea atrage atenția musulmanilor și le-ar putea aduce liniștea minții prin ceea ce vom decide pentru ei, punând capăt pentru totdeauna, cu Voia lui Allah, impasului.

De aceea, am hotărât ca el să-și prezinte întrebările în scris, astfel încât să-i pot da răspunsul meu tot în scris, prezentând condițiile corecte, sprijinite deopotrivă de rațiune și de citate recunoscute de ambele părți.

Astfel au avut loc toate dezbaterile, cu ajutorul lui Allah, Sublimul și Puternicul. Mai târziu, am dorit să le publicăm, astfel încât să ne putem bucura de fructele muncii noastre, cautând astfel doar să-l mulțumim pe Allah, Măritul și Sublimul, dar timpuri crude și evenimente care au depășit puterile noastre ne-au descurajat, deși, în cele din urmă, poate că a fost mai bine așa.

Nu pretind că aceste pagini sunt restrânse la textele compuse atunci, de noi, sau că unele afirmații nu sunt scrise de propria mea peniță. Cauzele care au întârziat publicarea au schimbat, de asemenea, și felul în care erau organizate paginile, așa după cum am spus și mai sus. Însă sesiunile dedicate problemelor pe care le-am dezbătut sunt incluse aici *verbatim*, cu doar unele adăugiri necesare îndrumării sau cauzate de felul în care s-au înșiruit dialogurile, fără a încălca însă înțelegerea noastră mutuală.

Astăzi, am exact aceeași dorință pe care am avut-o și ieri: aceea ca această carte să genereze reformă și bunătațe. Dacă ea câștigă atenția și acceptarea musulmanilor, atunci acest lucru se petrece din mila Domnului, fiind lucrul pe care mi l-am dorit prin munca mea: nu doresc altceva decât reformă, pe cât de multă se poate, iar succesul meu depinde de Allah; în El îmi pun încrederea și către El îmi întorc fața.

Cartea mea se adresează fiecărui om rațional, care se află în căutarea cunoașterii, celui care cercetează cu temeinicie lucrurile, familiarizat cu complexitatea drumului către cunoaștere, savantului care dă expresie învățăturii sale și ale cărui cuvinte reprezintă o autoritate în privința vorbelor și faptelor Profetului (Pacea și Binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și a familiei sale Pure!), filosofului care stăpânește știința discursului, precum și fiecărui tânăr educat, liber de toate lanțurile și cătușele, care poate constitui un sprijin pentru noua viață în libertate: dacă toți aceștia o acceptă, înțelegând avantajele pe care le prezintă ea, atunci sunt cum nu se poate mai mulțumit.

Am produs această carte cu mare greutate, oferind răspunsurile din ea în cel mai adecvat mod cu putință, sub toate aspectele, dorind să ofer o inspirație celor cu o gândire binevoitoare, prin rațiunea și bunul ei simț, prezentând dovezi care nu lasă loc îndoielii și cu argumente care nu permit nicio răstălmăcire. Am fost deosebit de atent cu textele, evident, autentice și cu vorbele și faptele Profetului (Pacea și Binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și a familiei sale Pure!), o grijă care face ca această carte să fie potrivită într-o bibliotecă alcătuită în întregime din cele mai prețioase cărți, despre teologia islamică, tradiții, biografii și altele asemenea. Toate acestea fiind legate de acest foarte important subiect. Astfel, am aplicat o filosofie foarte bine echilibrată și autentică, precum și metode care îi fac pe cei obișnuiți cu astfel de cărți, adică pe iubitorii de adevăr, să i se alinieze de la începutul ei și până la ultimul paragraf. De aceea, dacă această carte va fi acceptată de către cititorii cu o gândire sănătoasă, atunci, acest lucru va reprezenta exact ceea ce am dorit, lucru pentru care îi mulțumesc lui Allah.

În ceea ce mă privește, sunt satisfăcut de această carte și mulțumit cu viața mea de după ea. Este, cred, o lucrare care trebuie să mă facă să uit toate acele lucruri de care m-am săturat: marile greutatea ale vieții, grijile împovărătoare ale vremurilor și pe vrăjmașul de care mă plâng nimeni altuia decât Atotputernicului Allah; doar El este Judecătorul lui, iar Muhammad (Pacea și Binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și a familiei sale Pure!) îi este adversar. Nu mai pun la socoteală jaful petrecut în propria casă... Am mai îndurat și nenorocirile care curgeau precum potopul din toate părțile, aducând cu ele presentimente groaznice, amestecate cu nesiguranță și durere. Însă existența mea, care este imortalizată în paginile acestei cărți, e una a milei, în această viață precum și în cea care vine; în ea, sufletul meu a fost mulțumit, iar conștiința mea ușurată. De aceea, îl implor pe Allah să considere munca mea cu înțelegere și să-mi treacă

cu vederea toate greșelile; recompensa mea pentru această carte va fi *inshallah* beneficiul și îndrumarea pe care le primesc cei credincioși.

„Iar pe cei care cred și săvârșesc fapte bune, Domnul lor îi va călăuzi pentru credința lor. Râurile vor curge la picioarele lor în Grădinile plăcerii unde chemarea lor va fi: «Mărire Ție, Dumnezeu!» iar binețea lor: «Pace!» și la sfârșitul chemării: «Laudă lui Dumnezeu, Domnul lumilor!»” (Coran, 10:9-10).

Scrisoarea 1

I Întâmpinarea partenerului de dezbatere

II Cererea permisiunii pentru dezbatere

6 Thul Qida, 1329 A.H.

1) Pacea și mila lui Allah, și binecuvântări asupra învățatului, onorabilul șeic Abdul Husayn Sharafuddin Al-Musawi.

Până acum, conștiința šiită mi-a fost străină și nici nu am fost familiarizat cu manierele lor, deoarece nu am fost alături de niciunul dintre aceștia și nici nu am ajuns să cunosc tradițiile lor. Dar mi-am dorit mereu să intru în dezbatere cu vestiții lor savanți, nerăbdător să mă amestec cu oamenii de rând, pentru a le discerne căile și a încerca să le cunosc înclinațiile, până când Allah m-a ajutat să stau pe marele țărm al oceanului vostru de cunoaștere și mi-a permis să gust din preaplinul cupei voastre; Allah mi-a îngăduit să-mi potolesc setea. Jur pe cetatea cunoașterii lui Allah, bunicul Ales al vostru, și pe poarta lui, preapăcutul vostru strămoș, că nu am gustat niciodată ceva mai mulțumitor pentru sete și alinător de boală precum bogatul vostru șuvoi. Știam că voi, neamul šiit, preferați mai curând să vă evitați frații, pe suniți, și să vă țineți departe de ei, și că vă găsiți alinare în singurătate, recurgând la izolare, și așa mai departe. Însă am văzut că persoana voastră este blândă și fermecătoare, fermă în dezbateri, curtenitoare, tare în argumentație, binedispusă, cinstită în duel, apreciată în dezacord, prețuită în competiție; de aceea, consider că šiitii sunt o companie agreabilă și un țel al fiecărui om de condei.

2) Stând pe țărmurile tumultuoasei voastre mări, cer permisiunea de a mă scălda în ea și a mă cufunda adânc în căutarea giuvaerurilor ei. Dacă îmi veți acorda permisiunea, vom săpa adânc pentru a afla rădăcinile amănuntelor și obscurităților care mă tulbură de mult timp; iar dacă nu, decizia vă aparține. Punând întrebările, nu caut niciun defect sau greșeală și nici nu resping sau fac opoziție; am, în schimb, un singur țel: căutarea adevărului. Atunci când adevărul este evident, merită să fie urmat; dacă nu, sunt doar precum acel (poet) ce a spus:

„Noi prin ceea ce avem și voi prin ceea ce oferiți

Suntem mulțumiți, chiar și atunci când, prin vedere, suntem diferiți”

Dacă îmi veți acorda permisiunea, voi încredința discuției mele cu dumneavoastră două subiecte: unul privește Imamatul sectei, în rădăcinile și ramurile sale¹, iar cel de al doilea Imamatul general, adică succesiunea ca Trimis al lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui. Semnătura mea la încheierea cuvintelor mele va fi S, iar a dumneavoastră să fie Sh. Vă cer din capul locului iertare pentru orice greșeală și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

Scrisoarea 2

I Răspuns la salut

II Acceptarea dezbaterii

6 Thul Qida, 1329 A.H.

1) Pacea lui Allah să fie cu șeicul Maulana al Islam, mila și binecuvântările Sale. Amabila dumneavoastră scrisoare mi-a produs și oferit nenumărate daruri, pentru care limba nu găsește îndeajuns de multe mulțumiri și pe care nu le poate răsplăti îndeajuns nici într-o viață de om.

V-ați pus speranțele în mine și mi-ați prezentat rugămintea dumneavoastră în vreme ce dumneavoastră înșivă sunteți speranța tuturor celor care au o

1 Cerând permisiunea de a discuta, el începe să explice subiectul de bază al acesteia, demonstrând astfel realizările lui morale și excelența sa în ceea ce privește normele dezbaterii. Folosirea inițialelor S și Sh reprezintă un mijloc potrivit de desfășurare a dialogului, deoarece S face trimitere la numele lui, Salim, el fiind sunit, în vreme ce Sh face trimitere la numele autorului, Sharafud-Din, šiit.

nedumerire, adăpostul oricui aflat în căutarea unui adăpost. Eu însumi am venit din Siria atâta cale pentru a mă desfăta în cunoașterea dumneavoastră și a vă câștiga bunăvoința, și sunt sigur că vă voi lăsa plin de optimism, în afara cazului când Allah voiește altfel.

2) Mi-ați cerut permisiunea de a vorbi. Aveți dreptul de a afirma și nega. Spuneți orice doriți: aveți permisiunea; judecata dumneavoastră este definitivă, verdictul corect, iar pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 3

I De ce șiiții nu sunt de acord cu sectele majorității?

II Nevoia de unitate

III Unitatea dobândită numai prin aderarea la sectele majorității

7 Thul Qida, 1329 A.H.

1) Vă întreb acum despre motivele pentru care voi (șiiții) nu urmați în stabilirea principiilor credinței secta majorității musulmanilor, adică secta Așari, precum și cele patru secte din ramurile ei. Musulmanii au fost de acord să asculte de acestea oricând și oriunde, aclamând în unanimitate justetea și *ijtihad*-ul fondatorilor lor, încrederea, pietatea, renunțarea la bogățiile lumii, deschiderea, morala și înaltul statut în cunoaștere și fapte.

2) Cât de mare este astăzi nevoia noastră de unitate și uniformitate! Acest lucru poate fi atins prin aderarea voastră la aceste secte, după consensul general al musulmanilor, cu atât mai mult cu cât dușmanii religiei s-au hotărât să-i facă rău prin toate mijloacele posibile. În vreme ce dușmanii s-au hotărât la astfel de fapte, musulmanii stau nepăsători, ca și cum ar fi cuprinși de somn, și îi ajută pe potrivnici împotriva semenilor lor lăsând rupte propriile rânduri, lăsându-le dezbinat, sfâșiindu-și unitatea prin partizanat și fanatism, mergând în rătăcire, excomunicându-se unul pe celălalt; de aceea, suntem pradă lupilor, iar câinii ne poftesc trupul.

3) Credeți altceva decât este spus aici, fie ca Allah să ne călăuzească pașii către strângerea rândurilor noastre? Răspundeți-mi, deoarece vocea dumneavoastră va fi auzită atunci când vorbiți și ascultată atunci când porunciți, și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

Scrisoarea 4

I Proba juridică a adeziunii la secta Ahl al Bayt

II Nu există probă pentru adeziunea la sectele majorității

III Generațiile primelor trei secole nu au cunoscut aceste secte

IV Posibilitatea *ijtihad*-ului

V Unitatea poate fi atinsă prin respectarea sectei Ahl al Bayt

4 Thul Qida, 1329 A.H.

1) În ceea ce privește principiile credinței, atașamentul nostru la o altă sectă decât *al Ashari*, precum și faptul că urmăm între ramurile Islamului o sectă diferită de cele patru, nu s-a datorat niciodată partizanatului sau fanatismului și nici nu a fost din cauza indoilei în *ijti*had-ul imamilor acestor secte, în bunele lor intenții, încrederii, integrității sau înălțimii cunoașterii și faptelor acestora.

Ceea ce ne-a îndreptățit să urmăm secta imamilor Casei Profetului, care este leagănul Mesajului și locul unde se adună îngerii, locul revelației și al inspirației sunt probele juridice. Astfel, noi, întotdeauna, ne-am referit pentru a înțelege toate problemele legate de ramurile și doctrinele credinței, cunoașterea eticii, comportamentului și bunelor maniere, la acestea, la rădăcinile și fundamentele *fiqh*-ei. Am făcut aceasta judecând mărturiile și probele, urmând Sunna Celui mai mare dintre Profeți și Trimiși, pacea lui Allah fie asupra lui și a urmașilor lui.

Iar dacă probele ne-ar fi îngăduit să fim altfel decât imamii urmașilor lui Muhammad, sau am fi putut dobândi apropierea de Allah, Mărit fie El, prin urmarea altor secte, atunci am fi mers în rând cu toată lumea, în prietenie și întărind legăturile frățești. Dar în calea celui credincios stau dovezi pozitive, care îl determină să se abată de la tendințele lui.

3) Secta majoritară nu poate proba de ce ea ar trebui considerată mai presus de celelalte și cu atât mai puțin de ce ar fi obligatorie. Am analizat pretextele

musulmanilor cu toată atenția, dar nu am găsit niciun argument, cu excepția *ijti*had-uli lor, încrederii, gândirii înalte și statutului lor superior.

Pe de altă parte, știți că *ijti*had-ul, încrederea, gândirea înaltă și superioritatea statutului nu sunt un monopol al lor; de aceea, cum se poate ca, devreme ce situația este aceasta, sectele lor să fie obligatorii doar prin evidențiere?

Nu cred că cineva poate cuteza să prefere o cunoaștere sau fapte care sunt împotriva imamilor, ei fiind *itra* purificată, barca de salvare a națiilor, Poarta Salvării, paza în fața neînțelegerilor în cadrul religiei, descendenții Trimisului lui Allah și urmele lui în această nație. El, pacea lui Allah fie cu el și cu urmașii lui, a spus: „**Nu merge înaintea lor dacă nu vrei să pieri. Nu îi învăța, pentru că ei sunt mai învățați decât tine**”. Este vorba de imperativele politice din zorii Islamului.

Sunt uimit de pretenția dumneavoastră că bunele generații de dinainte s-au alăturat sectelor, găsindu-le cele mai potrivite, și că ele ar fi acceptat să se alăture acestora oricând și oriunde. Spuneți acest lucru ca și cum nu ați ști că cei de dinaintea noastră, bunele generații trecute care au urmat familia lui Muhammad și care, literalmente, alcătuiau jumătate din populația musulmană, au urmat doar credința imamilor dintre urmașii lui Muhammad, pacea lui Allah fie asupra lui și a urmașilor lui. Ele nu au găsit pentru aceștia niciun substitut și au rămas la fel încă de pe timpul lui Ali și Fatima, pe când nici *al Ashari* și niciun imam al celor patru secte, nici măcar tații lor, nu existau, după cum bine știți.

3) Generațiile primelor trei secole nu au urmat niciuna dintre aceste secte. Unde erau ele în cursul primelor trei generații, cele mai bune dintotdeauna? Al Ashari s-a născut în 240 A.H., Ibn Hanbal s-a născut în 164 A.H. și a murit în 241 A.H., Al Shafī s-a născut în 150 A.H. și a murit în 204 A.H., Malik s-a născut în 95 A.H.² și a murit în 179 A. H., Abu Hanifah s-a născut în 80 A.H. și a murit în 150 A.H. Șiiții urmează secta imamilor din Casa Profetului, iar aceasta știe cu siguranță ce se găsește în interiorul ei. Neșiiții urmează secta învățaților *sahabah* și *tabin*; deci, de ce este „obligatoriu” pentru toți musulmanii, după trecerea primelor trei secole, să urmeze aceste secte în loc de cea pe care au urmat-o

2 În biografia lui Malik, Ibn Khallikan arată în *Al-ayan* că acesta a zăbovit în pântecul mamei lui aproape trei ani. Același lucru îl spune și Ibn Qutaybah, care îl include, la pagina 170 a cărții *Al-Maarif*, pe Malik între înțelepți, referindu-se din nou la el la pagina 198, ca fiind între cei ale căror mame au depășit perioada normală de sarcină.

înaintea lor? Ce i-a făcut să-și întoarcă atenția de la cei care nu aveau ca pereche decât Cartea lui Allah și pe companionii acesteia, urmașii Trimisului lui Allah și ai moștenitorilor acestuia, arca salvării neamului, conducătorii, paznicii și Poarta Salvării?

4) Ce anume a putut face ca poarta *ijtihad*-ului să se închidă în fața musulmanilor, după ce stătuse deschisă larg pe parcursul primelor trei secole, altceva decât recursul la reticență, confort, lene, acceptarea, în ignoranță, a depravării și a satisfacției? Cine și-ar permite, cu știință sau cu neștiință, să spună că Allah, Mărire și Slavă Lui, și-a trimis cei mai buni mesageri și profeți cu cel mai bun cod și cea mai bună dintre religiile Lui, că și-a revelat cea mai bună dintre Cărțile Lui și cele mai bune Table, judecăți și doctrine, sau că Și-a încheiat Religia și Și-a desăvârșit binecuvântările, sau a învățat cunoașterea asupra trecutului și prezentului, doar pentru ca totul să se încheie prin a fi monopolizat de către imamii acelor secte? Ei au interzis celorlalți să o dobândească de la un alt izvor, de parcă credința islamică, în Cartea sa și în Sunna, precum și în toate celelalte însemnări și testamente, era proprietatea lor, interzicând schimbul de opinii dacă acestea erau în vreun fel contrare opiniilor lor... Erau ei moștenitorii Profetului sau Allah încheiase prin ei succesiunea și imamii, ori i-a învățat cunoașterea trecutului și a prezentului și le-a dat lor ceea ce nu a dat niciunui om, niciodată?

Nu! Aceștia au fost precum mulți alți stâlpi și păstrători ai cunoașterii, slujitori și mesageri. Cei care cheamă la cunoaștere nu închid ușile altora sau le interzic să ajungă la aceasta. Ei nu deturnează minți și nici nu rețin atenția publicului doar pentru ei sau închid inimile oamenilor ori îi fac pe aceștia surzi, orbi, muți, legați de mâini și de picioare. Nimic din toate acestea nu le poate fi atribuit, decât pe calea minciunii, iar propriile lor declarații mărturisesc același adevăr cu al nostru.

5) Să ne concentrăm însă asupra chestiunii despre care ne-ați atras atenția: unitatea musulmanilor. După cât îmi dau seama, această problemă nu depinde de șiiți, în sensul de a-și abandona credința lor, și nici de suniți, pe a lor. A le cere șiiților acest lucru fără a le cere același lucru și suniților înseamnă părtinire și favorizare. Înseamnă a a pretinde ceva dincolo de capacitatea de realizare, după cum am făcut cunoscut încă din introducere.

Da. Unitatea și uniformitatea pot fi atinse dacă veți slobozi secta Ahl al Bayt și o veți privi la fel ca pe oricare dintre sectele voastre, astfel încât șafiții, hanafiții, malikiții și hanbaliții să-i poată considera pe adepții lui Ahl al Bayt ca pe toți

ceilalți. Numai atunci poate fi dobândită unitatea musulmanilor, iar ei se vor putea aduna sub o singură umbrelă.

Deosebiriile dintre sectele sunitice nu sunt mai mici decât cele dintre suniți și școlile de gândire šiite, după cum o dovedesc miile de cărți despre principiile și ramurile credinței ale ambelor grupuri; și atunci, de ce unii dintre voi îi acuză pe šiiti că sunt diferiți de suniți? Dacă pot fi patru secte, de ce nu pot fi și cinci? De ce este în regulă să ai patru secte dar nu cinci? Cum se poate considera că patru secte îi „unesc” pe musulmani, dar atunci când numărul crește la cinci unitatea este ruptă iar musulmanii sunt dezbinați? Îmi doresc ca atunci când ne-ați chemat la „unitate sectară” să-i fi invitat de asemenea și pe membrii celor patru secte să facă același lucru. Ceea ce ar fi mult mai ușor, atât pentru dumneavoastră cât și pentru ei. Totuși, de ce ne-ați menționat doar pe noi în invitația dumneavoastră? Considerați că membrii sectei Ahl alBayt distrug unitatea în vreme ce membrii altor secte își unesc inimile și hotărârea, chiar dacă sectele și mințile lor sunt diferite, iar gusturile și înclinațiile numeroase? Vă consider deasupra acestor lucruri, cunoscându-vă dragostea pentru poporul dumneavoastră, și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 5

I Acceptarea argumentului nostru

II Sunt cerute dovezi amănunțite

9 Thul Qida, 1329 A.H.

1) Scrisoarea dumneavoastră a fost limpede, foarte bine structurată, demnă de laudă. Este elocventă, categorică și cu argumente puternice. Nu precupețește nimic pentru a arăta că nu este obligatoriu să fie urmate sectele majorității în principiile și ramurile credinței și nu face economie de mijloace pentru a confirma că porțile *ijtihad*-ului trebuie să rămână deschise. De aceea, scrisoarea dumneavoastră dovedește tărie în ambele chestiuni, corectitudine în demonstrarea fiecăreia dintre ele și nu vă contestăm cercetarea atentă în acest sens, felul în care clarificați locurile obscure, cu care nu eram familiarizați, iar viziunea noastră în aceste privințe este identică cu a dumneavoastră.

2) Vă întrebasesm despre motivul neacceptării sectelor pe care le urmează majoritatea musulmanilor, iar răspunsul dumneavoastră a fost acela că din cauza „probelor juridice”, însă ar fi fost de așteptat un răspuns amănunțit. Ați putea, acum, vă rog, să le explicați cu mărturii pozitive din Carte (Coran) sau din Sunna, care, așa după cum ați menționat, îl distrag pe credincios de la propriile lui înclinații? Vă mulțumesc și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

Scrisoarea 6

I Referințe privind mărturiile care autorizează urmarea *Itrei* II Conducătorul Credincioșilor (a.s.) invită în secta Ahl al-Bayt III Declarație relevantă a imamului Zainul-Abidin

12 Thul Qida, 1329 A.H.

Dumneavoastră, mulțumită lui Allah, puteți fi convins doar printr-o aluzie, fără a fi nevoie de o explicație și nu vă îndoiiți de faptul că urmașii purificați (*itra*) se află mai presus de toți ceilalți. Situația lor este limpede: ei i-au întrecut pe cei calificați și s-au distins de cei în aparență egali lor. Ei au adus de la Trimisul lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui, cunoașterea profețiilor și de la el au asimilat competențele seculare și religioase.

1) Astfel, profetul i-a făcut egali doar ai Slăvitei Cărți și i-a pus drept model de conduită pentru aceia dăruți cu rațiune, precum și arcă a salvării atunci când ipocrizia, cu valurile ei tumultuoase, copleșește paza unei națiuni, ferind-o de disensiune dacă furtuna dezbinării amenință Poarta Salvării: oricine intră este iertat, iar puternica Funie a lui Allah este de nestrîcat.

2) Conducătorul Credincioșilor este amintit în predica 86 din *Nahjul-Balagha* ca spunând: „**«Unde vă duceți»** (Coran, 81:26) și **«Încotro vă abateți»** (Coran, 6:95; 10:34; 35:3; 40:62) **în vreme ce steagurile sunt sus, Semnele clare și farul ridicat? Deci, încotro vă abateți? Nu! Cum puteți fi legați la ochi în timp ce aveți printre voi casa (*itra*) Profetului? Ei sunt frâiele dreptății, flamurile religiei și limbile adevărului; de aceea, primiți-ii după cum primiți Coranul și apropiați-vă de ei precum cămilele însetate se apropie de**

apă. O, Oameni! Primiți aceasta³ de la ultimul dintre Profeții lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui: ‘oricine dintre noi trece la cele veșnice acela nu este cu adevărat mort și oricine dintre noi se descompune (după moarte) nu se descompune cu adevărat; de aceea, nu afirma ceea ce știi, pentru că în ceea ce negi este un adevăr mai mare. Acceptă argumentul împotriva căruia nu ai argument: «Nu m-am purtat cu tine în conformitate cu Marea Greutate⁴ (Coranul)? Între ai tăi, nu am lăsat Greutatea mai Mică și am pus cu fermitate flamurile credinței»”.

El, pacea fie asupra lui, a spus în predica 96 din *Nahjul Balaghah* „Iată Casa Profetului tău; urmați exemplul lor și călcați-le pe urme, pentru că ei nu vă vor înșela pașii și nici nu vă vor duce la pieire; opriți-vă atunci când se opresc ei și ridicați-vă atunci când se ridică ei, și nu o luați înaintea lor ca să nu vă răătăciți, nici nu rămâneți în urma lor ca să nu pieriți”. El, pacea fie asupra lui, i-a menționat o dată, după cum stă scris în predica 237 din *Nahjul-Balaghah*, și a spus: „Ei sunt lumina cunoașterii și moartea ignoranței; răbdarea lor îți spune despre cunoașterea pe care o au, iar înfățișarea lor îți spune din ce sunt făcuți. Tăcerea lor arată înțelepciunea cuvântului lor. Ei nu au alte adevăruri și nici între ei nu diferă în privința adevărului. Ei sunt stâlpii Islamului și porțile salvării. Prin ei s-a împlinit justiția și răutatea a fost extirpată, iar limba acesteia smulsă. Ei înțeleg credința cu grijă și preocupare, nu din auzite și povestite, căci povestitori ai cunoașterii sunt mulți, dar apărători ai acesteia puțini”. El, pacea fie cu el, a spus de asemenea în predica 153 din *Nahjul-Balaghah*: „Urmașii lui (*itra*) sunt cei mai buni și familia lui este cea mai bună. Pomul lui este cel mai bun dintre toți pomii: a fost plantat într-un loc sfânt (*Haram*) și a crescut precum o viță; are ramuri lungi, iar fructele sale nu sunt de neatins”.

3 Vrea să spună: „Învață aceasta de la Trimisul lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui: «Atunci când un membru al Casei Profetului moare, în realitate el nu moare»” – adică sufletul lui strălucește în continuare în lumea reală. Acest lucru este afirmat de asemenea de Șeic Muhammad Abdoh, ca și de alții.

2 Conducătorul Credincioșilor (ص) s-a aplecat asupra Celui mai Mari Greutăți, adică Sfântul Coran, lăsând deoparte Greutățile mai Mici, respectiv ambii săi fii. Se mai afirmă că urmașii lui sunt modele de conduită pentru ceilalți, după cum afirmă Șeic Muhammad Abdoh și alți comentatori ai *Nahjul Balaghah*.

El, pacea fie cu el, este amintit în predica 153 din *Nahjul-Balaghah* ca zicând: **„Noi suntem stindardul, companionii, administratorii și porțile. Nu poți intra în casă decât pe poartă: oricine intră altfel este considerat hoț”**, iar apoi a spus, descriindu-l pe urmașul purificat (*itra*) **„Ei sunt părțile vitale ale Coranului și comorile Celui Milostiv. Ei spun adevărul când vorbesc și când tac; nimeni nu poate vorbi înaintea lor. De aceea, lasă-l pe cel aflat în frunte să grăiască adevărul poporului său, păstrându-și rațiunea”**.

El a spus în predica 146 din *Nahjul-Balaghah*: **„Trebuie să știi că nu vei cunoaște niciodată îndrumarea dacă nu știi cine o leapădă, nici nu vei asculta Cartea (Coranul) dacă nu știi cine o contrazice și niciodată nu o vei prețui dacă nu știi cine a respins-o; astfel, caută toate acestea la cei care le posedă, pentru că ei sunt viața cunoașterii și moartea ignoranței. Ei sunt cei a căror judecată îți arată cunoașterea pe care o au, tăcerea lor forța cuvântului, aspectul lor sinele interior; ei nu batjocoresc religia și nici nu diferă între ei în ceea ce o privește, în vreme ce între ei există un martor al adevărului și un vorbitor tăcut”**.

Sub acest aspect, există multe astfel de declarații impresionante în ceea ce îl privește, pacea fie cu el; luați-o în considerare pe aceasta, extrasă din predica 4 din *Nahjul-Balaghah*: **„Prin noi, ați primit îndrumare în întuneric, urcând spre zenitul nobleții, și prin noi ați atins lumina și ați risipit noaptea întunecată. Fie ca urechile care nu ascultă ce spune cel ce cheamă să asurzească”**⁵. El este citat în predica 104 din *Nahjul-Balaghah* cu următoarele cuvinte: **„O oameni! Vegheați la lumina care vine de la opaițele celui ce predică și urmează ceea ce predică, și beți de la un izvor curățat de murdărie”**.

De asemenea, el mai spus în predica 108 cele ce urmează: **„Noi suntem arborele profeției, sălașul mesajului, cei la care îngerii vin în pelerinaj, comorile cunoașterii, izvoarele înțelepciunii. Cel care ne sprijină și cel care**

⁵ În comentariul lui, Șeic Muhammad Abdoh spune: „«Sara», pronunțat ca «sahab» și «kitab» reprezintă ultima noapte a lunii lunare, când luna dispare. Înțelesul este: «Ai intrat în zori», adică «Trăiai în beznă, în bezna politeismului și a rătăcirii, până când ai ieșit la lumină prin îndrumarea și instruirea noastră», o referire la Muhammad, pacea fie asupra lui și a urmașilor lui, și a vărului lui imamul (ع), cel care i-a sprijinit misiunea”.

ne iubește așteaptă de la noi mila, în vreme ce dușmanul sau adversarul nostru așteaptă urgia”.⁶

Între cele spuse de el referitor la acest aspect, se află și predica 143 din *Nahjul-Balaghah*, unde afirmă: „**În afară de noi, unde sunt aceia care susțineau că sunt versați în cunoaștere?** (a se vedea și Coranul, 3:7 și 4:162). **Pentru noi este o minciună și o încălcare, deoarece Allah ne-a crescut pe noi făcându-i pe ei mici; ne-a înzestrat pe noi, în vreme ce i-a sărăcit pe ei și ne-a permis să intrăm (în cetatea cunoașterii) dându-i pe ei afară. Îndrumarea este dobândită prin noi, iar orbirea alungată. Nu este nicio îndoială că imamii din Quraiș erau deja în rărunchii lui Hașim. Niciodată imamatul nu se va potrivi altcuiva și nici conducerea”.** Apoi, el a spus: „**Însă ei au ales un câștig ușor unuia mai greu, preferând să bea dintr-un izvor necurat decât din unul curat**”, și așa mai departe. În concluzia predicii (*khutba*) 189, din *Nahjul-Balaghah*, a mai spus: „**Oricine dintre voi moare în patul lui știind care sunt drepturile Domnului lui și cunoscând drepturile Trimisului Lui și a familiei sale (Ahl al-Bayt) moare ca un martir, iar răsplata lui va fi la voia lui Allah, el meritându-și retribuiția pentru binele pe care a intenționat să-l facă: felul în care și-a folosit sabia va fi dependent de intenția pe care a avut-o (în jihad)”.**

De asemenea, el, pacea fie asupra lui, a mai spus: „**Noi suntem cei virtuoși; urmașii noștri sunt urmașii Profetului; partea noastră este partea lui Allah, Sublimul și Slăvitul, în vreme ce păcătoșii sunt ai diavolului; oricine ne asemuiește cu dușmanii noștri cu siguranță nu este de-al nostru”.**⁷

⁶ A se vedea concluziile predicii 105, pagina 214, volumul 1, din *Nahjul-Balaghah*. Ibn Abbas a spus: „Noi suntem membri ai Casei Profetului, ale căror locuințe sunt vizitate de îngeri, suntem Ahl al-Bayt ai Trimisului lui Allah și membri ai casei milei și cunoașterii”. El este citat astfel de un mănunchi de tradiții sunitice dintre cele mai de încredere și în concluziile capitolului despre caracteristicile Ahl al-Bayt (ع), la pagina 142, din lucrarea lui Ibn Hajar *Al-Sawaiq al-Muhriqa*.

⁷ Aceste cuvinte sunt citate de către mulți autori, inclusiv Ibn Hajar, la încheierea capitolului despre caracteristicile Ahl al-Bayt (ع), către încheierea de la pagina 142 din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, unde comite o serie de minciuni la adresa lor, dovedindu-se incorect în mod grosolan.

Imamul al-Mujtaba Abu Muhammad ad-Hasan, îngăduitorul conducător al tinerilor din Paradis (ع) a spus următoarele lucruri în una dintre predicile lui: „Temeți-vă de Allah în ceea ce ne privește, pentru că noi vă suntem conducători”.⁸

3) Când imamul Abu Muhammad Ali, fiul lui Husein Zainul-Abidin, conducătorul celor care se prosternază în rugăciune, obișnuia să recite acest verset al Atotputernicului, **„O, voi cei care credeți! Temeți-vă de Allah și fiți alături de cei Adevărați”**, el înălța către Allah o lungă invocație care conținea dorința lui de a fi inclus în rândurile celor „Adevărați”, pentru a ajunge la rangurile înalte. Apoi, enumera nenorocirile și inovațiile grupului care se desprinsese de Imamii Credinței și de Arborele Profetiei. După care spunea: **„Unii au mers până într-acolo încât ne-au subestimat, au explicat versete coranice care lor le păreau a fi la fel, dându-le astfel propria lor interpretare și punând la îndoială interpretările tradiționale care ne onorau”** și apoi iar: **„Unde să caute adăpost oamenii acestei nații de vreme ce stâlpii credinței au fost uitați iar nația s-a divizat și învrăjbit, fiecare acuzându-l pe celălalt de *kuf*r, în vreme ce Allah spune: «Nu fiți ca cei care se dezbină și se învrăjbesc după ce le-au venit dovezile vădite (Coran, 3:104)»** Cui altcuiva i se poate încredința transmiterea dovezilor Divine decât egalilor Coranului și urmașilor Imamilor Îndrumării, lămpi care luminează în întuneric, cei pe care Allah i-a făcut Argumente ale Sale împotriva robilor Lui? El niciodată nu și-a lăsat creația singură, fără o Dovadă. Îi cunoașteți din altă parte decât din Arborele Binecuvântat, urmă a Elitei din care Allah a îndepărtat orice necurăție, purificându-i cu o purificare perfectă, curățindu-i de păcătuire și hotărând în Cartea Lui iubirea lor?”.

Acestea au fost, cuvânt cu cuvânt, vorbele lui, pacea fie cu el.⁹ Analizați-le și analizați totodată și citatele pe care le-am dat din cuvântarea Conducătorului Celor Credincioși; veți vedea că, sub acest aspect, amândouă reprezintă foarte limpede școala de gândire musulmană šiită. Considerați cea mai mare parte a discursului ca reprezentativ pentru toate discursurile imamilor din Ahl al-Bayt.

⁸ Se găsește la încheierea capitolului despre voința Profetului (pacea fie asupra lui și a urmașilor lui) cu referire la pagina 137 din cartea lui Ibn Hajar *Al-Sawaiq al-Muhriqa*.

⁹ Se găsește la pagina 90 din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, unde Ibn Hajar explică înțelesul celui de al cincilea verset: **„Țineți cu toții funia lui Allah”** – la fel și multe altele, pe care le explică în Secțiunea 1, Capitolul 11.

Toți sunt unanimi sub acest aspect, iar cărțile noastre *sahih*, care le citează, sunt *mutawatir* (relatate consecutiv) și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 7

I. Sunt cerute dovezi dintre afirmațiile lui Allah și ale Trimisului Lui

II. Dovezile provenite de la Ahl al-Bayt sunt autoreferențiale

13 Thul Quida 1329 A.H.

1) Aduceți mărturii dintre afirmațiile lui Allah și ale Trimisului lui, care să demonstreze supunerea exclusivă față de imamii din Ahl al-Bayt și lăsați deoparte ce au spus alții, înafară de Allah și de Trimisul lui, despre acest lucru.

2) Afirmațiile imamilor dumneavoastră nu pot servi drept argumente împotriva oponentilor lor, deoarece un astfel de argument este autoreferențial, și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

Scrisoarea 8

I. Retrospectiva afirmațiilor anterioare

II. Eroarea logică

- III. Haditul referitor la cele două lucruri valoroase
IV. *Tawatur-ul* acestuia
V. Cei care nu sunt adepți se vor rătăci
VI. Asemănarea cu arca lui Noe, Poarta Salvării și pavăza împotriva disensiunii religioase
VII. Ce înseamnă din acest punct de vedere „Ahl al-Bayt”
VIII. Motive pentru asemănarea cu arca lui Noe și Poarta Salvării

Thul Quida 1329

1) Nu am neglijat a ne extrage dovezile din tradițiile Profetului, pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra lui și a urmașilor lui. În fapt, ne-am referit la acestea la începutul scrisorii, afirmând limpede că urmarea exclusivă a imamilor sectei Ahl al-Bayt este obligatorie. Am făcut acest lucru atunci când am afirmat că el, pacea fie cu el și cu urmașii lui, i-a comparat pe aceștia cu Slăvita Carte și i-a declarat drept model pentru cei dăruți cu rațiune, echivalându-i cu arca salvării – totul cu referințe și citate din texte binecunoscute și clare din cărțile *sahih*. De asemenea, am mai spus și că veți fi mai mulțumit de aluzie decât de detalii, fără a mai fi nevoie de alte explicații.

2) Astfel, afirmațiile imamilor noștri, așa după cum am arătat, sunt potrivite a fi folosite drept argument împotriva adversarilor lor, așa că, după cum bine știți și dumneavoastră, folosirea acestora nu poate fi considerată drept autoreferențială (cerc vicios).

3) Să luăm, de exemplu, afirmațiile Profetului, pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra lui și a urmașilor lui, la care ne-am referit, prin el care a pus frică în inimile celor necunoscători și i-a chemat pe cei indiferenți, după cum citează al-Tirmithi și al-Nisai din Jabir, aceștia, la rândul lor, fiind citați de al-Muttaqi al-Hindi la începutul capitolului despre cei care prețuiesc Cartea și Sunna, în lucrarea *Kanzul-Ummal*, vol. 1, pagina 44, astfel:

„O, oameni! Vă las Cartea lui Allah și casa mea (*itra*), familia mea (Ahl al-Bayt). Câtă vreme veți urma lor, nu vă veți rătăci niciodată”.

De asemenea, el a mai spus:

„Cele ce v-am lăsat vouă vor fi de ajutor, atâta timp cât le veți ține, să nu vă îndepărtați niciodată de mine: Cartea lui Allah, o Funie care se întinde din Cer până la pământ, și *itra* mea, Ahl al-Bayt a mea. Acestea două nu vor fi niciodată separate, până când vor ajunge la mine, lângă Iaz; de aceea, aveți grijă cum mă urmați, în felul în care le tratați”.¹⁰

El, pacea fie cu el și cu urmașii lui, a mai spus la fel:

„Las între voi doi succesori: Cartea lui Allah, o funie care se întinde din ceruri la pământ – sau între ceruri și pământ – și casa mea (*itra*) din familia mea (Ahl al-Bayt); acestea nu trebuie să fie niciodată despărțite până când nu vor ajunge la mine, lângă Iaz”.¹¹

El, pacea fie asupra lui și a urmașilor lui, a mai spus:

„Las în mijlocul vostru două lucruri valoroase: Cartea lui Allah și Ahl al-Bayt a mea; acestea nu se vor despărți niciodată până când nu vor ajunge la mine, lângă Iaz”.¹²

El, pacea fie asupra lui și a urmașilor lui, a spus:

„Se pare că voi fi chemat și că va trebui să răspund chemării, și vă voi lăsa două lucruri valoroase, Cartea lui Allah Atotputernicul și pe urmașii mei, Ahl al-Bayt a mea. Cel Sublim și Atotștiutor mi-a spus că acestea nu trebuie

¹⁰ Al-Tirmithi dă citatul din Zayd in Arqam. Este haditul 874, din ahaditul citat la pagina 44, vol. 1 din *Kanz al-Ummal*.

¹¹ Imamul Ahmed îl include printre ahaditurile povestite de Zayd ibn Thabit, din două surse, dintre care una este spusă la începutul paginii 182, iar cealaltă la încheierea paginii 189, vil. 5, și de asemenea de Ibn Abu Shaybah Abu Yali și Ibn Sad din Abu Said. Este haditul 945, de la pagina 47, vol. 1 din *Kanz al-Ummal*.

¹² Este inclusă de al-Hakim la pagina 148, vol. 3 din *Al-Mustadrak*. Autorul comentează astfel: „Acesta este un hadit asupra căruia povestitorii nu pot fi puși la îndoială, după ambii șeici, cu toate că cel din urmă nu l-a transmis”. Al-Thahbi îl include în volumul său abreviat *Al-Mustadrak*, acceptându-l ca autentic în virtutea recunoașterii acestuia de către amândoi șeicii.

să fie despărțite până când vor ajunge la mine, lângă Iaz; deci, aveți grijă cum îmi urmați în felul în care le tratați”.¹³

Întorcându-se din Pelerinajul de Despărțire, el, pacea fie asupra lui și a urmașilor lui, a făcut popas la Ghadir Khumm și a poruncit ca terenul aflat sub niște copaci uriași să fie măturat, după care a spus în predica lui:

„Se pare că voi fi chemat și va trebui să răspund chemării, și vă las cele două lucruri valoroase, între care unul este mai valoros decât celălalt: Cartea lui Allah Atotputernicul și Casa Mea; aveți grijă cum îmi urmați în felul în care le tratați, pentru că nu trebuie despărțite până când nu vor ajunge la mine, la Iaz”.

Apoi, el, pacea fie cu el și cu urmașii lui, a adăugat cele ce urmează:

„Allah cel Mare și Sublim este Stăpânul meu, iar eu sunt stăpânul fiecărui credincios.” Acestea fiind spuse, el a luat mâna lui Ali și a spus: **„Pentru oricine am fost eu stăpân, Ali îi este stăpân. O, Allah! Fii prietenul celui cu care Ali este prieten și dușmanul oricui i se opune etc”.**¹⁴

Abdullah ibn Hantab a spus: **„Trimisul lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui, ne-a ținut o predică la Al-Juhfa și ne-a întrebat: «Nu am eu putere asupra sclavilor voștri mai multă decât aveți voi?» Iar cei care erau acolo**

¹³ Este inclus de imamul Ahmed în haditul relatat de Abu Said al-khudri din două surse, dintre care una este menționată la pagina 26, vol. 3, din *Al-Musnad*. Mai este citat de Ibn Abu Șaiba Abu Yali și Ibn Sad din Abu Said. Este haditul 945, după cum se precizează la pagina 47, vol. 1, din *Kanz al-Ummal*.

¹⁴ Este citat în ordine de al-Hakim de la Zayd ibn Arqam, la pagina 109, vol. 1, din *Al-Mustadrak*. Autorul adaugă: „Acest hadit este autentic, după cum afirmă amândoi șeicii, care nu îl relatează în întregime”. El în citează dintr-o altă sursă, de la Zayd ibn Arqam, la pagina 533, vol. 3, din *Al-Mustadrak*, adăugând: „Acest hadit este relatat de povestitori de încredere, dar aceștia (cei doi șeici) nu îl publică ei înșiși”. Al-Thahbi l-a inclus în *Talkhis*, drept autentic.

au răspuns: «Da, așa este, Trimis al lui Allah!» Apoi, el a spus: «Atunci, am să vă cer socoteală de acestea două, Coranul și *itra* mea»¹⁵.

4) Cărțile *sahih*, care consideră obligatorie urmarea celor două lucruri valoroase, înșiră mai mult de douăzeci de companioni care sunt în consens în această privință. Trimisul lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui, a subliniat aceste lucruri în multe ocazii: de Ziua Ghadir Khumm, de ziua Arafat în timpul Pelerinajului de Despărțire, după ce a părăsit orașul Taif, de pe podiumul lui din Medina și în camera lui binecuvântată, în care zăcea bolnav, pe când aceasta era plină de companioni. Cu această din urmă ocazie a spus: **„O, oameni! Simt că voi muri în curând și deja v-am spus despre îndatorirea mea pentru ca voi să nu aveți nicio scuză: vă las Cartea lui Allah Cel Slăvit și Puternic și *itra* mea, Ahl al-Bayt”**.

Când a terminat, a luat mâna lui Ali, a ridicat-o și a spus: **„Ali este cu Coranul și Coranul este cu Ali: ei nu se vor despărți niciodată până când nu vor ajunge la mine, lângă Iaz”**.¹⁶

Un grup de învățați din rândurile majorității a admis cele de mai sus. Chiar și Ibn Hajar spune, citând tradiția celor două lucruri valoroase: „Aflați, deci, că tradiția care pretinde respectarea celor două a ajuns prin nenumărate căi, fiind relatată de mai mult de douăzeci de companioni”. Mai departe, el spune: „Apare însă o neclaritate privind momentul când a spus aceste lucruri. Unii tradiționaliști susțin că s-a întâmplat la Arafat, în timpul Pelerinajului de Despărțire, în vreme ce alții spun că s-a petrecut la Medina, pe când era bolnav, în timp ce camera gemea de numărul companionilor. Un alt grup afirmă că el a declarat aceasta la mlaștina Khumm, iar un altul că s-a petrecut prin intermediul predicii, după ce a părăsit orașul Taif, după cum se menționează mai sus”. Mai mult, Ibn Hajar spune că „Nu există nicio contradicție, deoarece nu există nicio

¹⁵ Al-Tabrani l-a considerat ca fiind menționat în lucrarea lui Nabhani *Al-Arba* și în *Ihyaul Mayyit*, a lui Sayyiti. Cunoașteți faptul că *khutba* lui, pacea fie cu el și cu urmașii lui, nu s-a limitat la atât, și cu atât mai puțin cineva care relatează doar atât poate pretinde că a auzit-o. Politica a astupat însă multe dintre vocile tradiției și a legat multe condeie ale multor scriitori. O astfel de picătură într-un ocean este, cu toate acestea, de ajuns, slavă lui Allah.

¹⁶ Îl găsiți la încheierea secțiunii 2, capitolul 9, din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, a lui Ibn Hajar, după ce la el s-au referit patruzeci de ahadituri în această secțiune, la pagina 57.

obiecție privind repetarea pronunțării în aceste locuri, precum și în altele, din preocuparea pe care o avea pentru o Carte inatacabilă și o *itra* purificată”, și până la sfârșitul expunerii lui.¹⁷

Este suficient pentru imamii *itrei* Purificate faptul că rangul lor în fața lui Allah este similar cu cel al Cărții, pe care falsitatea nu o poate ataca nici din față și nici din spate. Aceasta trebuie să fie o mărturisire suficientă, care să ia oamenii de ceafă și să-i oblige să asculte de secta lor. Un adevărat musulman nu acceptă un înlocuitor al Cărții lui Allah; de aceea, cum ar putea el devia de la calea celor care îi sunt egali?

5) Esența acestei ziceri, **„Îți las ție acestea care, atâta timp cât le respecti, nu te vor lăsa în rătăcire niciodată: Cartea lui Allah și *itra* mea”**, este aceea că oricine nu le respectă pe amândouă în același timp va devia la un moment dat. Ceea ce este întărit de cuvintele lui, pacea fie cu el și cu urmașii lui, din tradiția celor două lucruri valoroase, după cum relatează Tabrani: **„Nu o lua înaintea lor, dacă nu vrei să pieri, și nu le învăța ceva, pentru că sunt mai învățate decât tine”**. Ibn Hajar a spus: **„În afirmația lui, pacea fie cu el și cu urmașii lui «Nu o lua înaintea lor, dacă nu vrei să pieri și nu le învăța ceva, pentru că sunt mai învățate decât tine» este dovada că oricine ajunge la funcții înalte și la vocații religioase trebuie să fie preferat înaintea altora”**, și așa până la sfârșitul afirmației.¹⁸

¹⁷ Îl găsiți în exegeza capitolului al patrulea, **„Oprțiți-i! vor fi întrebați** (Coran, 37:24)”, citată în prima secțiune, capitolul 11, din *Al-Sawaiqal-Muhriqa*, la încheierea paginii 89.

¹⁸ Îl găsiți în capitolul care se referă la testamentul Profetului, la pagina 135 din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, și apoi întrebați-l de ce a preferat să urmeze rădăcinile religiei în secta al-Așari și pe cei patru juriști în ramurile acesteia, și cum a ajuns să considere superioritatea în relatarea haditurilor a unor oameni precum Umran ibn Hattan și pe cei asemenea lui dintre kharjiți, favorizându-l în exegeză pe Muqatil ibn Sulayman, *murji*-itul care crede că Allah are formă fizică, preferându-i în științele eticii, comportamentului și psihologiei pe Maruf și pe cei asemenea lui, și cum l-a desconsiderat pe însuși fratele Profetului și *wali* al său, unicul executor al testamentului acestuia în privința califatului și a reprezentării Profetului (ص). Apoi, întrebați-l de ce i-a preferat în locul descendenților Trimisului lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui, pe urmașii celor lași. Ce mai are de-a face unul care se întoarce cu spatele la urmașilor purificați ai lui Mohammad (ص) în toate pozițiile și îndatoririle religioase și îi

6) Ceea ce face obligatorie urmarea și referirea la Ahl al-Bayt este acest hadit al Trimisului lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui: **„Pentru voi, casa mea este precum arca lui Noe: oricine se îmbarcă pe ea este salvat, iar oricine rămâne în urma ei este înecat”**¹⁹ și afirmația lui (ص) **„Pentru voi, Casa mea este precum arca lui Noe: oricine se urcă la bordul ei este salvat și oricine rămâne în urma ei este înecat. Și, pentru voi, Casa mea mai este asemenea Porții israeliților: oricine intră este iertat”**.²⁰ De asemenea, luați în considerare și următoarea afirmație a lui, pacea fie cu el și cu urmașii lui: **„Stelele îi feresc pe locuitorii pământului de înec, iar Ahl al-Bayt a mea ferește națiunea de disensiune (în probleme religioase). Dacă un trib dintre cele ale arabilor se abate (în privința poruncilor lui Allah, Înaltul și Puternicul) de la ei, atunci toți se vor abate și vor deveni partea lui Satan”**.²¹ Acestea sunt pe deplin suficiente pentru a obliga națiunea să-i urmeze și să se protejeze astfel împotriva disensiunilor. Nu cred că există vreun limbaj omenesc mai limpede decât acest hadit pentru a sprijini argumentul meu.

7) Din acest cuvânt al lui, pacea fie asupra lui și a urmașilor lui, „Ahl al-Bayt” (i.e. „Casă”/membrii casei), se înțelege referirea la integralitatea, colectivitatea imamilor lor, nu doar la integralitatea lor inclusivă, deoarece acest statut al lor nu este altceva decât o mărturie a Dovezilor lui Allah – în mod special aceia care reprezintă Poruncile Lui –, dacă rațiunea și învățătura ar fi dominante. Același lucru a fost admis și de un grup de învățați dintre majoritari, precum Ibn Hajar în *Al-Sawaiq al-Muhriqa*. Unii dintre aceștia au afirmat că, probabil, prin

urmează pe cei care li se opun acestora, cu *sahihs*-urile celor două lucruri valoroase și altele asemenea? Și cum poate el pretinde că îi susține pe urmași și se urcă alături de ei pe Arcă, și intră prin Poarta lor a Salvării?

¹⁹ Citat de Al-Hakim, din Abu Tharr, la pagina 151, vol.3, din lucrarea lui *Sahih Al-Mustadrak*.

²⁰ Al-Tabrani îl citează în *Al-Awsat*, din Abu Said. Este haditul 18 din ahaditul 25 din *Al-Arbain* (patruzeci), din lucrarea lui Nabhani *Al-Arbain Al-Arbain* (o mie șase sute de ahadituri), pagina 216.

²¹ Este citat de Al-Hakim la pagina 149, vol. 3, din *Al-Mustadrak* de Ibn Abbas. Al-Hakim adaugă: „Este un hadit autentic, deși niciunul dintre cei doi (amândoi șeicii, respectiv Bukhari și Muslim) nu l-a inclus (în cărțile lor)”.

„Ahl al-Bayt”, care conferă siguranță, sunt considerați proprii învățați, deoarece aceștia ghidează precum stelele; când aceștia vor fi pierduți, locuitorii pământului vor avea parte de lucrurile împotriva cărora au fost avertizați. Ibn Hajar a spus: „Aceasta va fi atunci când va apărea al-Mahdi (ع) și tradiția arată că Isus se va ruga în spatele lui, iar antihristul va fi ucis atunci; după aceasta, evenimente neobișnuite vor veni unul după celălalt”, și așa până la sfârșitul declarației lui, citată în exegeza la versetul 7, capitolul 11, pagina 91, din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*. În altă parte, el arată că Trimisul lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui, a fost întrebat odată: **„Cum vor trăi oamenii după ei?”**, la care a răspuns: **„Vor trăi ca un măgar cu splina ruptă”**.²²

8) Știți că asemuirea lor cu arca lui Noe implică faptul că oricine recurge la ei în chestiuni legate de credință, derivând ramurile și fundamentele religiei de la virtușii lor imami, va fi cu siguranță salvat de focul iadului, iar oricine stă în urma lor este precum acela care caută adăpost pe munte în timpul potopului, ca să se salveze de soarta rezervată lui de Allah, dar va fi la un moment dat înecat de apă, în timp ce cel dintâi va fi aruncat în infern, Allah să ne ferească de așa ceva.

Motivul pentru care ei, pacea fie cu ei, sunt comparați cu Poarta Salvării este acela că Allah a făcut din această poartă un simbol al umilinței înaintea Măreției Lui și de supunere în fața Judecății Lui; de aceea, aceasta devine motiv de iertare. Acesta este motivul asemănării. Ibn Hajar, în exegeza capitolului 7 al Sfântului Coran, în capitolul 11, pagina 91, din lucrarea lui *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, a acceptat acest lucru, spunând după ce a citat această tradiție și altele similare: „Motivul asemănării lor cu arca este acela că oricine îi iubește și îi respectă în cel mai înalt grad, ca mijloc de a-L mulțumi pe Cel care le conferă onoruri, urmând îndrumările învățaților lor, va fi salvat din întunericul disensiunii, iar oricine rămâne în urma lor va fi înecat în marea nrecunoștinței și va pieri sub tiranie”. Apoi, adaugă următoarele: „În ceea ce privește Poarta Salvării (cu referire la asemănarea lor cu aceasta), Allah a făcut din intrarea pe ea, care era, probabil, poarta Shittim-ului sau a Ierusalimului, în umilință, căutând iertarea, un motiv de salvare, iar din dragostea față de Ahl al-Bayt El

²² Îl găsiți la sfârșitul capitolului despre profețiile sfântului Profet (ص) despre timpurile grele care vor urma morții sale, aproape de încheierea paginii 143 din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*. Îl întrebăm pe Ibn Hajar: „Devreme ce acesta este statutul învățaților din Ahl al-Bayt, de ce, atunci, le întoarceți spatele?”.

(de asemenea) a făcut un motiv al salvării națiunii”.²³ Cărțile *sahih* sunt consecvente în a declara că urmarea sectei Ahl al-Bayt este obligatorie, citând în special *itra* purificată. Dacă nu mi-aș fi domolit condeiul de teamă să nu vă fi plictisit, aș fi elaborat mai în amănunt, însă ceea ce am spus aici ar trebui să fie îndeajuns, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 9

Thul Qida, 1329 A.H.

Se cer mai multe texte relevante

Nu vă domoliți condeiul și nu vă gândiți că mă plictisiți. Vă ascult cu mare atenție; pieptul meu este larg și, învățând de la dumneavoastră, inima mea se simte ușoară, iar sufletul liniștit și în pace. Toate dovezile și argumentele pe care le-ați arătat m-au făcut să mă entuziasmez și mai mult, înlăturându-se astfel obstacolul plictiselii. De aceea, trimiteți-mi mai mult din captivantul dumneavoastră discurs și din manifestările de geniu al înțelepciunii. Descopăr în discursul dumneavoastră căutările celui înțelept, inima mea îndestulându-se astfel mai bine decât cu apă limpede și rece; deci, dați-mi mai mult, Allah să vă binecuvânteze tatăl și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

²³ Aveți în vedere această declarație a lui și apoi spuneți-mi de ce nu a urmat îndrumările imamilor lor în ramurile și dogmele credinței sau în principiile și fundamentele juridice, sau în cunoașterea Sunei și a Cărții, sau în orice altceva legat de etică, conduită și etichetă, și de ce a stat în spate și s-a înecat în oceanul celor care resping favorurile lui Allah, stricându-se pe sine pe căile opresiunii. Allah să-l ierte pentru că a mințit cu privire la noi și ne-a atacat credințele.

Un crâmpei de texte edificatoare

Thul Qida, 1329 A.H.

Dacă primirea scrisorii mele v-a făcut plăcere și dacă ea v-a satisfăcut, atunci speranța în succes pe care mi-am pus-o în dumneavoastră și efortul meu au fost meritate. Cine caută binele, printr-o atitudine potrivită și cu umilință, amabilitate, demnitate, încununat de cunoaștere, cu bunăvoință și răbdare, merită cu siguranță să se bucure de adevăr în ceea ce spune și scrie, imparțialitatea și integritatea aflându-se în același timp în mâna și pe limba lui.

Eu vă datorez dumneavoastră mulțumiri, pentru că ați cerut mai mult, nimeni altcineva neputând fi mai amabil, binevoitor și modest decât dumneavoastră. Pentru a vă împlini cererea și a vă satisface ochii, afirm următoarele:

Atât lucrarea lui al-Tabrini *Al-Mujma al-Kabir* și cea a lui Rafi, *Musnad*, declară, citându-l pe Ibn Abbas, că „**Trimisul lui Allah (Pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a spus: «Fie ca oricine este mulțumit să trăiască ca mine și să moară, și să locuiască în Paradisul din Eden, pe care Domnul meu l-a sădit, să-l ia după mine pe Ali ca stăpân și să asculte de oricine pune acesta deasupra lui, și să urmeze exemplul dat după mine de Ahl al-Bayt, pentru că aceștia sunt urmașii mei: ei sunt creați după tiparul meu și sunt binecuvântați cu înțelegerea și cunoașterea mea proprie. Vai de cei care îi resping și care mă despart pe mine de ei! Fie ca Allah să nu-i lase niciodată să se bucure de mijlocirea mea»**”²⁴.

Al-Matir, al-Barudi, Ibn Jarir, Ibn Shahin și Ibn Mundah îl citează cu toții pe Ziyad ibn Matraf, care zice: „**L-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând: «Oricine dorește să trăiască viața mea și să moară moartea mea, și să intre**

²⁴ Acest *hadit verbatim* este *haditul* 3819, dintre cele incluse la pagina 217, vol. 6, din *Kanz al-Ummal*. El îl mai citează în *Muntakhab al-Kanz*; găsiți textul la începutul notei de subsol de la pagina 94, vol. 5, din *Musnad*, de Ahmed, deși autorul spune „Ei au fost dăruși cu înțelegerea mea”, în loc de „înțelegere și cunoaștere”. Probabil că este o greșeală a copistului. Al-Hafiz Abu Naim, în *Hilyat al-Awliya*, îl citează de asemenea, iar el este la rândul lui citat de învățatul mutazilit la pagina 450, vol. 2, din comentariul său despre *Nahjul Balaghah*, ediția egipteană. A mai citat ceva asemănător la pagina 449 din Abu Abdulah Ahmed ibn Hanbal, atât în *Musnad* cât și în cartea lui intitulată *Manaqib Ali ibn Abu Talib* (ع).

în Grădina promisă mie de Domnul, Grădina veșniciei, atunci să-i ia pe Ali și pe urmașii lui ca învățători, pentru că ei nu vă vor îndruma greșit niciodată, nici nu vă vor lăsa să vă rătăciți»”.²⁵

La fel, Zayd ibn Arqam este citat într-un hadit cu cuvintele: „**Trimisul lui Allah (Pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a spus: «Oricine dorește să trăiască ca mine și să moară cu moartea mea, și să locuiască în grădina veșnică, făgăduită mie de către Domnul meu, să-l ia pe Ali drept învățător, pentru că niciodată el nu te va lăsa fără îndrumare, nici nu te va lăsa să te rătăcești»”.**

Luau în considerare, de asemenea, și tradiția relatată de Ammar ibn Yasir: „Trimisul lui Allah (pacea fie el și cu urmașii lui!) a spus: «Îl îndemn pe cel care a crezut în mine și m-a considerat adevărat să primească autoritatea lui Ali ibn Abu Talib, pentru că oricine îl acceptă pe el drept conducător mă acceptă pe mine de asemenea, iar oricine îl iubește pe el mă iubește și pe mine, și oricine mă iubește pe mine îl iubește pe Allah. Cine îl urăște pe el

²⁵ Acesta este haditul 2578, dintre cele citate în *Kanz al-Ummal*, vol. 6, pagina 155. Mai este citat în *Muntakhab al-Kanz*; căutați-l pe cel de al doilea și citiți ultimul rând al notei de subsol de la pagina 32, vol. 5, unde este citată lucrarea *Musnad*, de Ahmed. Mai este citat prescurtat de Ibn Hajar al-Asqalani, în biografia lui Zizad ibn Mutraf, în partea întâi a lucrării *Isaba*, după care adaugă: „Acest hadit este citat de Yahia ibn Yali al-Muharbi, un tradiționalist slab”. Acest lucru este ciudat venind de la al-Asqalani, deoarece, învățații haditurilor sunt în consens că Yahia ibn Yali este de încredere. În *Sahih*, al-Bukhari citează ahaditul său în legătură cu tratatul Hudaybiya. El l-a învățat hadit pe Muslim Ghaylan ibn Jami. Mai mult, al-Thahbi, în *Mizan*, consideră de la sine înțeleasă integritatea omului, la fel precum fac și alții cu autoritate, în care au încredere amândoi șeicii, precum și alții.

²⁶ Aceste cuvinte sunt citate de al-Hakim la sfârșitul paginii 128, vol. 3, din cartea sa autentică *Al-Mustadrak*. El adaugă următoarele: „Povestitorii acestui hadit sunt de încredere (ambii șeici) și nu îl citează”. Este citat de al-Tabrani în *Al-Jami al-Kabir* și de Abu Naim în cartea lui care se ocupă de calitățile *sahabah*. Este haditul 2577 dintre cele incluse în *Kanz al-Ummal*, la pagina 155, vol. 6. Autorul îl mai citează în *Muntakhab al-Kanz*; căutați deci la nota de subsol de la pagina 32, vol. 5, din *Musnad*.

mă urăște pe mine, și oricine mă urăște pe mine îl urăște pe Allah, Sublimul și Atotputernicul»²⁷.

Ammar îi citează pe alții care afirmă acest hadit: **„O, Doamne! Oricine a crezut în mine și m-a considerat adevărat să-l ia pe Ali ca învățător, pentru că guvernarea lui este și a mea, iar a mea este cea a lui Allah Atotputernicul”²⁸.**

El (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a ținut odată o predică în care a spus: **„O, oameni! Bunăvoința, cinstirea și conducerea sunt ale Trimisului lui Allah și ale urmașilor lui; de aceea, nu vă lăsați atrași de minciună”²⁹.** El (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a spus: **„În fiecare generație a nației mele există membri ai Casei mele care nu sunt egali decât mie și care păzesc această religie de răstălmăcirile răufăcătorilor, și de interpretările celor ignoranți. Să știți că imamii voștri sunt reprezentanții voștri la Allah; așa că aveți grijă pe cine trimiteți la El să vă reprezinte”³⁰.** El (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a mai spus: **„Nu o luați înaintea lor ca să nu pieriți, nici nu rămâneți în urma lor, ca să nu pieriți. Nu îi învățați, pentru că ei sunt mai**

²⁷ A fost citat de Al-Tabrani în *Al-Jami al-Kabir*, și la fel Ibn Asakir în cartea sa de istorie, și este haditul 2571, dintre cele cuprinse în *Kanz al-Ummal*, la sfârșitul paginii 154, vol. 6.

²⁸ Al-Tabrani l-a citat în *Al-Jami al-Kabir* ca fiind relatat de Muhammad ibn Abu Ubayadh ibn Muhammad ibn Umayr ibn Yasir, care îl citează pe tatăl lui, care îl citează pe bunicul lui Ammar. Este haditul 2576, dintre cele cuprinse în *Kanz al-Ummal*, la pagina 155, vol. 6. Mai este citat și în *Muntakhab al-Kanz*.

²⁹ Este relatat de Abdul Shaykh într-un lung hadit și transmis de Ibn Hajar în *Maqasid*, *maqasid* 4, la sfârșit, în timp ce la pagina 105 din *Al-Sawaiq al-Muhriqa* explică versetul care comandă bunătatea față de rudele Profetului, și supremul *maqasid* din cartea *Ghayat Al-Maram*. Nu treceți cu vederea îndemnul lui: „Nu vă alăturați răufăcătorilor”.

³⁰ Este citat de al-Malla în *Sirat*, după cum sugerează Ibn Hajar în explicația dată versetului „*Urmați-le lor, pentru că ei vor da socoteală*”, din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, pagina 90.

învățați decât voi”.³¹ El (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a spus: **„să aveți între voi Ahl al-Bayt precum e capul pentru corp și ochii pentru cap, pentru că acesta este îndrumat de ochi”.**³² El (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a spus: **„Prețuiți dragostea pentru noi, Ahl al-Bayt, pentru că oricine stă cu fața la Allah prin dragostea pentru noi va intra în Paradis prin mijlocirea noastră. Jur pe Cel în Mâinile Căruia stă sufletul meu că faptele bune nu îi vor fi de ajutor celui credincios decât prin recunoașterea drepturilor noastre”.**³³ De asemenea, el a mai spus: **„Cunoașterea urmașilor lui Muhammad aduce salvarea de Foc, iar dragostea față de Ahl al-Bayt reprezintă mersul pe Calea cea Dreaptă. Angajamentul față de urmașii lui Allah înseamnă siguranța împotriva torturii”.**³⁴ El (pacea fie cu el și cu

³¹ Este citat de al-Tabrani, care comentează haditul celor două lucruri importante, iar el este citat la rândul lui de Ibn Hajar când explică înțelesul acestui verset din capitolul al patrulea: **„Urmați-le lor, pentru că ei vor da socoteală”**, verset pe care îl comentează în capitolul 11 din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, la pagina 89.

³² Este citat de un grup de autori de cărți despre tradiții, începând cu Abu Tharr, și este transmis de Imam al-Sabban când enumeră meritele Ahl al-Bayt (ع), în cartea *Isaf al-Raghibin*, și de Shaykh Yusuf al-Nabhani, la pagina 31 din *Al-Sharaf al-Muabbad*, precum și de mulți alții cu autoritate. Este un text care întărește porunca în ceea ce îi privește și implică faptul că îndrumarea către dreptate poate fi atinsă numai prin ei.

³³ Este citat de al-Tabrani în *Al-Awsat*, ca fiind transmis de al-Sayyuti în *Ihyaul Mayyt*; de al-Nabhani în *Patruzeci Patruzeci* (ahadituri); de Ibn Hajar în capitolul care se ocupă de porunca dragostei față de ei din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, în plus față de alte personalități cu autoritate; deci, aveți în vedere cuvintele lui: **„Nimănui nu îi for folosi faptele bune dacă nu ia aminte la drepturile noastre”**, și apoi spuneți-mi care sunt aceste drepturi, cele pe care Allah le consideră prevalente acceptării faptelor bune. Nu este vorba despre ascultarea lor și dobândirea bunăvoinței lui Allah prin urmarea CĂII DREPTE a lor? Care este porunca la care atât Profeția cât și califatul adaugă o importanță atât de mare? Noi am fost loviți însă de oameni care nu contemplă; deci, **„Noi suntem ai lui Allah și către El ne întoarcem”**.

³⁴ Este citat de judecătorul Iyaz, într-un capitol care explică faptul că venerarea Profetului (ص) și meritul de a-i fi pe plac înseamnă a fi plăcut urmașilor și descendenților lui, așa după cum este arătat la începutul paginii 40, partea a doua, din cartea intitulată *Al-Shifa*, care a fost tipărită la Istanbul în 1328 A.H. Știți că a-i „cunoaște”, în acest text, nu înseamnă doar a

urmașii lui!) a spus: „**Picioarele oricărui slujitor al lui Allah nu trebuie să se miște în Ziua Judecării decât dacă este întrebat patru lucruri: cum și-a petrecut viața, ce a făcut cu trupul lui, cum și-a făcut și și-a cheltuit averea, și despre dragostea față de noi, Ahl al-Bayt**”.³⁵

El (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a spus: „**Dacă cineva se roagă între Rukn și Maqam, dar îi urăște pe urmașii lui Allah, tot trebuie să intre în Focul**

cunoaște persoanele și numele lor, și că ei sunt înrudiți cu Trimisul lui Allah, pentru că până și Abu Jahal și Abu Lahab știau toate acestea, ci înseamnă recunoașterea faptului că ei reprezintă autoritatea după Trimis (pacea fie cu el și cu urmașii lui!), așa după cum a spus el însuși: „**Oricine moare fără a-l fi cunoscut pe imamul vremii lui, moare cu siguranță ca *Jahiliyya***”, iar înțelesul faptului de a-i iubi pe ei și *wilayat* al lor înseamnă dragostea și *wilayat* care sunt obligatorii pentru „cei care urmează dreptatea”, adică imamii Dreptății, un lucru care este evident.

³⁵ Acest lucru este datorat faptului că Allah le-a acordat un statut care pretinde ascultare față de ei. Astfel că dragostea față de ei este demnă de răsplată. Acest hadit este citat de al-Tabrani din Ibn Abbas și este transmis de al-Sayyuti în *Ihyaul Mayyit*, și de al-Nabhani în *Al-Arbain*, și de mulți alții cu autoritate.

Iadului”.³⁶ El (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a mai spus: „**Oricine moare pentru dragostea lui față de urmașii lui Muhammad moare ca martir. Oricine moare pentru dragostea lui față de urmașii lui Muhammad moare ca un credincios al unei credințe perfecte. Oricine moare pentru dragostea lui pentru copiii lui Muhammad va fi îmboldit către Paradis de îngerul morții, apoi de către Munkir și Nakir. Oricine moare pentru că îi iubește pe urmașii lui Muhammad va fi dus în Paradis ca o mireasă purtată la casa mirelui ei. Oricine moare pentru că îi iubește pe urmașii lui Muhammad va avea la mormânt două uși cu vedre spre Paradis. Allah va face din mormântul oricui moare pentru dragostea lui pentru copiii lui Muhammad un loc vizitat de îngerii îndurării. Oricine moare din dragoste față de urmașii lui Muhammad moare primind Sunna și consensul. Oricine moare urându-i pe urmașii lui Muhammad va veni la Ziua Judecății cu următorul înscris pe frunte: «Acesta nu va primi mila lui Allah»**” și așa până la sfârșitul inegalabilei lui predici³⁷, predică în care el (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a dorit să îndrepte înclinațiile și apucăturile.

³⁶ Este citat de al-Tabrani și al-Hakim, și există în *Al-Arbain* de Nabhani, în *Ihayul Mayyit*, de Sayyuti și la alții. Acest hadit este înrudit cu cuvintele lui (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) dintr-un alt hadit pe care l-ați auzit deja: „**Pe Cel în ale Cărui Mâini se află viața mea, faptele bune ale nimănui nu vor fi de nici un folos dacă nu ne recunoaște dreptul**”. Dacă a-i urî nu înseamnă a-l urî pe Allah și pe Trimisul lui, faptele bune ale celor care îi urăsc nu vor fi inutile chiar dacă și-ar fi petrecut întreaga viață între Rukn și Maqam [a lui Ibrahim] rugându-se și implorând; chiar și atunci, ei nu s-ar fi bucurat de un astfel de statut. Al-Hakim și Ibn Hayyan, în *sahih*-ul lui, după cum arată *Al-Arbain Arbain*, de Nabhani, și *Ihyaul Mayyit*, de Sayyuti, de la imamul al-Hasan, nepotul Profetului, care i-a spus odată lui Muawiyah ibn Khadj: „**Ferește-te să ne urăști, pe noi, Ahl al-Bayt (ع), pentru că Trimisul lui Allah a spus: «Oricine ne urăște sau ne pizmuiește va fi îndepărtat de Iaz [Kawthar] cu bice de foc»**”. Trimisul lui Allah (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a spus odată într-o predică: „**O, oameni! Oricine ne urăște pe noi, Ahl al-Bayt (ع), va fi ridicat din morți în Ziua Judecății ca evreu**”. Acest hadit este citat de al-Tabrani în *Al-Awsat*, după cum se spune în *Al-Sayyuti*, *Ihyaul Mayyit*, și în *Al-Arbain Arbain*, de Nabhani, precum și alte cărți.

³⁷ Este citat de către imamul al-Thalabi, în explicația pe care o dă versetului despre iubirea față de Ahl al-Bayt (ع), în *Al-Tafsir al-Kabir*, de la Jarir ibn Abdullah al-Bijli, de la Trimisul

Ideea este aceea că toate aceste tradiții sunt acceptate în mod unanim, în mod special cele relatate prin intermediul *itrei* purificate. Statutul lor nu ar fi fost confirmat dacă ei nu ar fi prezentat dovezile relevante ale lui Allah și izvorul Justiției Lui, cei care îl înlocuiesc pe Trimisul lui Allah în privința poruncilor și interdicțiilor, reprezentanții lui în termenii cei mai limpezi. De aceea, cei care îi iubesc îi pe ei îi iubesc și pe Allah și pe Trimisul Lui, iar oricine îi urăște este dușmanul lui Allah și al Trimisului Acestuia. El (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) a spus: **„Ne iubește doar credinciosul sincer, cu teamă de Dumnezeu, și ne urăște doar ipocritul ticălos”**.³⁸ Pentru aceste motive, poetul al-Farazdaq a spus aceste versuri în cinstea lor:

Voi sunteți cei pe care a-i iubi înseamnă credință, iar a-i urî o oroare;

Apropierea de voi e cu adevărat ajutor și salvare.

Dacă s-ar număra cei pioși, voi le-ați fi imami; acesta e adevărul.

Dacă întreabă cineva: „Cine sunt cei mai buni între oameni?” răspunsul ar fi voi.

Conducătorul celor Credincioși (pacea fie cu el și cu urmașii lui!) obișnuia să spună:

„Eu și cei virtuoși dintre urmașii mei suntem cei mai manierați la tinerețe și cei mai învățați la bătrânețe. Prin noi Allah șterge minciunile și prin noi tocește El dinții vulpii sălbatică. Prin noi Allah vindecă sterpitatea și prin noi El vă emancipează. Prin noi Allah începe și încheie.”³⁹

Pentru a-i prefera pe aceștia înaintea altora, ne este îndeajuns motivul că Allah, Sublimul, Atotputernicul i-a preferat pe ei înaintea altora, făcând ca rugăciunile

lui Allah (pacea fie cu el și cu urmașii lui!). Al-Zamakhshari îl consideră autentic de la sine, în propria lui exegeză a aceluiași verset, în cartea *Al-Kashhaf*; consultați-o, deci.

³⁸ A fost consemnat de Al-Malla în cel de al doilea *maqsad* din Capitolul 14 al Sfântului Coran în Capitolul 11 din cartea sa *Al-Sawaiq al-Muhriqa*.

³⁹ Este citat de Abdul-Ghani ibn Sad în *Eizah al-Ishkal*. Este haditul 6050 dintre cele cuprinse în *Kanz al-Ummal*, la sfârșitul paginii 396, volumul 6.

pentru ei să fie parte din rugăciunile obligatorii, chiar dacă cel care se roagă este Siddiq sau Faruq, cu o lumină sau cu două, sau cu numeroase lumini. Nu! Oricine îl slăvește pe Allah prin îndeplinirea obligațiilor Lui Îl slăvește de asemenea și atunci când trimite binecuvântări asupra lor, la fel precum Îl slăvește mărturisind cele două părți ale *Shahad*-ei. Acestea este cu adevărat un statut înaintea căruia capetele națiunii se coboară și înaintea căruia ochii oricărui dintre imamii pe care i-ați amintit s-au plecat. Imam al-Shafi, Allah fie mulțumit de el, a spus:

O, casă a Trimisului lui Allah! Iubirea față de tine este o obligație

Pe care Allah a impus-o în Cinstita Lui Revelație;

Este suficientă o mare cinstire, dacă cineva nu se roagă pentru voi toți,

Va fi ca și cum nu ar fi spus nicio rugăciune.

Să ne oprim aici cu sfânta Sunna, cu mărturiile care arată că urmarea Sunnei lor este obligatorie; la fel și imitarea lor. În Cartea lui Allah Atotputernicul, Sublimul și Atotputernicul, se află valori limpezi care fac de asemenea acest lucru obligatoriu. Către aceste versete am vrea să vă atragem conștiința trează și rațiunea sensibilă. Vă puteți satisface dorința doar cu un indiciu, iar cu un semnal este îndeajuns să vă atragă atenția; toată lauda este a lui Allah, Domnul întregii lumi.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 11

I Admirația pentru textele noastre limpezi

II Întrebare privind compromisul acestora cu credințele majorității

III Întrebare privind semne limpezi din Carte

Thul Qida, 1329 A.H.

1) M-am simțit onorat să primesc prețioasa dumneavoastră scrisoare, pe care o apreciez ca fiind autentică și cuprinzătoare în general. V-ați umplut vasul până la margine. Șuvoiul elocvenței dumneavoastră a depășit cele mai înalte piscuri.

Am cercetat scrisoarea dumneavoastră cu atenție și v-am descoperit ca având o viziune înaintată, solidă, fermă ca argumentație, deschisă.

2) Analizând în profunzime argumentul dumneavoastră și căutând adânc în dovezile pe care le aduceți, descopăr că mă aflu într-o situație foarte periculoasă: atunci când privesc dovezile dumneavoastră, le găsesc convingătoare; când iau în considerare explicațiile dumneavoastră, le găsesc potrivite; când mă uit la imamii *itrei* purificate, îi găsesc pe Allah și pe Trimisul Lui apreciind statutul lor, accentuându-le măreția și prestigiul. Apoi, când mă uit la majoritatea musulmanilor, care reprezintă cea mai mare parte a națiunii, îi găsesc aparte de Ahl al-Bayt, opuși obligațiilor care decurg din aceste dovezi. Mă găsesc împărțit în două: una tânjind către dovezi, în vreme ce cealaltă caută adăpost în majoritatea musulmană. V-am încredințat-o pe prima. În mâinile dumneavoastră este blândă, în vreme ce cealaltă vă respinge cu încăpățănare.

3) De aceea, ați putea, vă rog, să schimbați încăpățănarea celei de a doua cu dovezi convingătoare din Carte, care să împiedice și să îndepărteze atracția către credința comună? Pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

Scrisoarea 12

Thul Qida, 1329 A.H.

Dovezi coranice

Dumneavoastră, slavă lui Allah, ați studiat cu temeinicie Cartea, devenind familiar atât cu înțelesurile evidente ale acesteia, cât și cu cele implicite. A mai fost cineva tot atât de lăudat în ea precum *itra* purificată? Versetele ei perfecte au mai descris și pe altcineva drept „purificați de toată necurăția”⁴⁰? Versetul

⁴⁰ După cum a hotărât la plecare în acord cu afirmația Atotputernicului: „*Dumnezeu vrea numai să îndepărteze de la voi spurcăciunea, membrii ai Ahl al-Bayt (E), și să vă dea curățenie*” (Coran, 33:33).

Purificării a mai fost revelat și în onoarea altcuiva?⁴¹ Revelația perfectă a mai poruncit iubire și pentru alții?⁴² A adus Gabriel versetul Mubahala pentru a cinsti pe altcineva?⁴³

A fost „Hal Ata” revelat pentru a-i cinsti pe alții? Nu! Jur

Pe Domnul Care pe drept l-a folosit pentru ei, Care este drept și bun.⁴⁴

Nu sunt ei „Funia lui Allah” așa după cum spun cuvintele Lui **„*Legăți-vă toți cu tărie de legământul lui Dumnezeu! Nu vă împărțiți!*”** (Coran, 3:103)?⁴⁵; și „cei

⁴¹ Nu! Nu îl poate revendica nimeni altcineva. Ei au fost aleși pentru el; astfel că nimeni altcineva nu poate atinge statutul lor și nici să viseze la dobândirea realizărilor lor.

⁴² Nu! Allah i-a ales pe ei pentru aceasta, preferându-i altora, și a spus: **„*Spune: “Eu nu vă cer vouă răsplată pentru aceasta, ci numai iubirea celor apropiați. Celui ce face un bine, Noi îi sporim binele.” Dumnezeu este Iertător, Mulțumitor*”** (Coran, 42:23).

⁴³ Nu! Versetul Mubahala a fost revelat în mod special pentru slava lor, de aceea Allah cel Iubit a spus: **„*Spune-i: Veniți! Îi vom chema pe fiii noștri și pe fiii voștri...*”** (Coran, 3:61).

⁴⁴ Aceasta este o referire la revelația Ayat al-Asr (capitolul despre Timp) care îi privește pe ei și pe inamicii lor, iar oricine dorește să se familiarizeze cu problema așa cum este aceasta tratată în versetul purificării, versetul mubahila, versetul despre cum să te bucuri de bunătatea rudelor Profetului și versetul despre timp, trebuie să se refere la afirmația noastră în această privință, deoarece reprezintă remediul pentru orice fel de înstrăinare. Îi aduce pe dușmani la gânduri bune și dă cunoaștere celor care nu știu și Allah fie lăudat.

⁴⁵ În comentariul lui din Al-Tafsir al-Kabir privind înțelesul acestui verset, Imam Jafer al-Sadiq (ع) a spus: „Noi suntem funia lui Allah despre care El a spus: « ***Legăți-vă toți cu tărie de legământul lui Dumnezeu! Nu vă împărțiți! (Coran, 3:103)***»”. Ibn Hajar a inclus acest verset între altele revelate în cinstea lor, fiind al cincilea într-o serie de versete pe care el le enumeră în Capitolul 11 din Al-Sawaiq al-Muhriqa. Explicându-i înțelesul, autorul îl citează pe al-Thalabi, după cum ați văzut mai sus, citându-l pe Imam Jafer al-Sadiq (ع). Imam al-Shafi este citat în Rashfatul Sadi de către Imam Abu Bakr ibn Shihabud-Din că ar fi spus:

Când am văzut oameni târâți în marea rătăcirii și a ignoranței de către sectele lor,

adevărați”, cu privire despre care El a spus: „**O, voi cei care credeți**” (Coran, 9:119)⁴⁶; „calea lui Allah” despre care El a spus: „**Nu urmați căile care vă abat de la drumul Lui**” (Coran, 6:153)⁴⁷, cei „**dintre voi ce au porunca**” (Coran,

M-am urcat în numele lui Allah în Arca Salvării, adică în

Casa Celui Ales, Pecetea Profeților.

Și am primit Funia lui Allah și ascultarea de ei,

După porunca Lui de a primi Funia.

⁴⁶ Aici, „cei adevărați” sunt Trimișii lui Allah și imamii urmașilor lui purificați, în conformitate cu *sahihs*-urile noastre consecutive, și sunt sprijinite de al-Hafiz Abu Naim și Muwaffaq ibn Ahmed, fiind transmise de Ibn Hajar în explicațiile Capitolului 5, secțiunea 11, din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, pagina 90, citându-l pe Imam Zaynul Abidin (ع) cu o afirmație citată mai sus (vezi Scrisoarea nr. 6).

⁴⁷ Imamii al-Baqir și al-Sadiq obișnuiau mereu să spună: „CALEA DREAPTĂ înseamnă aici imamul, și să nu urmați căi diferite (imami ai rătăcirii), pentru că ele vă vor îndepărta de la Calea Lui (iar Calea Lui suntem noi)”.

4:59)⁴⁸, „păstrătorii Revelației”, despre care El spune: „**Întrebați-i pe oamenii Amintirii, dacă voi nu știți.**” (Coran, 21:7)⁴⁹, credincioșii despre care El spune: „**Noi ne vom întoarce de la cel care se rupe de trimis după ce i s-a lămurit călăuzirea și urmează o altă cale decât cea a credincioșilor, precum și el s-a**

⁴⁸ În *sahih*-ul său autentic, referința cu autoritate pentru musulmani, Muhammad ibn Yaqub al-Kulayni l-a citat pe Burayd al-Ajli, care spune: „L-am întrebat pe Abu Jafer (imamul Muhammad al-Baqir) despre versetul care spune: **«Dați ascultare lui Dumnezeu! Dați ascultare trimisului și celor, dintre voi, ce au porunca!** » (Coaran, 4:59), iar el mi-a răspuns zicând: **«Nu i-ai văzut pe cei (evreii) cărora li s-a dat (cunoașterea) din Carte cum cheamă Cartea să judece între ei? Unii dintre ei însă întorc spatele, nepăsători.»** (Coran, 3:23), cum cred în schimb în vrăjitorii și în tirani, și cum spun către cei care nu cred că ei sunt mai aproape de Calea cea Dreaptă decât Credincioșii? Ei spun imamilor rătăcirii celor ce cheamă către Foc că îndrumarea lor este mai precisă decât cea a urmașilor lui Muhammad; **«Nu i-ai văzut pe cei cărora o parte din Carte le-a fost dăruită? Ei cred în Jibt și în Taghut și spun despre cei care tăgăduiesc: 'Ei sunt mai călăuziți decât cei care cred.' Aceștia sunt cei pe care Dumnezeu îi blestemă. Pentru cel blestemat de Dumnezeu nu vei afla ajutor! Cum să aibă parte din împărăție, dacă nu dau oamenilor nici măcar o piele de curmală»** (Coran, 4:51-53), nici nu vor avea parte de domeniul lui Allah, adică de Imamat și Califat, **«...ori îi vor pizmui pe oameni pentru ceea ce Dumnezeu le-a dat din harul Său?»** (Coran, 4:54)? . Noi suntem cei pizmuiți pentru Imamatul pe care Allah l-a așezat asupra noastră și nu asupra altora din Creația Lui; **«Noi i-am dat neamului lui Abraham Cartea și înțelepciunea. Noi le-am dăruit astfel o mare împărăție»** (Coran, 4:54), ceea ce înseamnă că El i-a făcut pe unii dintre ei trimiși, profeți și imami; deci, cum îi pot ei recunoaște existența urmașilor lui Ibrahim atâta timp cât îi neagă existența urmașilor lui Muhammad (ص)?!”. „**Unii dintre ei cred în El, alții îi întorc spatele. Gheena le va fi de ajuns ca rug încins.**” (Coran, 4:55).

⁴⁹ Explicând acest capitol, al-Thalabi îl citează pe Jabir care spune următoarele în cartea lui *Al-Tafsir al-Kabir*: „Când a fost revelat acest capitol, Ali (ع) a spus: «Noi suntem oamenii amintirii», aceasta fiind situația cu toți imamii îndrumării”. Savantul din Bahrein a citat în capitolul 35 peste douăzeci de ahadituri autentice care au acest înțeles.

întors de la Noi și îl vom arunca în Gheena! Rea devenire!” (Coran, 4:115)⁵⁰ și „îndrumătorii” despre care El spune: „voi sunteți cei care dați semnalul, iar pentru fiecare națiune există un îndrumător”⁵¹. Nu se află ei printre cei asupra cărora Allah și-a revărsat binecuvântările și la care s-a referit în Fatiha și în Strălucitul Coran spunând: „Îndrumă-ne pe Calea cea Dreaptă, Calea celor pe care I-ai binecuvântat”⁵², mai spunând și următoarele: ***„Cei pe care Dumnezeu i-a coplesit cu harul Său, cu profeții, dreptii, martirii și virtușii”*** (Coran, 4:69)⁵³.

⁵⁰ Ibn Mardawayh, în explicarea capitolului acesta, a arătat că: „... să-l contrazici pe Trimis” în acest context înseamnă să te cerți cu el în privința lui Ali (ع), iar îndrumarea la care se referă versetul „... după îndrumarea care s-a făcut prezentă lui” reprezintă îndrumarea pe care o oferă Ali, pacea fie cu el. În *Tafsiri, al-Ayyashi* afirmă ceva aproape similar cu aceasta, iar *shahih*-urile provenind de la urmașii purificați sunt consecutive în a afirma că „calea credincioșilor” este calea lor (a urmașilor), pacea fie cu ei.

⁵¹ Explicând acest verset în *Al-Tafsir al-kabir*, al-Thalabi îl citează pe Ibn Abbas, care spune: „Atunci când a fost revelat acest verset, Trimisul lui Allah (ص) și-a pus mâna la piept și a zis: «Eu sunt cel care dă semnalul, iar Ali (ع) este cel care călăuzește, iar prin tine, o, Ali, este dobândită îndrumarea»”. Mai mulți învățați exegeți și scriitori ai tradiției îi citează pe Ibn Abbas și Muhammad ibn Muslim, care spun: „L-am întrebat pe Abu abdullah (Imam Jafer al-Sadiq (ع)) cu privire la implicațiile acestui verset, iar el a răspuns «Fiecare imam este călăuzitorul timpului său». Imam Abu Jafer al-Naqir a spus următoarele privind această explicație: «Cel care dă semnalul este Trimisul lui Allah, iar călăuza este Ali», după care adaugă: «Pe Allah, imamatul trebuie să stea cu noi până când se va apropia Ora»”.

⁵² În exegeza sa la Surat al-Fatiha, al-Thalabi, în *Al-Tafsir al-Kabir*, îl citează pe Abu Buraydah, care spune că „*al-sirat al-mustaqim* (Calea cea Dreaptă) este calea lui Muhammad (ص) și a urmașilor lui (ع)”. Interpretând această *sura*, Waki ibn al-Jarirah îl citează pe Sufzan al-Thawri printr-un lanț de naratori, inclusiv al-Sadi, Asht, Mujahid toți citându-l pe Ibn Abbas care spune: „«Îndrumă-ne pe Calea cea Dreaptă» înseamnă «Îndrumă-ne spre dragostea pentru Muhammad și urmașii lui»”.

⁵³ Imamii din Ahl al-Bayt (ع) sunt, dincolo de orice dispută, stăpânii *siddiq*-urilor, martirii și dreptii.

Nu le-a conferit El lor autoritate peste toate? Nu a limitat-o El doar la ei și la Profet? Citiți: „***Oblăduitorii voștri sunt Dumnezeu și trimisul Său, precum și cei care cred săvârșindu-și rugăciunea, dând milostenie, îngenunchind. Cei care îi iau oblăduitori pe Dumnezeu, pe trimisul Său și pe credincioși sunt în tabăra lui Dumnezeu. Ei vor fi biruitori!***” (Coran, 5:58[55-56])⁵⁴. Nu a condiționat El Salvarea, pentru cei care se pocăiesc și fac fapte bune, de acceptarea îndrumării din partea autorității lor, spunând: „***Eu sunt Mult-iertătorul celui ce se căiește, celui ce crede, celui ce săvârșește fapte bune și este bine călăuzit***”⁵⁵. Nu este wilayat-ul lor parte din „păstrarea credinței”

⁵⁴ Învățații și exegeții, după cum a admis al-Qawshaji, imamul Asharilor, în capitolul dedicat „Sharh al-Tajrid”, sunt unanimi în a afirma că versetul a fost revelat în onoarea lui Ali (ع), atunci când acesta a dat de pomană în timp ce era angrenat în implorarea ceremonială din timpul rugăciunilor. În *sahih*-ul său, al-Nisai îl citează pe Abdullah ibn Salam, care dă mărturie despre revelația în onoarea lui Ali (ع). Această părere este sprijinită de autorul lui *Al-Jami Baynal Sihah al-Sitta*, atunci când explică sura al-Maida (capitolul despre Masa cu Bunătăți). Al-Thalabi a vorbit despre revelația în onoarea Comandantului Credincioșilor în cartea *Al-Tafsir al-Kabir*, după cum vom arăta atunci când vom discuta despre ea.

⁵⁵ În capitolul 11, partea întâi, din *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, Ibn Hajar declară: „Îndrumarea despre care este vorba în Capitolul 8, care spune « ***Eu sunt Mult-iertătorul celui ce se căiește, celui ce crede, celui ce săvârșește fapte bune și este bine călăuzit*** », înseamnă, după Thabit al-Banni, căutarea îndrumării venită din partea casei profetului (ص)”. Acest lucru este relatat de asemenea de Abu Jafer al-Baqir. Ibn Hajar a relatat câteva ahadituri care dau mărturie despre salvarea celor care caută îndrumarea lor, pacea fie cu ei, și acționează după ea. El se mai referă de asemenea la un citat din afirmația lui al-Baqir, cu referire la discuția dintre Imam al-Baqir (ع) și al-Harith ibn Yahya, în care al-Baqir spune: „O, Harith! Nu ai văzut cum Allah lămurit că pocăința, credința și faptele bune nu sunt îndeajuns dacă nu este căutată și îndrumarea din partea autorității noastre?”, după care, el, pacea fie cu el, îl citează pe bunicul lui, Comandantul celor Credincioși, care spune: „Pe Allah! Dacă cineva se pocăiește, crede și face fapte bune, însă nu caută îndrumarea autorității noastre și nici nu ne recunoaște drepturile, toate aceste lucruri vor fi în zadar”. *Hafizul* Abu Naim îl citează pe Awn ibn Abu Jahufah, care, la rândul lui, îl citează pe tatăl lui, care relatează o tradiție similară de la Ali (ع). Al-Hakim a publicat ahadituri similare de la imamii al-Baqir și al-Sadiq (ع), precum și de la Thabit al-Banni și Anas ibn Malik.

despre care Atotputernicul spune: „*Noi am înfățișat cerurilor, pământului și munților păstrarea credinței, însă ei au refuzat să o ia asupra lor și au fost cuprinși de groaza ei. Numai omul a luat asupra sa această povară, însă el este nedrept și neștiutor*” (Coran, 33:72)⁵⁶?

Nu reprezintă ei „pacea” în care Allah ne-a poruncit tuturor să intrăm, spunând: „*O, voi cei ce credeți! Intrați cu toții în pace! Nu călcați pe urmele diavolului, căci el este vrăjmașul vostru fățiș*” (Coran, 2:208)⁵⁷? Nu sunt ei „binecuvântarea” despre care Allah cel Sublim a spus: „*în ziua aceea, când veți fi întrebați de-ale plăcerii*” (Coran, 102:8)⁵⁸. Nu i s-a poruncit Trimisului lui Allah (ص) să transmită toate acestea? Nu a subliniat Allah într-un mod amenințător transmiterea acestora când a spus: „*O, trimisule! Propovăduiește ceea ce ți-a fost pogorât ție de la Domnul tău. Dacă nu faci astfel, tu nu vestești solia Sa. Dumnezeu te va ocroti de oameni. Dumnezeu nu călăuzește un popor de tăgăduitori*” (Coran, 5:67)⁵⁹. Nu l-a transmis Trimisul lui Allah

⁵⁶ Căutați înțelesul acestui verset în *Al-Saḥīḥ* și la Ali ibn Ibrahim, în *Tafsīr*, precum și în tradițiile relatate de suniți, care îi explică înțelesul, în compilația învățatului din Bahrein din în capitolul 115 al lucrării sale *Ghayat al-Maram*.

⁵⁷ În capitolul 224 din *Ghayat al-Maram*, învățatul din Bahrein citează douăsprezece tradiții *shāhiḥ*, care mărturisesc faptul că acest verset a fost revelat cu privire la guvernarea lui Ali și a imamilor proveniți dintre descendenții lui, și oprirea altora de la conducere. În capitolul 223, el declară că al-Asfahani, citând surse diverse, relatează același lucru despre Ali (ع).

⁵⁸ În capitolul 48 din *Ghayat al-Maram*, învățatul din Bahrein citează trei ahadituri relatate de către suniți, care mărturisesc despre faptul că „plăcerea” reprezintă aici binecuvântarea dată de Allah poporului prin faptul că este condus de către Trimisul Lui (ص), de către Comandantul celor Credincioși și Ahl al-Bayt (ع). În capitolul 49, el citează douăsprezece ahadituri *shāhiḥ*, care reflectă același lucru; le puteți consulta dacă doriți.

⁵⁹ Doar un *faqīh* dintre autorii suniți de cărți ale tradiției, respectiv Imam al-Wahidī, comentând sura al-Maida în cartea lui *Asbab al-Nuzul*, îl citează pe Abu Saïd al-Khudri, care spune: „Acest verset a fost revelat în ziua de Ghadir Khumm, în onoarea lui Ali ibn Abu Talib (ع)”. Imamul al-Thalabi l-a inclus în *Tafsīr* din două surse, iar al-Hamawani al-Shafī îl include în *Fara'id* de la Abu Hurayrah, din diferite surse, și este transmis de către Abu Naim, în cartea *Nuzul al-Quran*, din două surse: Abu Rafī și al-Amash, ambii citându-l pe Atyyah.

(Pacea fie cu el și cu urmașii lui!) în Ziua Ghadir, când a ajuns în câmpii și și-a făcut cunoscut mesajul, după care Allah a revelat această urare: „*Astăzi am desăvârșit Legea voastră și am împlinit harul Meu asupra voastră și v-am dat Islamul ca lege*” (Coran, 5:3)⁶⁰?

Cu sinceritate,
Sh

Scrisoarea 13

Thul Qida, 1329

Argumentația privind aceste tradiții este slabă

Fie ca Allah să vă binecuvânteze mâna și condeiul! Cât de înalte sunt paginile lor, mai presus provocatori și opozanți! Cât de ușor de susținut par înțeleptele lor scrieri împotriva privirii criticului și cercetătorului! Paginile lor stăruie către o singură destinație și urmează cu consecvență un drum unic. Argumentele lor nu ating urechile celui înțelept fără a reverbera aclamații.

Cu privire la ultima dumneavoastră scrisoare, curgerea ei a fost torențială, supraabundentă, sprijinită de versete perfecte și dovezi respectabile, relevând în același timp personalitatea dumneavoastră fără cusur, aflată dincolo de orice

În *Ghyat al-Maram*, există nouă ahadituri relatate de către suniți și opt autentice de la šiiti, care duc la același înțeles; le găsiți în capitolele 37 și 38.

⁶⁰ Acest text este arătat de Imam Abu Jafer al-Baqir (ع), precedat de Imam Abun Abdullah al-Sadiq (ع). În conformitate cu tradiții autentice, sunniții au inclus șase ahadituri în cărțile lor de tradiții, care, la sfârșit, în citează pe Trimisul lui Allah (Pacea fie asupra lui și a urmașilor lui!), care accentuează foarte clar aceeași temă. Explicațiile sale se află în capitolele 39 și 40 din *Ghayat al-Maram*.

îndoială. Oricine v-ar provoca nu poate fi decât lipsit de argumente, înverșunat, fals și ignorant.

Însă, adversarii dumneavoastră ar putea argumenta că toți cei care au relatat aceste versete, care sprijină argumentația dumneavoastră, sunt șiiți, iar suniții nu se pot baza pe ei. Care ar fi, deci, răspunsul dumneavoastră în acest caz? Vă rog frumos să mi-l oferiți, dacă doriți, și vă mai rog să-mi acceptați mulțumirile. Pacea fie cu dumneavoastră!

Cu sinceritate,

S

Scrisoarea 14

Thul Qida, 1329

I Absurditatea argumentului adversarilor

II Adversarii nu îi cunosc pe șiiți

III Sublinierea ilegalității falsificării unui hadit

1) Răspunsul nostru este acela că argumentul unor asemenea adversari este greșit. El este nefondat, din pricina erorii argumentelor sale minore și majore.

În ceea ce privește argumentul minor, pretenția că „Cei care au relatat aceste versete privitoare la argumentația dumneavoastră sunt șiiți” este, în mod evident, falsă, după cum o dovedesc autorități sunit de încredere, care le-au înregistrat afirmațiile cu înțelesul arătat de noi. *Musnadele* acestora arată că numărul lor este chiar mai mare decât cel al șiiților, după cum am explicat în cartea *Tanzilul Ayat al-Bahira*, în capitolul intitulat „Virtuțile *itrei* purificate”. Mai puteți consulta și *Ghayatul Maram*, care are o largă circulație în lumea musulmană.

În ceea ce privește argumentul major, respectiv acela că șiiții nu sunt considerați de încredere de către sunniți (în ceea ce privește relatarea haditurilor), greșeala este încă și mai evidentă decât în cazul celui minor. *Musnadele* sunnite sunt mărturii în acest sens, iar autoritatea lor este sprijinită de multe nume šiite. Luați ca exemplu cele șase cărți *sahih* și altele pe care le folosesc ei drept autoritative, ultimele fiind acuzate de deviere de la calea cea Dreaptă, fiind catalogate drept „Rafidis” sau deviaționiste. Le-au fost atribuite extremismul, fanatismul și devierea de la Cale.

Printre mentori lui Bukhari se numără bărbați șiiți, care au fost considerați „Rafidi” și de aceea urâți. Totuși, acest lucru nu i-a făcut pe Bukhari și pe alții să

se îndoiască de buna lor credință. Bukhari s-a bazat pe ei chiar și în cărțile *shaih*, fără nicio problemă. Deci, vor găsi, oare, adversarii care spun că „șiiții nu sunt de încredere pentru sunniți” pe cineva să-i asculte? Cu siguranță că nu!

2) Fără îndoială că astfel de adversari sunt ignoranți. Dacă ar fi știut adevărul, ar fi înțeles că șiiții au urmat și au emulat *itra* Purificată. Conduita lor este cea a *itrei*; de aceea, oricare dintre cei pe care ei s-au bazat nu are egal în cinste și corectitudine. Și la fel de fără pereche sunt acești eroi ai lor și în credință și precauție. Sunt fără egal printre cei care au părăsit plăcerile acestei lumi, prin pietatea lor, slăvirea lui Dumnezeu, conduită potrivită, auto-disciplină, negare de sine și autocritică. Pe ei nimeni nu îi poate egala în analizarea și considerarea faptelor cu extremă grijă și moderație.

Dacă adversarul le-ar fi prețuit valoarea așa cum este aceasta în realitate, s-ar fi bizuit pe ei și și-ar fi încredințat lor problemele. Însă ignoranța lui în ceea ce îi privește îl face pe acesta să răătăcească precum cineva care călărește un cal orb noaptea. El va ataca stâlpi ai Islamului precum Muhammad ibn Yakub al-Kulayni și drepti între musulmani precum Muhammad ibn Ali ibn Babawayth al-Qummi, sau un mentor al națiunii precum Muhammad ibn al-Hasan ibn Ali al-Tusi. El va disprețui cărțile lor sacre, care sunt păstrătoare ale cunoașterii familiei lui Muhammad, pacea și binecuvântările fie asupra lui și a lor, punând la îndoială acei mentori care sunt pionierii cunoașterii și egalii Sfântului Coran, și care și-au dedicat viețile promovării învățăturilor lui Allah, Sublimul și Atotputernicul, Cărții Sale și ale Trimisului Acestuia, pacea fie cu el și cu urmașii lui, și ale imamilor musulmanilor, precum și ale oamenilor lor de rând.

3) Atât oameni drepti cât și păcătoși știu cum acești bărbați judecă minciuna. Mii de cărți de-ale lor blestemă minciuna și consideră falsificarea haditurilor drept un păcat care se pedepsește cu focul iadului. Ei se disting prin judecata lor, deosebită de cea a falsificatorilor cu intenție a haditurilor, pe care o consideră ca pe o încălcare a postului, ceea ce necesită deopotrivă o compensație și penitență din partea persoanei care a comis acest lucru în luna Ramadanului, cerând același lucru și de la ceea ce a produs încălcarea postului. În această privință, Fiqh-ul și haditul lor este foarte limpede; de aceea, cum poate cineva să-i atace pe naratori atâta timp cât aceștia sunt buni, virtuoși și își petrec nopțile rugându-se, iar zilele postind? De când sunt acuzați cei mai virtuoși dintre adepții și sprijinatorii familiei lui Muhammad, în vreme ce Kharijii, Murjii și Qadrii nu? Ce altceva poate însemna acest lucru dacă nu o evidentă adversitate și o urâtă ignoranță? Căutăm adăpost la Allah și ajutor împotriva urmărilor nedreptății și

oprimării. Nu există putere sau forță decât la Allah, Sublimul și Atotputernicul, și pacea fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 15

Thul-Qida 1329

I O străfulgerare a adevărului

II Cerere privind detalii despre sunniții care se bazează pe autoritatea šiită

1) Ultima dumneavoastră scrisoare a fost perfect organizată, exprimată clar, dulce, cu beneficiu foarte mare, accesibilă cu ușurință, cu o cuprindere vastă, cu o viziune cuprinzătoare și bine susținută. Am analizat-o îndeaproape, iar din conținutul ei au străfulgerat indicii ale succesului în ceea ce vă privește și au strălucit semnele victoriei.

1) Însă, atunci când ați declarat că sunniții se bazează pe šiiti, ați fost foarte succint. Nu ați elaborat în demersul dumneavoastră în această direcție. Ar fi fost bine dacă i-ați fi menționat pe acești oameni pe nume și ați fi citat textele sunnite care arată că aceștia au fost šiiti, și fără îndoială, că se bazau pe ei. Ați putea, vă rog, să le furnizați, astfel încât flamurile adevărului să iasă la iveală, iar luminile certitudinii să strălucească? Paceă să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

Scrisoarea 16

Thul-Qida 1329

O sută de autori şiiţi pe care s-au bazat pe sunniţi

Da. Vă voi furniza degrabă ceea ce aţi cerut, rezumându-mă doar la personalităţile vizitate de oameni veniţi din toate părţile, cu condiţia să nu mi se ceară să dezvolt mai mult, deoarece nu am loc pentru aşa ceva în această succintă expunere. Iată numele lor şi ale taţilor lor, aranjate alfabetic.⁶¹

1. Aban ibn Taghlib

A fost un recitator kufi al Sfântului Coran. Al-Thahbi i-a înregistrat biografia în *Mizan*, spunând: „Aban ibn Taghlib, MAW, din Kufa, este un şiiit convins. Fără îndoială că este demn de încredere; de aceea, ne vom baza pe el şi îl vom lăsa să fie pedepsit pentru inovaţie”. El a mai spus că Ahmed ibn Hanbal, Ibn Main şi Abu Hatim s-au încredinţat în el. Ibn Adi îl citează şi spune că este „extremist în şiiism”. Al-Sadi îl descrie ca pe un „deviator declarat”. Ibn al-Thahbi îi prezintă calităţile, considerându-l drept o autoritate de bază pentru musulmani şi pentru autorii celor patru cărţi Sunna, respectiv Abu Dawud, al-Tirmithi, al-Nisai şi Ibn Majah, semnalându-i numele cu iniţialele celui din urmă. Găsiţi haditurile în relatarea lui în cartea lui Muslim *Sahih*, în cele patru Sunna, în al-Hakam şi al-Amash, în plus faţă de Fudayl ibn Umer. Sufyan ibn Aiynah, Shubah şi Idris al-Awdi îl citează după cartea lui Muslim. A murit, Allah să aibă milă de el, în 141 A.H.

⁶¹ Din cauza subiectului ei, scrisoarea a crescut foarte mult în volum. Datorită conţinutului, care oferă beneficii căutate de către orice cercetător sau critic, savanţii nu vor fi plictisiţi de lungimea ei. În afara acestora, oricine se plictiseşte după ce a citit o parte să considere restul în consecinţă şi să treacă la Scrisoarea 17 şi la cele următoare. Din teama de a vă fi plictisit cu o scrisoare atât de lungă, ne-am abţinut să includem în ea liste de cărţi, care, altminteri, conţineau informaţii valoroase şi interesante.

2. Ibrahim ibn Yazid

Numele lui este Ibrahim ibn Yazid ibn Umer ibn al-Aswad al-Nakhi al-Kufi, faqih-ul. Mama lui este Malika, fiica lui Yazid ibn Qays al-Nakhi și soră cu al-Aswad, Ibrahim și Abdel-Rahman, fiii lui Yazid ibn Qays. La fel ca și unchiilor lor, Alqamah și Ubay, fiii lui Qais, au fost între cei mai de încredere și cu autoritate musulmani. Autorii celor șase cărți *sahih*, ca și ale altora, s-au bazat pe autoritatea lor, fiind conștienți totodată că sunt șiiți.

În ceea ce îl privește pe Ibrahim ibn Yazid, a fost inclus în rândul demnitarilor șiiți de către Ibn Qutaybah, la pagina 206 din lucrarea *Al-Maarif*, unde enumeră câțiva demnitari șiiți, considerând integritatea lui ca fiind înțeleasă de la sine. Găsiți acest hadit, așa cum a fost el citat de către mama unchiului lui, Alqamah ibn Qays, și de către Humam ibn al-Harith, Abu Ubaydah ibn Abdullah ibn Masud, Ubaydah și al-Aswad ibn Yazid, unchiul lui, în cărțile *Sahih* ale lui Bukhari și Muslim. Mai găsiți acest hadit și în *Sahih*-ul lui Muslim, prin unchiul matern Abdul Rahman ibn Yazid, ca și prin Sahm ibn Munjab, Abu Muammar, Ubayd ibn Nadlah și Abis. În cele două *sahih*-uri este citat de către Fudayl ibn Umer, al-Mughirah, Ziyad ibn Kulayb, Wasil, al-Hasan ibn Ubaidullah, Hammad ibn Abu Sulayman și Sammak. Ibrahim s-a născut în 50 A.H. și a murit la 95 sau 96 de ani, la patru luni după moartea lui al-Hajjaj.

3. Ahmed ibn al-Mufdil

El este Ahmed ibn al-Mufdil ibn al-Kufi al-Hafri. Abu Zarah și Abu Hatim îl citează și se bazează pe el, fiind perfect conștienți de statutul lui printre șiiți. După *Al-Mizan*, în biografia lui Ahmed, Abu Hatim accentuează acest lucru spunând: „Ahmed ibn al-Mufdil este unul dintre șefii șiiți și este de încredere”. Al-Thahbi îl amintește în cartea *Al-Mizan*, punând la numele lui inițialele lui Abu Dawud și al-Nisai, arătând astfel că aceștia îl consideră o autoritate. Găsiți haditul lui în *sahih*-urile lor, la al-Thawri. El povestește prin intermediul lui Asbat ibn Nasir și Israi.

7. Ismail ibn Abbad

Numele lui întreg este Ismail ibn Abbad ibn al-Abbas al-Taleqani (Abul-Qasim), cunoscut ca al-Sahib ibn Abbad. Al-Thabbi îl menționează în *Al-Mizan*, punând

„DT” la numele lui, pentru a indica faptul că atât Dawud cât și Trimithi se bazează pe el în cărțile lor *sahih*.⁶² Apoi, îl descrie ca pe un „știit talentat, un om al cărții”. Faptul că era știit nu poate fi pus la îndoială de nimeni. De aceea, el și tatăl lui au dobândit un înalt prestigiu și măreție în statul Buwayhid. El este cel dintâi dintre miniștrii lor care a fost numit „sahib” (companion, prieten), deoarece, încă din adolescență, a fost companion al lui Muayyed al-Dawlah ibn Buwayh. Titlul acesta de sahib l-a purtat tot timpul, iar apoi a fost recunoscut după el. Mai târziu, a fost folosit pentru oricine deținea aceleași responsabilități în guvern. Prima dată, el a fost ministru al lui Muayyed al-Dawlah Abu Manszr ibn Rukn al-dawlah ibn Buwayh. După dispariția acestuia în 373 Shaban, în Jurjan, Abul-Hasan Ali, mai bine cunoscut drept Fakr al-Dawlah, fratele lui Muayyed, a preluat frâiele autorității și a menținut poziția lui Sahib. Fakr al-Dawlah l-a menținut la mare cinste pe Sahib și i-a îndeplinit dorințele în același fel în care și tatăl lui, Abu Abbad ibn al-Abbas, a făcut-o, pe când era în serviciul tatălui lui Fakr al-Dawlah, Rukn al-Dawlah.

Când, la vârsta de 59 de ani, as-Sahib a murit, joia seara, pe 24 Safar 385, în Rayy, toate prăvăliile din oraș s-au închis în semn de doliu, iar oamenii s-au adunat în fața palatului lui pentru a aștepta sicriul. Fakr al-Dawlah, însoțit de miniștrii din guvern și de comandanții armatei, a fost și el acolo, purtând haine de doliu. Atunci când sicriul a fost scos din casă, oamenii au strigat la unison „Allahu Akbar!”, au sărutat pământul în semn de slavă, iar Fakr al-Dawlah a urmat sicriul pe jos, odată cu mulțimea, și a stat cu aceasta cât durează perioada de doliu, timp de trei zile. Poetii au citit panegirice, iar învățații au ținut ceremonii comemorative în onoarea lui, fiind cinstit de toți cei care nu au putut lua parte la funeralii. Abu Bakr al-Khawarizmi a spus: „Al-Sahib ibn Abbad a crescut în poala funcției ministeriale, a învățat să se târască și să meargă în incinta ministerului, a fost alăptat de la sânul său cel mai de preț și l-a moștenit de la înaintașii lui”. Abu Said al-Rustami a compus în onoarea lui aceste versuri:

El a moștenit ministeriatul: o verigă în lanț,

Un mare om, el a fost urmașul oamenilor mari.

Despre ministeriatul lui al-Abbas vorbește Abbad,

⁶² Menționându-l pe Ismail ibn Abbad, l-Thahbi se îndepărtează de la abordarea obișnuită din *Al-Mizan*, listându-l înaintea lui Ismail ibn Aban al-Ghanawi și Ismail ibn Aban al-Azdi. Într-adevăr, lăsând la o parte toate regulile de bază, a greșit față de sine însuși.

În vreme ce, de la Abbad, povestește Ismail.

În biografia lui Sahib, al-Thalibi spune: „Nu găsesc cuvinte pentru a descrie înalta ținută a lui Sahib în cunoașterea artelor sau prestigiul de care se bucură pentru generozitatea și bunăvoința lui, sau virtuțile lui unice și numeroasele merite pe care le are. Cel mai bun lucru pe care l-aș putea spune despre el ar fi nepotrivit chiar și cu cea mai neînsemnată dintre însușirile și calitățile lui, iar cea mai bună descriere pe care o pot face nu îi acoperă nici pe departe virtuțile și felul de a fi”. Sahib a scris multe cărți valoroase, inclusiv *Al-Muhit*, în șapte volume; capitolele acesteia sunt aranjate alfabetic. A adunat o bibliotecă fără egal. Nuh ibn al-Mansur, unul dintre regii din Saman, i-a scris odată ca să-l invite să preia cabinetul lui de miniștri și să se ocupe de treburile regatului. El s-a scuzat, spunând că ar avea nevoie de patru sute de cămile doar pentru a-și muta biblioteca. Atât este suficient despre el.

8. Ismail ibn Abdul-Rahman ibn Abu Karimah al-Kufi

Cunoscut mai degrabă ca al-Sadi, el este renumit interpret al Sfântului Coran. Scriindu-i biografia, al-Thabbi îl descrie drept „încărcat de šiism”. Husayn ibn Waqid al-Maruzi vorbește despre el, spunând că l-a auzit odată blestemându-i pe Abu Bakr și Umer. În ciuda acestor acuzații, el este citat de al-Thawri și Abu Bakr ibn Ayyash, și

de către mulți alți astfel de scriitori. Muslim, împreună cu autorii celor patru cărți *sahih* îl consideră drept o autoritate, iar Ahmed îi acordă încredere deplină. Ibn Adi spune că este demn de încredere. Yahia al-Qattan spune că nu este nimic greșit în ahaditurile pe care le relatează. Yahia ibn Said spune: „Nu am auzit pe nimeni vorbindu-l de rău pe al-Sadi; nimeni nu l-a părăsit”. Ibrahim Nakhi a trecut odată pe la al-Sadi în vreme ce acesta interpreta Sfântul Coran. Ibrahim spune că al-Sadi interpreta Sfântul Coran după metodele folosite de obicei. Dacă veți citi despre al-Sadi în *Mizan al-Itidal*, veți afla mai multe amănunte despre ceea ce am spus eu aici. Căutați în *Sahih*-ul lui Muslim, de la Anas ibn Malik, Saad ibn Ubaydah și Yahya ibn Abbad toate haditurile lui al-Sadi. Fiindu-le mentor, Abu Awanah, al-Thawri, al-Hasan ibn Salih, Zaidah și Israil l-au citat cu toții, după cum se afirmă în cele patru cărți *sahih*. A murit în 127 A.H..

„DT” la numele lui, pentru a indica faptul că atât Dawud cât și Trimithi se bazează pe el în cărțile lor *sahih*.⁶² Apoi, îl descrie ca pe un „știit talentat, un om al cărții”. Faptul că era știit nu poate fi pus la îndoială de nimeni. De aceea, el și tatăl lui au dobândit un înalt prestigiu și măreție în statul Buwayhid. El este cel dintâi dintre miniștrii lor care a fost numit „sahib” (companion, prieten), deoarece, încă din adolescență, a fost companion al lui Muayyed al-Dawlah ibn Buwayh. Titlul acesta de sahib l-a purtat tot timpul, iar apoi a fost recunoscut după el. Mai târziu, a fost folosit pentru oricine deținea aceleași responsabilități în guvern. Prima dată, el a fost ministru al lui Muayyed al-Dawlah Abu Manszr ibn Rukn al-dawlah ibn Buwayh. După dispariția acestuia în 373 Shaban, în Jurjan, Abul-Hasan Ali, mai bine cunoscut drept Fakr al-Dawlah, fratele lui Muayyed, a preluat frâiele autorității și a menținut poziția lui Sahib. Fakr al-Dawlah l-a menținut la mare cinste pe Sahib și i-a îndeplinit dorințele în același fel în care și tatăl lui, Abu Abbad ibn al-Abbas, a făcut-o, pe când era în serviciul tatălui lui Fakr al-Dawlah, Rukn al-Dawlah.

Când, la vârsta de 59 de ani, as-Sahib a murit, joia seara, pe 24 Safar 385, în Rayy, toate prăvăliile din oraș s-au închis în semn de doliu, iar oamenii s-au adunat în fața palatului lui pentru a aștepta sicriul. Fakr al-Dawlah, însoțit de miniștrii din guvern și de comandanții armatei, a fost și el acolo, purtând haine de doliu. Atunci când sicriul a fost scos din casă, oamenii au strigat la unison „Allahu Akbar!”, au sărutat pământul în semn de slavă, iar Fakr al-Dawlah a urmat sicriul pe jos, odată cu mulțimea, și a stat cu aceasta cât durează perioada de doliu, timp de trei zile. Poeții au citit panegirice, iar învățații au ținut ceremonii comemorative în onoarea lui, fiind cinstit de toți cei care nu au putut lua parte la funeralii. Abu Bakr al-Khawarizmi a spus: „Al-Sahib ibn Abbad a crescut în poala funcției ministeriale, a învățat să se târască și să meargă în incinta ministerului, a fost alăptat de la sânul său cel mai de preț și l-a moștenit de la înaintașii lui”. Abu Said al-Rustami a compus în onoarea lui aceste versuri:

El a moștenit ministeriatul: o verigă în lanț,

Un mare om, el a fost urmașul oamenilor mari.

Despre ministeriatul lui al-Abbas vorbește Abbad,

⁶² Menționându-l pe Ismail ibn Abbad, l-Thahbi se îndepărtează de la abordarea obișnuită din *Al-Mizan*, listându-l înaintea lui Ismail ibn Aban al-Ghanawi și Ismail ibn Aban al-Azdi. Într-adevăr, lăsând la o parte toate regulile de bază, a greșit față de sine însuși.

În vreme ce, de la Abbad, povestește Ismail.

În biografia lui Sahib, al-Thalibi spune: „Nu găsesc cuvinte pentru a descrie înalta ținută a lui Sahib în cunoașterea artelor sau prestigiul de care se bucură pentru generozitatea și bunăvoința lui, sau virtuțile lui unice și numeroasele merite pe care le are. Cel mai bun lucru pe care l-aș putea spune despre el ar fi nepotrivit chiar și cu cea mai neînsemnată dintre însușirile și calitățile lui, iar cea mai bună descriere pe care o pot face nu îi acoperă nici pe departe virtuțile și felul de a fi”. Sahib a scris multe cărți valoroase, inclusiv *Al-Muhit*, în șapte volume; capitolele acesteia sunt aranjate alfabetic. A adunat o bibliotecă fără egal. Nuh ibn al-Mansur, unul dintre regii din Saman, i-a scris odată ca să-l invite să preia cabinetul lui de miniștri și să se ocupe de treburile regatului. El s-a scuzat, spunând că ar avea nevoie de patru sute de cămile doar pentru a-și muta biblioteca. Atât este suficient despre el.

8. Ismail ibn Abdul-Rahman ibn Abu Karimah al-Kufi

Cunoscut mai degrabă ca al-Sadi, el este renumit interpret al Sfântului Coran. Scriindu-i biografia, al-Thabbi îl descrie drept „încărcat de šiism”. Husayn ibn Waqid al-Maruzi vorbește despre el, spunând că l-a auzit odată blestemându-i pe Abu Bakr și Umer. În ciuda acestor acuzații, el este citat de al-Thawri și Abu Bakr ibn Ayyash, și

de către mulți alți astfel de scriitori. Muslim, împreună cu autorii celor patru cărți *sahih* îl consideră drept o autoritate, iar Ahmed îi acordă încredere deplină. Ibn Adi spune că este demn de încredere. Yahia al-Qattan spune că nu este nimic greșit în ahaditurile pe care le relatează. Yahia ibn Said spune: „Nu am auzit pe nimeni vorbindu-l de rău pe al-Sadi; nimeni nu l-a părăsit”. Ibrahim Nakhi a trecut odată pe la al-Sadi în vreme ce acesta interpreta Sfântul Coran. Ibrahim spune că al-Sadi interpreta Sfântul Coran după metodele folosite de obicei. Dacă veți citi despre al-Sadi în *Mizan al-Itidal*, veți afla mai multe amănunte despre ceea ce am spus eu aici. Căutați în *Sahih*-ul lui Muslim, de la Anas ibn Malik, Saad ibn Ubaydah și Yahya ibn Abbad toate haditurile lui al-Sadi. Fiindu-le mentor, Abu Awanah, al-Thawri, al-Hasan ibn Salih, Zaidah și Israil l-au citat cu toții, după cum se afirmă în cele patru cărți *sahih*. A murit în 127 A.H..

9. Ismail ibn Musa al-Fazari al-Kufi

Al Thahbi, în *Al-Mizan*, îl citează astfel pe Ibn Udai: „Oamenii îi disprețuiau vederile šiite extremiste”. De asemenea, *Al-Mizan* îl citează pe Abdan, care spune: „Hammad și Ibn Abu Shaybah s-au opus să îl vizităm”. El l-a întrebat odată cum se descurcă cu „acel imoral care îi blestemă pe înaintații noștri”. În ciuda acestor lucruri, atât Ibn Khuzaimah cât și Abu Arubah l-au citat, fiind profesor la clasa lor. El intră în aceeași categorie cu Abu Dawud și al-Tirmithi, care l-au citat și s-au bazat pe autoritatea lui în *sahih*-urile lor. Îl menționează Abu Hatim, care îl numește „de încredere”. Al-Nisai spune că „este în regulă”. Toate acestea sunt spuse în biografia lui de al-Thahbi, în *Al-Mizan*.

Găsiți haditul lui în *sahih*-ul lui al-Tirmithi și în Sunna lui Abu Dawud, după cum povestesc Malik, Sharik și Umar ibn Shakir, un prieten al lui Anas. A murit în 245. A fost fiul fetei lui al-Sadi, cu toate că el neagă acest lucru, dar Allah știe cel mai bine.

10. Talid ibn Sulayman al-Kufi, al-Araj

Îl menționează Ibn Main, care spune: „Îl blestema pe Uthman. Câțiva dintre adepții lui Uthman au auzit acest lucru. Au aruncat în el cu o piatră, care i-a rupt piciorul, de unde i-a venit și porecla «al-Araj», șchiopul”. Abu Dawud l-a menționat și a spus că el este Rafidi care îi blestemă pe Abu Bakr și Uthman. În ciuda acestor lucruri, Ahmed și Ibn Namir se bazează pe autoritatea lui, deși îi cunoșteau credința šiită. Ahmed a spus: „Talid este šiit, șu cu toate acestea nu am găsit nimic greșit în ceea ce relatează”. Al-Thahbi îl menționează în cartea *Al-Mizan*, citând afirmații făcute la dresa lui de către oameni învățați precum cei de mai sus. El pune la numele lui inițialele lui al-Tirmithi, pentru a indica astfel faptul că acesta îl consideră o autoritate. Găsiți haditul lui în *sahih*-ul lui al-Tirmithi, prin Ata ibn al-Saib și Abdel-Malik ibn Umayr.

11. Thabit ibn Dinar

Thabit este mai cunoscut drept Abu Hamzah al-Thumali. Este limpede ca lumina zilei faptul că era šiit. Autorul lui *Al-Mizan* îl menționează, spunând că numele lui uthman a fost odată amintit în prezența lui Hamzah. Acesta a întrebat

sarcastic: „Cine este Uthman?!”. Tot el spune și că al-Sulaymani îl include pe Abu Hamzah printre Rafidizi. Al-Thahbi așează inițialele lui al-Tirmithi lângă munele lui Abu hamzah, ca o indicație a autorității acestuia. Waki și Abu Naim îl citează și îl folosesc ca autoritate. Găsiți haditul lui în *sahih*-ul lui al-Tirmithi, prin Anas și al-shabi, și alții de același calibru. A murit, Allah să aibă milă de sufletul lui, în 150A.H..

12. Thuwayr ibn Abu Fakhita

Este mai cunoscut drept Abu Jahm al-Kufi, sclav eliberat al lui Ummu Hani, fiica lui Abu Talib. Al-Thahbi îl menționează în *Al-Mizan* și citează acuzațiile lui Yunus ibn Abu Ishaq că ar fi fost Rafid. Totuși, atât Sufyan cât și Shubah îl citează, iar al-Tirmithi îi reproduce câteva ahadituri în *sahih*-ul lui, prin autoritatea lui Ibn Umer și Zayd ibn Arqam. În timpul imamului al-Bakr (ع) el și-a menținut loialitatea față de acesta și a fost recunoscut ca atare. În acest sens, el a avut câteva dialoguri interesante cu Amr ibn Tharr, contemporanul lui, judecătorul Ibn Qays și al-Salt ibn Bahram mărturisind acest lucru.

Scrisoarea 17

Thul-Hijjah 3, 1329 A.H.

I Aprecieri față de partenerul de dezbatere

II Se admite că nu sunt obiecții dacă Ahl al-Sunnah se sprijină pe autorități šiite

III Credința în miracolele făcute de Ahl al-Bayt

IV Dilema privind compromisul între cele de mai sus și ceea ce face Ahl al-Qibla

1) Mă jur pe ochii voștri că nu am cunoscut pe cineva mai de binevoitor, mai iute în a trata problema în discuție, mai atent, cu o viziune mai profundă, cu argumente mai solide și dovezi mai limpezi decât dumneavoastră. Scrisorile dumneavoastră au venit ca o cascadă, iar argumentele mi-au cucerit simțurile și sentimentele. Ultima voastră scrisoare răsucesce gâtul oamenilor și strivește capul neadevărului.

2) Sunniții nu mai au nicio scuză pentru a nu se baza pe fratele šiit, dacă acesta din urmă este de încredere. Opinia dumneavoastră în acest sens este adevărul curat, iar cea a celor care vi se opun nu reprezintă altceva decât fanatism și intoleranță. Argumentul lor că este greșit să de bazezi pe un šiit este contrazis de fapte, iar faptele le contrazic argumentele. Argumentele și faptele lor nu concurează în aceeași arenă, nici nu vizează același scop, din cauză că se ciocnesc unele cu celelalte. De aceea, argumentul lor a fost dovedit ca fiind greșit, în vreme ce al dumneavoastră este imbatabil. Ați produs într-un timp atât de scurt ceea ce eu consider a fi o disertație, pentru care titlul „Autorități šiite în sprijinul autorității sunnite” pare a fi foarte potrivit. Intenția nu este aceea de a apăra secta sau de a câștiga o argumentație, ci, sper că așa va fi dacă va dori și Allah, acela de a produce în lumea islamică o minunată reformă.

3) Noi credem în miracolele lui Allah, în cele ale Învățătorului și Comandantului celor credincioși, și în cele ale lui Ahl al-Bayt, pacea fie cu ei, chiar mai mult decât arătați dumneavoastră.

4) Acum, întrebarea este de ce oamenii din *qibla* nu i-au mai urmat pe imamii Ahl al-Bayt (ع)? De ce nu îl venerază pe Allah prin conceptele lor *usul* și *furu*? De ce nu le-au luat în considerare cuvântul în problemele asupra cărora există diferențe? De ce învățații nației nu le cercetează opiniile? De ce, în schimb, li s-au opus din punct de vedere ideologic? Învățații nației, din tată în fiu, s-au referit întotdeauna la cei de pe lângă Ahl al-Bayt fără a nega că fac acest lucru. Dacă versetele Cărții și textele Sunna sunt așa după cum arătați, Ahl al-Qibla nu a întors spatele imamilor Ahl al-Bayt, nici nu au primit vreo alternativă la aceștia. Însă ei nu înțeleg din Carte și din Sunna altceva decât slăvirea Ahl al-Bayt și

nevoia de a-i iubi și respect. Cei din vechime se află mai aproape de adevăr și sunt mai familiarizați cu înțelesurile Sunnei și ale Cărții: „tu condu-te după călăuzirea lor” (Coran, 6:90), Wassalam.

Cu sinceritate,

S

Scrisoarea 18

Thul-Hijjah 4, 1329

I Schimb de urări

II Greșeala de a generaliza în privința Ahl al-Qibla

III Politicienii nației sunt cei care au întors spatele lui Ahl al-Bayt

IV Imamii Ahl al-Bayt (dincolo de orice discuție) nu sunt inferiori altora

V Ce tribunal drept i-ar numi pe adepții lor „rătăciți”?

1) Eu, nedemnul de ele, vă mulțumesc pentru gândurile alese la adresa mea și vă apreciez complimentele, precum și conținutul scrisorilor; vă primesc cu umilință îngăduința și mă înclin în fața bunătății dumneavoastră, onorându-i măreția și prestigiul.

2) Vă cer însă să reconsiderați ceea ce ați afirmat, generalizând cu privire la Ahl al-Qibla, respre cei care au întors spatele lui Ahl al-Bayt. Vă amintesc faptul că

jumătate din Ahl al-Qibla este formată din şiiții lui Muhammad (ص), care nu au întors spatele imamilor Ahl al-Bayt, și nu o vor face niciodată, în privința originilor și ramurilor credinței. Opinia lor, pacea fie cu ei, este aceea că a le urma secta reprezintă una dintre poruncile stricte ale Cărții și ale Sunnei; astfel, ei îl slăvesc pe Allah cel Atotputernic tot timpul și peste tot. Aceasta este calea bunilor lor strămoși, precum și a urmașilor lor, de la moartea Trimisului lui Allah (ص).

3) Cei care au întors spatele lui Ahl al-Bayt în privința rădăcinilor și ramurilor credinței sunt politicienii nației, cei care îi controlează destinul, din cauza detașării lor de succesiune (a Profetului), astfel aducând atingere acestuia prin alegeri, cu toate că știau foarte bine că ea fusese acordată Comandantului celor Credincioși, Ali ibn Abu Talib (ع). Ei au observat că arabii nu vor tolera o succesiune restrânsă la o dinastie și au început să interpreteze textele și au preluat puterea prin alegeri, pentru ca fiecare dintre vecinătățile lor să se poată bucura, mai devreme sau mai târziu, de ea. Astfel că ea se muta de colo, colo. Pentru a menține această situație și pentru a sprijini acest principiu au făcut sacrificii importante, eradicând toate opiniile și tendințele contrare. Nevoia i-a făcut să întoarcă spatele școlii de gândire Ahl al-Bayt. Au început să interpreteze textele Cărții sau ale Sunnei în sensul urmăririi unor astfel de concepte. Dacă ar fi înclinat către dovezile clare despre rădăcinile și ramurile religiei, și ar fi îndemnat elita și mulțimea către acestea, atunci nu ar mai fi avut nicio alternativă privind adeziunea la principiul lor. Ar fi ajuns atunci să aibă cea mai mare nevoie de Ahl al-Bayt. Însă, acest lucru nu corespundea cu ambiția, urzelile și politica lor. Oricine privește cu atenție aceste probleme va afla că, în această sectă, renunțarea la imamii Ahl al-Bayt nu reprezintă altceva decât renunțarea la a fi conduși de către cei care urmează Trimisului lui Allah (ص), iar interpretarea argumentelor privind conducerea acestora nu a fost adoptată decât după interpretarea argumentelor privind conducerea lor generală; altfel, nimeni nu ar fi întors spatele.

4) Lăsați textele și argumentele lor și uitați-vă la ei; găsiți că în cunoaștere, fapte sau credință sunt mai mici decât imam al-Ashari sau ceilalți patru imami, sau oricare alții? Iar dacă răspunsul este Nu, atunci de ce ar trebui urmați alții? Conducerea trebuie acordată celor mai competenți.

5) Ce arbitru corect hotărăște că cei care îi susțin și le urmează sunt rătăciți? Sunniții sunt mai presus de o astfel de judecată și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 19

Thul-Hijjah 5, 1329

I Un arbitru corect nu i-ar numi pe adepții Ahl al-Bayt rătăciți

II Urmarea sectei lor reprezintă o responsabilitate

III Se poate afirma că ei au prioritate la conducere

IV Cerere pentru texte relevante privind *khilafat* (califatul)

1) Nu; niciun arbitru corect nu i-ar eticheta, niciodată, pe cei care susțin și urmează Ahl al-Bayt drept „rătăciți”, iar aceștia nici nu sunt, sub nicio formă, inferiori altor imami.

2) Adeziunea la secta lor obligă și curăță conștiința, la fel cum se petrece și cu celelalte patru secte; nu există niciun dubiu privind acest lucru.

3) Se poate spune că cei doisprezece imami ai dumneavoastră sunt încă și mai vrednici de a fi urmați decât cei patru imami, sau alții, devreme ce urmează aceeași sectă, pe care au analizat-o și asupra căreia au căzut de acord prin consens. Spre deosebire de ei, însă, între cei patru imami există neînțelegeri în toate sectoarele jurisdicției, ignorând sursele. Este bine știut faptul că, dacă cineva verifică ceva, efortul nu îl va egala pe cel al celor patru imami. Acest lucru este limpede pentru orice binevoitor și dincolo de orice argument pentru un răuvoitor. Da, nasibii pot contesta referința sectei dumneavoastră la imamii Ahl al-Bayt, iar mai încolo vă voi cere să dovediți greșeala lor.

4) Deocamdată, vă cer să continuați și să arătați care considerați că sunt afirmațiile care îl impun pe Ali ibn Abu Talib (ع) drept succesor al Profetului (ص). Luați-vă argumentele din surse sunnite și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

Partea a doua

Imamatul general

(succesiunea Sfântului Profet [ص])

Scrisoarea 20

I Referire generală la texte

II Referire la Casă, în Ziua Avertismentului

III Relatările sunnite ale acestui hadit

1) Oricine cunoaște biografia sfântului Profet (ص) și care cercetează în mod special comportamentul lui pe când așternea temelia statului islamic și sistemul legislativ al acestuia, respectiv bazele, alcătuirea codurilor și organizarea afacerilor acestuia în numele lui Allah Atotputernicul..., îl va afla pe Ali (ع), vizirul Trimisului lui Allah (ص), sprijinul lui împotriva dușmanilor, păstrătorul cunoașterii sale, moștenitorul guvernării lui, viceregele și cel însărcinat după el. oricine studiază declarațiile și faptele Profetului (ص), acasă ori în călătorie, va afla că declarațiile lui, pacea și binecuvântările lui Allah Atotputernicul să fie asupra lui și a urmașilor lui, sunt consecutive sub acest aspect încă de la începutul chemării lui și până la încheierea acesteia.

2) Căutați astfel de afirmații la începuturile Chemării, înainte ca islamul să fie predicat public la Mecca, când Atotputernicul i-a revelat următorul verset: **„Previne-i pe cei mai apropiați din obștea ta”** (Coran, 26:214). Aceștia au fost invitați în casa unchiului lui, Abu Talib. Erau patruzeci de bărbați, mai mult sau mai puțin. Printre ei se aflau unchii lui, Abu Talib, al-Hamzah, al-Abbas și Abu Lahab. Haditul dat în acest sens este relatat succesiv de către sunniți. La încheierea cuvintelor lui către ei, Trimisul lui Allah, pacea fie cu el și cu urmașii lui, a spus:

„O, urmași ai lui Abdul-Muttlib! Jur pe Dumnezeu că nu cunosc printre arabi tineri care să fi adus poporului ceva mai bun decât v-am adus eu vouă. V-am adus ce este mai bun în această viață și în cea care va veni, iar Dumnezeu mi-a poruncit să vă chem către el. de aceea, cine dintre voi mă va sprijini în această problemă și îmi va fi frate, executor testamentar și succesor?”

Toți cei care au auzit, cu excepția lui Ali, care era cel mai tânăr dintre ei, au tăcut. Ali, a răspuns, spunând: „Eu, o, Trimis al lui Allah (ص), sunt dornic să fiu vizirul tău în această privință”. Trimisul lui Allah (ص) l-a prins atunci pe Ali de gât și a spus: **„El este fratele meu, executorul meu testamentar și vizir; de aceea, ascultați-l și supuneți-vă lui”**. Cei care erau de față au râs și i-au spus lui Abu Talib: „Allah ți-a poruncit să ascuți de fiul tău și să te supui lui!”.

3) Mulți dintre cei care au învățat pe de rost moștenirea profetică au relatat textual acest hadit. Printre ei se află: Ibn Ishaq, Ibn Jarir, Ibn Abu Hatim, Ibn Mardawayh, Abu Naim, al-Bayhaqi în cartea *Al-Dalail*, al-Thalabi și al-Tabari în exegezele la Sura Shuara, în cartea *Al-Tafsir al-Kabir*, în volumul al doilea din *Tarikh al-Umam wal Muluk*, a lui al-Tabari. Ibn al-Athir l-a relatat ca pe un fapt indiscutabil în volumul al doilea din *Al-Kamil*, când arată cum Atotputernicul i-a poruncit Trimisului Său să facă publică Chemarea, Abul-Fida în *Tarikh*, comentând cine au fost cei dintâi care au îmbrățișat islamul, imamul Abu Jafer al-Iskafi al-Mutazili, în cartea *Naqd al-Uthmaniyyah*, îl declară corect⁶³, al-Halabi în capitolul despre ascunzătoarea profetului în casa lui Arqam, în bine cunoscuta *Sirah*.⁶⁴

⁶³ La pagina 263 din *Sharh Nahjul Balaghah*, a lui Ibn Abul Hadid, ediția egipteană. În ceea ce privește cartea lui *Naqd al-Uthmaniyya*, aceasta merită atenția oricărui căutător al adevărului. Se află în *Sharh*, la pagina 257 și în continuare până la pagina 281, din volumul al treilea, la sfârșitul comentariului din încheierea predicii „*qasia*”.

⁶⁴ Căutați la pagina a patra a capitolului sau în *Al-Sira al-Halabiyya*, la pagina 381 din primul volum. Ibn Taymiyyah este nesăbuit și incorect, iar judecata lui este cauzată de binecunoscutul lui fanatism. Acest hadit este citat de către sociologul egiptean Muhammad Hasanayn Haykal; căutați pe cea de a doua coloană. La pagina a cincea din suplimentul la numărul 2751 al ziarului *Al-Siyaa*, din Thul-Qida 12, 1350 și veți afla acolo explicația detaliată. Dacă veți căuta în coloana a patra, la pagina șase a suplimentului ediției 2785 a aceluiași ziar, îl veți afla pe autor citând acest hadit din *musnad*-ul lui Muslim, „*Ziyadat al-Musnad* a lui Abdullah ibn Ahmed, *Jamiul Furaid* a lui Ibn Hajar, *Uyium al-Akhbar* a lui Ibn Qqutaybali, *Al-Iqd al-Furid* a lui Ahmed ibn Abd Rabbih, Amr ibn Bahr al-Jahiz în disertația asupra descendenților lui Hasim și *Tafsir*, a imamului Abu Ishaq al-Thalabi. Haditul mai este

În același context și cu cuvinte aproape identice, acest hadit a fost relatat de către mulți maestri în domeniu și totodată autorități sunnite de încredere, precum al-Tahawi, Diya al-Maqdisi în *Mukhtara* și Said ibn Mansur în *Sunan*. Căutați în ceea ce a consemnat Ibn Hanbal din haditurile lui Ali, la paginile 111 și 159, volumul 1, din *Musnad*. El a mai indicat de asemenea un foarte semnificativ hadit de la Ibn Abbas, la începutul paginii 331 din volumul 1, din *Musnad*, care conține zece caracteristici prin care Ali se distinge de toți ceilalți. Acest hadit este publicat și la Nisai, de la Ibn Abbas, la pagina 6 din *Khasai*, de al-Alawiyyah, precum și la pagina 132, volumul 3, din *Mustadrak*, de Hakim. Al-Thahbi l-a relatat în *Talkhis*, garantându-i autenticitatea. Căutați în volumul 6 din *Kanz al-Ummal*, care are toate detaliile⁶⁵. Mai căutați de asemenea și în *Muntakhabul Kanz*, care este citat în nota de subsol a cărții *Musnad*, a imamului Ahmed; căutați în notele de subsol de la paginile 41 și 43 din volumul 5 al cărții, pentru toate detaliile. Credem că acestea sunt dovezi îndeajuns de mărețe și pacea să fie cu dumneavoastră.

citat și de către autorul britanic Georges, în binecunoscuta lui carte *A Treatise on Islam*, tradusă în arabă de un ateu de origine protestantă, care se autodenumește Hashim al-Arabi. Mai puteți găsi acest hadit la pagina 79 a versiunii arabe a tratatului, ediția a șasea. Datorită renumelui de care se bucură acest hadit, el a fost inclus în cărțile câtorva autori ne arabi, în mod special în franceză, engleză și germană. În cartea *Heroes and Hero Worship*, Thomas Carlyle îl citează și el, pe scurt.

⁶⁵ Căutați haditul 6008 la pagina 392 și veți vedea că este citat de la Ibn Jarir, iar haditul 1045, de la pagina 396, este citat din *Musnad*, de Ahmed, și din *Al-Mukhtara*, de al-Dia al-Maqdisi, și de la al-Tahawi. A fost verificat de Ibn Jarir. Mai căutați de asemenea și haditul 6056 de la pagina 397, pe care îl veți găsi citat din Ibn Ishaq, Ibn Jarir, Ibn Abu Hatim, Ibn Mardawayh și Abu Naim, și al-Bayhaki, despre ramurile credinței și în *Dalail*. Și haditul 6102, la pagina 401, citat de la Ibn Mardawayh. Și haditul 6155, la pagina 408, citat din *Musnad*, de Ahmed, și de la Ibn Jarir, din *Al-Diya fil Mukhtarai*. Oricine cercetează *Kanz al-Ummal* va găsi în numeroase locuri acest hadit. Dacă vă uitați la pagina 255, volumul 3, din *Sharh Nahjul Balaghah*, a imamului mutazilit Abul-Hadid, sau la sfârșitul explicației predicii *qasia* din el, veți găsi acest hadit în întregime.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 21

Thul-Hijjah 10, 1329

Îndoieli cu privire la originalitatea haditului

Partenerul dumneavoastră de dezbatere se îndoiește puternic de autenticitatea acestui hadit. Mai întâi că niciunul dintre cei doi șeici nu l-a inclus în *sahih*-urile lor și nici ceilalți autori de cărți *sahih*. Nu cred că acest hadit a fost relatat de către sunniții tradiționaliști de încredere și cred că nici dumneavoastră nu îl considerați autentic, pacea fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

Scrisoarea 22

Thul-Hijjah 1329

I Dovedirea autenticității textului

II De ce nu a fost relatat de către șeici

III Cine îi cunoaște pe șeici știe motivul

1) Dacă nu aș fi constatat validitatea sa la sunniți, nu vi l-aș fi prezentat. Totuși, Ibn Jarir și Imamul Abu Jafer al-Iskafi i-au considerat autenticitatea ca înțeleasă de la sine⁶⁶. Și alți critici l-au considerat autentic. Pentru a-i dovedi autenticitatea este suficient faptul că este relatat de către autorități pe care autorii cărților *sahih* se sprijină fără ezitare. Căutați la pagina 111, volumul 1, din *Musnad*, de Ahmed, unde veți citi acest hadit povestit de Aswad ibn-Amir⁶⁷ de la Sharik⁶⁸, al-Amash⁶⁹, Minhal⁷⁰, Abbad ibn Abdullah al-Asadi⁷¹, în linie cronologică de la Ali (ع).

⁶⁶ Căutați haditul 6045 dintre cele incluse în *Kanz al-Ummal*, pagina 396, volumul 6, unde veți găsi o referire la verificarea acestui hadit făcută de către Ibn Jarir. Dacă veți merge la *Muntakhab al-Kanz*, la începutul notei de la pagina 44, volumul 5, din *Musnad*, de Ahmed, veți găsi o referire la verificare acestui hadit de către Ibn Jarir. În ceea ce îl privește pe Abu Jafer al-Iskafi, el a subliniat cu tărie acuratețea acestuia în cartea *Naqd al-Uthmaniyya*; deci, căutați la pagina 263, volumul 3, din *Sharah Nahjul Balaghahi*, de al-Hadid, ediția egipteană.

⁶⁷ Atât al-Bukhari cât și Muslim s-au bazat pe el în *sahih*-urile lor. Ambii au învățat haditul de la Shubah, iar Bukhari l-a învățat de la Abdul-Aziz ibn Abu Salamah, în vreme ce Muslim l-a învățat de la Zuhayr ibn Muawaiyah și Hammad ibn salamah. Acest hadit este relatat la Bukhari de Muhammad ibn Hatim ibn Bazi. În *Sahih*-ul lui Muslim este citat de Harun ibn Abdullah, criticul, și de Abu Skaybah și Zuhayr.

⁶⁸ În *Sahih*, Muslim s-a bazat pe autoritatea lui, după cum am arătat în Scrisoarea 16.

⁶⁹ Atât Bukhari cât și Muslim se bazează pe autoritatea lui în *sahih*-urile lor, după cum am arătat când am discutat despre el în Scrisoarea 16.

⁷⁰ Al-Bukhari s-a bazat pe el, după cum am arătat în Scrisoarea 16.

⁷¹ Numele lui întreg este Abbad ibn Abdullah ibn al-Zubayr ibn al-Awwam al-Qarashi al-Asadi. Al-Bukhari și Muslim se bazează pe autoritatea lui în *sahih*-urile lor. A auzit haditul de la Asma și Ayesha, fiicele lui Abu Bakr. Este citat în ambele *sahih*-uri de Ibn Abu Malka, Muhammad ibn Jafer ibn al-Zubayr și Hisham ibn Umer.

2) Motivul pentru care ambii șeici (Bukhari și Muslim) și cei caei nu au citat acest hadit se datorează faptului că acesta nu corespundea cu viziunile lor privind problema succesiunii. Acesta este motivul pentru care ei au respins un număr mare de texte autentice, de teamă că șiiții le-ar fi putut folosi drept pretexte; astfel, ei au ascuns cu bună știință adevărul. Există mulți șeici sunniți, fie ca Allah să-i ierte, care au ascuns în același fel texte asemănătoare, iar metoda lor de ascundere are o istorie binecunoscută, scrisă de al-Hafiz ibn Hajar, în *Fath Al-Bari*. Al-Bukhari a dedicat acestei teme un întreg capitol, la încheierea capitolului despre „Al-Ilm”, în volumul 1, pagina 25, din *Sahih*, subintitulat „Un capitol despre cei care recunosc mai degrabă cunoașterea unora decât a altora”.

3) Oricine cunoaște căile gândirii lui Bukhari, atitudinea lui față de Comandantul Celor Credincioși (ع) și față de Ahl al-Bayt (ع) va constata că pana sa va evita să nareze texte care se referă la acestea, iar cerneala lui se va usca mai înainte de a le recunoaște attributele. Acesta nu va fi deci surprins de faptul că el respinge acest hadit în mod special, ca și altele asemănătoare; de aceea, căutăm adăpost la Allah Atotputernicul și Sublimul, și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 23

Thul-Hijjah 14, 1329

I Convingerea în autenticitatea acestui hadit

II Neîncrederea în narațiunea discontinuă

III Referențialitatea pentru succesiunea restrânsă

IV Urmări

1) Am citit acest hadit la pagina 111 a primului volum din *Musnad*, al lui Ahmed, am constatat că sursele lui sunt de încredere și le-am găsit a fi cele mai de încredere autorități. Apoi am cercetat căile prin care a citat acest hadit și le-am găsit consecutive: fiecare dintre ele o sprijină pe cealaltă; astfel, am ajuns să cred în conținutul lui.

2) Însă nu te bazezi pe un hadit autentic care tratează problema succesiunii decât dacă este relatat în continuitate (*mutawatir*), deoarece succesiunea, în conformitate cu filosofia voastră șiită, reprezintă una dintre rădăcinile religiei, iar acest hadit nu poate fi considerat drept „*mutawatir*” (relatat consecutiv) și, de aceea, nu poate fi folosit drept bază.

3) Se poate afirma că Ali (ع) este succesorul Profetului (ص) numai în familia acestuia; deci, unde este textul care dovedește că succesiunea lui este publică?

4) Acest hadit poate fi chiar și respins, devreme ce Profetul nu i-a sprijinit public conținutul. Din această cauză, companionii nu au găsit motiv de a nu jura ascultare celor trei califi religioși, Allah fie mulțumit de ei.

Cu sinceritate,

S

I De ce acest hadit este de bază

II Succesiunea restrânsă este respinsă în mod unanim

III Imposibilitatea revocării

1) Sunniții se bazează pe fiecare hadit corect pentru a-și confirma conceptul lor despre succesiune, fie că este *Mutawatir* sau nu. Noi de bazăm pe autenticitatea acestui hadit în argumentația noastră, pur și simplu pentru că ei înșiși îi declară autenticitatea, atașându-se astfel de ceea ce ei consideră că leagă. Din punctul nostru de vedere, dovada privind succesiunea depinde de tawatur-ul propriilor surse, așa după cum apare ca evident oricui.

2) Pretenția că Ali este succesorul Trimisului lui Allah (ص) doar în familia acestuia este respinsă prin faptul că oricine crede că Ali este succesorul Trimisului lui Allah în familia sa crede de asemenea că el este succesor și în aspectele publice, iar cine îi neagă succesiunea în cele publice o neagă și pe cea din cadrul familiei. Nu există nicio cale de separare a celor două; astfel că, ce rost are introducerea unei filosofii contrare consensului tuturor musulmanilor?

3) Nu pot trece cu vederea afirmația dumneavoastră că acest hadit este respins, lucru care contrazice atât rațiunea cât și Șaria, devreme ce, pentru a fi abrogată, o afirmație trebuie făcută înainte să existe efectul ei, după cum este limpede pentru toată lumea. În acest caz, singurul pretext pentru abrogare este presupunerea că Profetul (ص) a fost reținut în a face publică esența acestui hadit. Haditul în sine dovedește că el (ص) nu a fost rezervat în această privință; ci, textele sunt consecutive în acest sens și se sprijină unul pe celălalt. Dacă am presupune că nu mai există un text cu același înțeles după acesta, atunci cum se poate dovedi că Profetul (ص) s-a răzgândit sau a fost rezervat în privința impunerii acestuia? *„Nu-și urmează decât închipuirea și ceea ce poftesc*

sufletele lor, cu toate că le-a venit de la Domnul lor călăuzire” (Coran, 53:23)
și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Sh

Scrisoarea 25

Thul-Hijjah 16, 1329

I Credința sa în text

II Cerere pentru mai multe texte

- 1) Am crezut în Acela Care v-a făcut să risipiți întunericul necunoașterii, să limpeziți lucrurile ambigue și v-a făcut unul dintre semnele Lui și o fațetă a Propriei Sale manifestări.
- 2) Allah să îl binecuvânteze pe tatăl vostru; mai furnizați-mi astfel de texte și pacea să fie cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 36

Thul-Hijjah 29, 1329

I Hadith de Ibn Abbas

II Hadithul lui Umran

III Hadithul lui Buraydah

IV Hadith Resocotirea celor 10 atribute exclusive ale lui Ali

V Hadithul lui Ali

VI Hadithul lui Wahab

VII Hadithul lui Ibn Abu Asim

1) Cu referință la ce Abu Dawud al-Tayalisi a expus, așa cum este declarat în capitolul discutând despre Ali în *Istiab*, prin autoritatea lui Ibn Abbas, care este citat zicînd: „Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), i-a spus lui Ali ibn Abu Talib: «Tu ești singurul alături mie ca *wali* a oricărui credincios.»”¹

2) Alt autentic hadith este povestit de către Umran ibn Hasin, care spune: „Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a desfășurat o divizie armată sub comanda lui Ali ibn Abu Talib care a ales pentru sine însuși, drept parte de *khums*, o sclavă tînă, iar lumea l-a criticat. Patru oameni s-au vorbit să se plîngă împotriva lui în fața Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!) Cînd au venit la Profet, unul dintre ei s-a ridicat în picioare și a spus: «O, Trimis al lui Allah, ai văzut cum Ali a făcut asta și aceea?» Dar

Profetul și-a întors fața de la el. Al doilea s-a ridicat, vorbind în același fel, dar, la fel, Profetul l-a ignorat și pe acesta. Al treilea s-a ridicat și a repetat ce afirmaseră înainte tovarășii săi, dar și el a fost neluat în seamă. Al patrulea s-a ridicat și-a declarat exact ceea ce fusese spus de către tovarășii săi. Atunci a fost cînd Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), s-a întors către ei cu mînie în ochi și-a spus: «Ce vreți voi de la Ali? Ali este al meu și eu sunt a lui, iară după mine doar el este *mawla* tuturor credincioșilor.»²

3) Deasemenea cu referință la hadithul lui Buraydah citat întocmai în cartea lui Ahmed *Musnad*, la pagina 356 a volumului al 5-lea. El spune: „Trimisul lui Allah trimisese două armate în Yemen. Una din ele era condusă de către Ali ibn Abu Talib, iar cealaltă, de către Khalid ibn al-Walid. El i-a povățuit astfel: «De va fi să vă reuniți forțele, atunci Ali să aibă toată conducerea.³ Dar de va fi să vă separați forțele, atunci fiecare dintre voi doi fi-va conducător peste trupele sale.» Apoi ne-am luptat cu Banu Zubayda și Ali și-a ales pentru sine una dintre captive, o sclavă; așa stînd faptele, Khalid și cu mine am scris Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca să-i dăm de știre despre întîmplare. Cînd am venit în fața Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), și scrisoarea i-a fost citită, am văzut mînie în ochii săi; drept urmare, am argumentat în fața sa, zicînd: «Acesta este locul pentru acei care caută refugiu; m-ai trimis cu un comandant și mi-ai ordonat să-i dau lui ascultare, iar eu am făcut chiar asta.» Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a zis: «Să nu mai îndrăznești vreodată să complotezi împotriva lui Ali, pentru că el este al meu și eu sunt al lui, iar el este după mine, *wali* al tău.»⁴

Al-Nisai, la pagina 17 a cărții sale *Al-Khasais al- Alawiyyah*, a menționat cuvînt cu cuvînt următoarele spuse ale Profetului: „O, Buraydah! Nu încerca să-mi displacă Ali, pentru că Ali este de-al meu și eu sunt de-al lui, iar el este *wali* al vostru după mine.” Jarir, deasemenea, menționează *verbatim* declarația lui Buraydah prin cuvintele: „Fața Profetului a devenit roșie de mînie, iar acesta a spus: «Oricărui i-am fost pînă acum *mawla*, Ali este *mawla* lui»; prin urmare, am uitat propria-mi mînie împotriva lui Ali și am spus că nu voi mai vorbi niciodată rău despre Ali.»⁵ Al- Tabrani, de asemenea, a menționat acest hadith în detaliu. Între cele pe care le povestește este că, atunci cînd Buraydah a venit din

Yemen și a intrat în moschee, a întâlnit o mulțime stând în fața camerei Profetului. Văzându-l, oamenii s-au ridicat să-l salute și l-au întrebat ce vești le-a adus. El a zis: „Vești bune. Allah a restituit victoria musulmanilor.” Ei l-au întrebat: „Atunci, ce te-a adus aici?” El a răspuns: „Un incident legat de o sclavă pe care Ali a ales-o ca parte de *khums* și am venit aici ca să-l informez pe Profet despre asta.” Ei au zis atunci: „Spune-i negreșit despre asta, astfel ca să-și schimbe inima în ce-l privește pe Ali”, iar în această vreme Profetul, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ședea, auzind dialogul lor din camera sa. El, îndată, a ieșit mînios și a spus: „Care-i treaba cu acei care-i poartă pică lui Ali? Oricine îl urăște pe Ali mă urăște și pe mine, iar oricare îl părăsește pe Ali pe mine mă părăsește. Ali este din mine și eu sunt din Ali; el a fost creat din propria-mi formă, iar tiparul meu este chiar a lui Ibrahim(Abraham), căruia îi sînt deasupra chiar,⁶ vlăstar ieșind din alt vlăstar, iar Allah este Atotascultătorul, Atotștiutorul. O Buraydah! N-ai ajuns încă a ști că partea lui Ali este mai mult decît sclava pe care a luat-o și că el este al tău *wali* după mine?”⁷ –Nu încapă îndoială asupra autenticității acestui hadith, iar povestitorii lui sunt numeroși și cu toții de încredere.

4) Asemănătoare acestei povestiri este ceea ce al-Hakim a povestit din Ibn Abbas, acesta citînd un hadith particular prin greutate sa în semnificații. În acest hadith el enumeră zece attribute exclusive ale lui Ali, și el menționează pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), adresându-i-se lui Ali astfel: „După mine tu ești wali al oricăruia dintre credincioși.”⁸

5) Întocmai, în alt hadith, el, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a spus: „O Ali! I-am cerut lui Allah să-mi împlinească cinci dorinți în ceea ce te privește, iar el mi-a împlinit patru, negându-mi-o pe a cincea.” Și a continuat: „Mi-a dăruit aceea că, după mine, tu ești *wali* al tuturor credincioșilor.”⁹

6) Un hadith similar este transmis de către Ibn al-Sakan de la Wahab ibn Hamzah și este menționat în biografia lui Wahab din *Istiab* astfel: „Călătorind odată cu Ali, am văzut că se purta rece cu mine; prin urmare am decis să mă plâng Profetului la întoarcere. Astfel, i-am menționat Profetului despre Ali și l-am vorbit de rău, la care acestea mi-a zis: «Nu vorbi astfel despre Ali, pentru că el este după mine al tău *wali*.»” Al- Tabrani, în cartea sa *Al-Mujma al-Kabir*,

citează afirmația lui Wahab cu o ușoară alterare a celor spuse: „Nu-mi spune astfel despre Ali, pentru că este cea mai de preț ființă și, după mine, conducătorul tău.”¹⁰

7) Ibn Abu Asim a menționat hadithul lui Ali de la Profet, indicând o înlănțuire de povestitori, astfel: „Nu am eu mai multă autoritate asupra credincioșilor decât ei înseși asupra lor?” La aceasta oamenii au răspuns afirmativ. Apoi Profetul a spus: „Oricărui i-am fost până acum *wali*, Ali îi este *wali*.”¹¹, iar cărțile noastre *sahih*, în această privință, sunt *mutawatir* de la Imamii Purei Progenituri.

Acesta ar trebui să fie mai mult decât deajuns pentru a dovedi punctul nostru de vedere, deși ayat al-wilayat ajunge singur/singură să sprijine pretenția noastră, și slăvit fie Allah, Stăpânul Lumilor, *Wassalamo Alaikom*.

Cu sinceritate,

Sh

¹ Aceasta este menționat de către Abu Dawud și alți autori ai cărților Tradiției, începînd cu Abu Awanah al-Waddah ibn Abdullah al-Yashkuri printr-o înșiruire de naratori: Abu Balj Yahya ibn Salim al-Fizari, Amr ibn Maymun al-Awdi, și sfârșind cu Ibn Abbas. Bărbații care au precizat această tradiție sunt autorități indiscutabile, iar ei sunt întăriți de către ambii Shaykhs în respectivele lor *sahihs*, cu excepția lui Yahya ibn Salim, pe care ei nu-l citează, chiar dacă toți înaintemergătorii criticii și verificării au declarat la unison că e demn de încredere și că el folosește numele lui Allah cel mai frecvent. Al-Thahbi, în timp ce expune biografia sa în a sa carte *Al-Mizan*, citează pe Ibn Main, al-Nisai, Dar QuTni, Muhammad ibn Said, Abu Hatim, și pe mulți alții ca testificând că omul este o autoritate demnă de încredere.

² Aceasta este menționată de către numeroșii autori ai tradițiilor precum Imam al-Nisai în a sa carte *Al-Khasais al-Alawiyya*, Ahmed ibn Hanbal (când citează hadithul lui Umran la începutul paginii 438, vol. 4, a cărții *Musnad*), al-Hakim la pagina 111, vol. 3, a cărții *Al-Mustadrak*, al-Thahbi în a sa *Talkhis al-Mustadrak*, admițând autenticitatea acestuia datorată menționării sale de către musulmani. Este menționat de către Ibn Abu Shaybah and Ibn Jarir, iar hadithul pe care ambii îl citează de la el a fost certificat de către al-Muttaqi al-Hindi la începutul paginii 400, vol. 6, a cărții *Kanz al-Ummal*. Este de asemenea citat de către al-Thirmithi din surse credibile așa cum este menționat de al-Asqalani în

timp ce discută biografia lui Ali în a sa *Al-Isabah*. Învăţatul mutazilit a citat-o la pagina 450, vol. 2, a cărţii *Sharh Nahjul Balaghah*, comentând: „Aceasta este povestit de către Abu Abdullah Ahmed ibn Hanbal în a sa *Musnad* în mai mult decât într-un loc.” El deasemenea narează în cartea sa *Fadail Ali* [Virtuţile lui Ali], şi este deasemeni narată de către majoritatea tradiţionaliştilor.

³ Trimisul lui Allah, (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa şi asupra familiei sale curate!), atâta vreme cât a trăit, nu a cerut vreodată cuiva să dea ordine lui Ali; ba din contră, el i-a conferit lui Ali responsabilitatea de-a ordona celorlaţi. Spre diferenţă de alţii, Ali a fost purtătorul de steag în fiecare campanie militară. Abu Bakr şi Umer erau ambii oşteni de rând în trupele lui Usamah, slujind sub steagul hotărât pentru el de către Trimisul lui Allah şi care i-a ordonat să-şi ia în sarcină expediţia către Muta. Conform consensului cronicarilor, el însuşi i-a înrolat pe cei doi şi el însuşi i-a făcut soldaţii lui Ibn al-As. Aceste fapte sunt afirmate de al-Hakim la pagina 43, vol. 3, a cărţii sale *Al-Mustadrak*, admiţând autenticitatea hadithului. Cu referire la Ali însuşi, el n-a primit niciodată ordine şi nici supus altcuiva decât Profetului, de la începutul misiunii sale şi până la moartea sa, (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa şi asupra familiei sale curate!)

⁴ Aceasta este citată de Ahmed la pagina 356 din Abdullah ibn Buraydah, care la rândul său îşi citează tatăl. La pagina 347, vol. 5, al cărţii *Musnad*, bizuindu-se pe şirul de naratori ce îi include pe Said ibn Jubayr şi Ibn Abbas, el citează pe Buraydah ca spunând: „Am participat în campania din Yemen a lui Ali şi am simţit că atitudinea lui către mine era indiferentă. Când am venit la Trimisul lui Allah şi am vorbit de Ali, am făcut-o deprecindu-l. Făptuind astfel, am văzut că faţa Trimisului lui Allah şi-a schimbat culoarea, iar el mi-a zis: «O Buraydah! Nu am eu oare mai multă autorite asupra credincioşilor decât au ei asupra lor înşişi?» Am răspuns: «Da, într-adevăr, o, tu, Trimisul lui Allah.» El a zis atunci: «Oricărui îi sunt eu *mawla*, aceluia îi este şi Ali *mawla*.»” Aceasta este citată de al-Hakim la pagina 110, vol. 3, al cărţii *Al-Mustadrak*, adăugându-se multora din tradiţionalişti. Aşa cum poţi vedea în mod evident, problema este clară în chiar miezul ei, pentru că atunci când el începe cu întrebarea „Nu am eu oare mai multă autorite asupra credincioşilor decât au ei asupra lor înşişi?”, el testifică în hadithul său înţelesul cuvântului *mawla*, ca fiind „acela care este *awla*, adică cel mai demn de-a-i conduce” pe ei. Iar asemănător acestui hadith este ceea ce-a fost citat de către mulţi tradiţionalişti, ca în cazul Imamului

Ahmed la sfârșitul paginii 483, vol. 3, a cărții sale *Musnad*; acesta a preluat de la Amr ibn Shas al-Aslami, unul dintre aceia care a fost prezent la Hdaybya, care citează același lucru, adăugând: „L-am însoțit pe Ali în Yemen, iar în timpul călătoriei el s-a purtat cu răceală față de mine într-atât, încât am tănuit în mine sentimente adverse. Când m-am întors, m-am plâns de el la moschee, tocmai când veștile despre luptă ajungeau la Trimisul lui Allah. Într-o după-amiază am intrat în moschee și Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), era prezent acolo acompaniat de mulți din tovarășii săi. Îndata ce m-a văzut, a început să mă privească fix până ce m-am așezat. Atunci mi-a spus: «O Amr! În numele lui Allah, mi-ai rănit inima!» Iar eu am zis: «Caut refugiu cu Allah pentru a te fi rănit, o Trimis a lui Allah!» El a spus atunci: «Da, cu adevărat, oricine rănește pe Ali, pe mine mă rănește de asemenea.»”

⁵ Așa cum este citat de al-Muttaqi al-Hindi la pagina 398, vol. 6, al cărții *Kanz al-Ummal*. De asemenea este citat în *Muntakhab al-Kanz*.

⁶ Când (lui Buraydah) i s-a spus (de catre Profet) că Ali a fost creat din chiar aluatul său, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), astfel că prin necesitate devenind superior, el (Profetul) a spus: „Și sunt creat din tiparul lui Ibrahim”, gândind în mod greșit că Ibrahim (Abraham) îi este superior, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), fapt care contrazice adevărul problemei.

⁷ Ibn Jarir a citat acest hadith din al-Tabrani, care-l include la pagina 103 a cărții sale *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, pe parcursul discuției asupra celui de-al doilea *maqsad* al versului 14, vers aflat între acelea pe care el le comentează în capitolul 11 al cărții *Al-Sawa iq al-Muhriqa*. Dar când ajunge la argumentarea privind „Este mai mult decât o sclavă partea lui Ali? ”, pana lui se oprește, iar el nu poate termina hadithul în totalitate! Asta nu pare ciudat, venind de la el și de la ai săi; și slavă să-i dăm lui Allah pentru buna noastră sănătate.

⁸ Această spusă este citată de către al-Hakim la începutul paginii 134, vol. 3 al cărții *Al-Mustadrak*, de către al-Thahbi în a sa *Talkhis al-Mustadrak*, admitând autenticitatea sa, de către al-Nisa i la pagina 6 a cărții *Al-Khasa is al-Alawiyya*, și de Imam Ahmed la pagina 331, vol 1, a cărții sale *Musnad*. Noi le-am citat cuvânt cu cuvânt la începutul Scrisorii N° 26.

⁹ Între cele citate în *Kanz al-Ummal*, acest hadith are numărul 6048, pagina 396, volumul 6.

¹⁰ În *Kanz al-Ummal*, pagina 155, vol 6, acest hadith are numărul 2579 între cele citate.

¹¹ Această spusă este transmisă de către al-Muttaqi al-Hindi de la Ibn Abu Asim la pagina 397, vol 6 al cărții *Kanz al-Ummal*.

SCRISOAREA 37

Thul-Hijjah 29, 1329

Wali este un denominator lingvistic; prin urmare, unde este textul?

Cuvintul *wali* este denominatorul comun între susținător și prietenul său, între cel iubit și cumnatul său, între adept, aliat, și vecin. Oricine ia asupra sa sarcina unei probleme este *wali* al acestei probleme. Ahadithul pe care l-ai citat poate simplu să însemne: Ali este sprijinitorul, ori prietenul, ori cel preaiubit, după Profet; așa stând faptele, unde se află textul pretins de tine?

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 38

I Explicând implicațiile lui Wali

II Dovedind conotațiile acestuia

1) În timp ce explicai înțelesurile cuvântului *wali*, ai indicat că oricine ia asupra sa responsabilitatea altuia devine wali al celui de-al doilea. Într-adevăr, aceasta este conotația lui *wali*, cel puțin în sensul conferit de acele ahadith. Conotația este aceeași cu cea care vine în minte (la modul natural). Înțelesul său este similar cu a spune „Minorul avusese ca *wali* atât pe tatăl său, cât și pe bunicul său patern, iar ca urmare el a fost pus sub custodia oricărui din cei doi, prin

urmare în custodia unui administrator legal.” Acesta implică că ambele persoane sunt acelea care au în sarcină să supravegheze minorul și să administreze afacerile acestuia în numele său.

2) Dovezile, obținute din ce-i tăinuit, testificând înțelesul conotat în ascunsul cuvânt. Declarația sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Și el este după mine al tău *wali*” restrânge în mod clar *wilayatul* doar la el însuși. Aceasta ne împuternicește că trebuie să subliniem înțelesul pe care tocmai l-am atașat acestui cuvânt, un înțeles care nu este în acord cu oricare altă interpretare (nejustificată). Sprijinirea celuiilalt, iubirea, prietenia și altele asemenea nu sunt limitate la o singură persoană, iar credincioșii, bărbați și femei, sunt *wali* unul celuiilalt. Care alt merit există, decât acela pe care tocmai l-am indicat, pe care Profetul ar fi putut să-l enfatizeze în acest hadith despre fratele său și cuvântul *wali*, dacă spunem că înțelesul cuvântului *wali* este ceva ce diferă de cele indicate de noi mai sus? Care circumstanță ascunsă a făcut pe Profet să decidă revelarea printr-un clarvăzător unui asemenea ahadith ca avînd înțelesul de susținător, iubit și altele de aceeași natură? Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ori este mai presus de-a lămuri ceea ce este deja clar, ori evidențiind ceea ce este luat cu de la sine înțeles. Înțelepciunea lui e vastă, infailibilitatea sa este susținută, Mesajul său este probator și este mai mult decât își pot închipui unii oameni. Însă aceste ahadith sunt mai mult decât clare în afirmarea că *wilayat* este dat lui Ali după Trimisul lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate! Ori asta, de asemenea, cere să aplicăm același înțeles pe care l-am sugerat până acum. Acesta, pur și simplu, nu ghidează către înțelesurile de sprijinitor, iubit, și altele, odată ce, fără de îndoială, că Ali este știut să fi fost susținut, iubit și privit cu prietenie de către musulmani datorită creșterii sale în poalele profeției, datorită contribuției sale la răspândirea mesajului, până cel el, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a murit. Susținând, iubind, fiind prietenos către Musulmani, prin urmare, nu este limitat doar la persoana lui Ali, aflat în importanță după Profet, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), fapt mai mult decât evident.

Îți este deajuns drept certificare a acestui înțeles ceea ce Imam AHmed a afirmat la pagina 347 a vol. 5 din cartea sa *Musnad* prin corecta cale a povestitorilor; el citează pe Said ibn Jubayr, care la rândul său citează pe Ibn

Abbas, ce a citat pe Buraydah ca spunând: „Am participat în invadarea Yemenului de către Ali și-am descoperit că era rece față de mine; așa fiind, când am venit la Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), am adus aminte de `Ali și l-am depreciat; astfel am văzut fața Trimisului schimbându-și culoarea, iar el m-a întrebat: „O Buraydah! Nu am eu mai multă autoritate asupra credincioșilor decât au ei asupra lor înșiși? „ Atunci am răspuns: „Da, într-adevar, Trimis al lui Allah „ Iar el a zis: „Oricărui i-am fost până acum *mawla*, Ali de asemenea este *mawla* al aceluia. „” Acest hadith este menționat de al-Hakim la pagina 110, vol. 3 al cărții sale *Mustadrak*, unde-l consideră autentic prin sprijinirea pe autoritatea musulmanilor. Al-Thahbi l-a citat în ale sale Talkhi, luând cu de la sine înțeles ca autentic pentru același motiv pentru care, la fel, Musulmanii îl consideră autentic. Tu însuși știi implicația pe care o poartă întrebarea introductivă „Nu am eu mai multă autoritate asupra credincioșilor decât ei înșiși o au asupra-și? ”, un înțeles care susține ceea ce am sugerat aici. Oricine cercetează aceste ahadith, așa cum și toate cele relevante acestora, nu va avea nici o îndoială asupra celor de noi afirmate, și slava fie cu Allah.

Cu sinceritate,
Sh

SCRISOAREA 39 **Thul-Hijjah 30, 1329**

Rechestionând versul despre Wilayat

Testific faptul de-a fi ferm în opiniile tale, sincer în campania ta, plin de forță și de neegalat în a da răspuns oponentului în dialog, invicibil în câmpul dezbaterii. Sunt convins de ahadith, conform căii pe care ai sugerat-o. Dacă nu aș fi fost obligat să cred în *sahabah*, aș fi acceptat judecata ta, dar a lua înțelesul cuvântului în conformitate cu *sahabah* este un imperativ, urmând astfel pașii bunilor antecesorii, fie ca Allah să-i bineplacă pe toți.

Dar nu ne-ai familiarizat cu concisul vers pe care-l proclamă, în încheierea scrisorii n° 36, vers care susține punctul tău de vedere în interpretarea acestor ahadith. Recită-l pentru noi, astfel încât să-i dăm de înțeles prin voința lui Allah Atotputernicul, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 40

Muharram 2, 1320

I Versul privind Wilayat și Dezvăluirea lui în onoarea lui Ali

II De ce a fost revelat

III De ce este folosit ca o testificare

1. Da, cu adevărat, mi-ar fi plăcut să-ți recit unul dintre perfecte versuri ale lui Allah, cel Preamăritul, cel Preaputernicul, în Marea lui Carte, care distinge ceea ce-i drept din ceea ce este greșit. Este unul din versurile ținând de Sūrat al Ma`ida (Tava de Bucate)¹:

„Doar Allah este al tău wali iar Trimisul său și toți cei ce cred, toți cei care-și spun rugăciunile și oferă zakat(ofrandă) în vreme ce se apleacă (în rugăciuni). Iar cei care iau drept wali pe Allah, pe Trimisul Său și pe dreptcredincioși, ei toți, într-adevăr, sunt părți ale lui Allah; ei sunt dintre acei care vor avea victoria.”(Coran, 5:55-56)

Nimeni nu se îndoiește că aceste versuri au fost destăinuite în onorea lui Ali care, când își implinea rugăciunile, și-a oferit inelul conform căii lui Allah.

2. Prin autoritatea Imamilor Purei Progenituri, cărțile *sahih* dau seama în mod consecutiv, declarând că a fost revelat în onoarea lui Ali când acesta, din simțul carității, și-a oferit inelul în timp ce se apleca în rugăciuni. Trimit la ce-a fost zis de alții despre acestea, cum de exemplu Ibn Salam, care citează hadith de-ale Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate! Trimit la cum a fost publicat în cartea lui Nisai *Sahih* sau în *Al-Jami Bayna al-Sihah al- Sittah*, într-un capitol având de-a face cu interpretarea Sūrat al Ma`ida. La fel, trimit la hadithul lui Ibn Abbas care explică înțelesul acestor versuri în cartea imamului al-WaHidi *Asbab al-Nazūl*. Al-Khatib l-a inclus în *Al-Muttafaq*.² Deasemenea trimit la Hadithul lui Ali aflate în (cărțile) *musnad* ale lui Ibn Mardawayh și Abdul-Shaykh. Iar dacă dorești, trimit la el așa cum îl

găsești în *Kanz al- Ummal*. Revelarea sa pentru a-l onora pe Ali e o problemă de acord între învățații exegezei Sfântului Coran.

Acest acord este atestat de către mulți învățați Sunni precum, de exemplu, Imamul al-Qawshaji în capitolul său despre imamat din cartea *Sharh al Tajrid*. Capitolul 18 al cărții *Ghayat al-Maram* include un hadith povestit prin șirul sunnit, certificând proclamarea noastră. În completarea faptului că această chestiune este tot atât de evidentă ca soarele la amiază, n-am aspirat să fiu laconic și mi-ar fi plăcut să menționez pentru tine multe comentarii asupra ei din cronicile autentice, dar, slavă lui Allah, este o problemă care nu provoacă îndoiala. În pofida acestui ultim fapt, nu vreau să las această scrisoare fără câteva ahadith povestite de către majoritatea Musulmanilor.

Astfel ne mulțumește ceea ce Imamul Abu Ishaq Ahmed ibn Ibrahim al-Nisabūri al-Thalabi³ a afirmat în a sa *Al-Tafsir al-Kabir*. Când scriitorul ajunge la acest vers, el citează pe Abu Tharr al-Ghifari spunând: „Am auzit pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), cu chiar aceste urechi—să surzesc, dacă mint—și l-am văzut cu chiar acești ochi—să fiu orbit, dacă mint—spunând: «Ali este conducătorul celor pioși, exterminatorul infidelilor; oricare îl sprijină este susținut de către Allah, iar oricine îl părăsește este părăsit de Allah.» Cu adevărat, odată îmi spuneam rugăciunile în prezența Trimisului lui Allah, când un cerșetor a venit la moschee, dar nimeni nu i-a dat ceva. Ali se afla în timpul ceremonialei aplecări și l-a atenționat cu mâna pe cerșetor, ca să-i dea acestuia inelul. Cerșetorul s-a apropiat și l-a tras de pe degetul lui Ali; în acest timp Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a invocat pe Allah, cel Preaputernic, cel Atoatecunoscător, și I s-a rugat în favoarea lui Ali, spunând: «Doamne! Fratele meu Moise s-a rugat către tine, spunând: **'Doamne! Îndepărtează mâhnirea din pieptul meu, fă-mi mie ușoară misiunea și dezlegă nodul limbii așa ca oamenii să mă înțeleagă, și îngăduiește-mi un vizir din propriu-mi neam, fratele meu Aaron, ca să-mi sprijine stradania și să ia parte la întreprinderea mea, așa încât amândoi să ne rugăm neîncetat Ție și mult să-ți pomenim Numele; Tu ai fost cel mai binevoitor către noi.'** (Coran, 20:25-35); drept urmare a acesteia, Tu l-ai inspirat: «Adevăr îți spun, rugăciunea ta a fost răsplătită, O Moise!» (Coran, 20:36) «Doamne! Sunt slujitorul Tău și al Tău Profet; astfel, îndepărtează tristețea mea, ușurează-mi misiunea și dăruiește-mi un vizir din neamul

meu, Ali, să-mi sprijine cele ce am de făcut.» Pe Allah, Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), și nu apucă Moise a-și termina cererea în fața lui Gabriel, cel de încredere aducându-i acest vers: **«Doar Allah este al tău *wali*, iar Trimisul Său și toți care cred, toți care-și spun rugăciunile și oferă *zakat* în vremea aplecării în rugăciune. Și oricare alții consideră pe Allah *wali*, pe Trimisul Său și pe credincioși, aceia, cu adevărat, sunt gruparea lui Allah; ei sunt aceia care vor avea parte de victorie.»**” (Coran, 5:55-56)

3. Tu, fie ca Allah să sprijine dreptatea prin persoana ta, tu știi că înțelesul cuvântului „wali” în asemenea context este „acela ce are cea mai înaltă prioritate în a se ocupa de treburile unuia”. Noi spunem:”Asta și aceea sunt subordonate (unui) *wali*.” Lexicografii au făcut clar faptul că oricine ia responsabilitatea afacerilor altuia este *wali* pentru acela din urmă. Înțelesul versului, prin urmare, este așa cum Allah arată „cei care se încarcă cu treburile voastre și care au prioritate chiar și asupra vieților voastre pentru a le orîndui sunt:Allah, cel Preaputernic și Atotștiutor, Trimisul Său și Ali”, adică doar Ali are toate aceste calități bine echilibrate: credința, spunerea rugăciunilor, oferirea de *zakat* în timpul rugăciunii, și de la care ne-au fost revelate. În aceste versuri, Atotputernicul și-a păstrat pentru sine *wilayatul* și, în același mod, pentru Trimisul Său și pentru *wasi*. *Wilayatul* lui Allah, Preaputernicul și Atotștiutorul, este general și inclusiv. Tot astfel este *wilayatul* Profetului, la fel ca și al său *wali*; are exact același înțeles. Nu este astfel posibil să aplici într-un asemenea context înțelesurile de „sprijinitor, cel iubit” și altele echivalente, odată ce restricția privind această semnificare este fără temei, fapt indubitabil de evident. Cred că aceasta este deja o problemă clară/lămurită și dau slavă lui Allah, Domnul Lumilor.

Cu sinceritate,

Sh

¹Acesta este motivul pentru care în Siria oamenii numesc un Shiah și „mutawali”, datorită faptului că un mutawali a luat ca *mawla* pe Allah, pe Trimisul Său, cum la fel numesc pe acei în onoarea cărora același vers a fost revelat. Din punct de vedere lingvistic, „mutawali” este forma de singular, iar „muTawla” sunt Shiahșii. Ei mai sunt numiți astfel și pentru a fi luat *wilayatul* de la Ali și Ahl al-Bayt.

² Este hadithul numărul 5991 între cele citate în *Kanz al- Ummal* la pagina 391, vol. 6

³ A murit în 337. Ibn Khallikan îl menționează în *sa Waffyat al- A yan*, spunând: „El a fost o autoritate unică a exegezei la vremea sa; el a scris *Al-Tafsir al-Kabir*, care a depășit toate celelalte cărți de *tafsir*, ” și continuă: „El este menționat de Abdul-Ghafir ibn Isma il al-Farisi în cartea sa *Siyaq Nisabūr*, unde autorul îl laudă și-l descrie ca «exact în cele transmise și demn de încredere.»”

SCRISOAREA 41

Muharram 3, 1330

„Muminin” este la plural; de ce s-ar aplica la ceva singular?

Poate fi spus, în refutarea obiecției tale privind fraza „Mumins care își spun rugăciunile și oferă zakat (ofrandă) în timpul prostrării (în rugăciuni)” este aplicat asupra unui plural; astfel fiind, de ce trebuie aplicat asupra lui Imam, fie ca Allah să-i glorifice calmul, odată ce este la singular? Care este răspunsul tău, dacă ești întrebat despre asta?

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 42

Muharram 4, 1330

I Arabii se adresează singularului folosind forma de plural,

II Testificări,

III Citând pe Imamul al-Tibrisi,

IV Citându-l pe al-Zamakhshari,

V Ceea ce am afirmat.

1) Răspunsul la întrebarea ta este că arabii aplică expresie de plural în timp ce se adresează unui singur individ datorită efectului de benevolență pe care îl crează (în acest caz, acela de respect).

2) O certificare a acestui fapt este ceea ce Preaputernicul spune în Surat A l-i-Imran: „Acei cărora unii oameni le spun: «Împotriva ta a fost ridicată o mare armată; așa că, teme-te», răspund cu și mai crescută credință: **«Allah ne este de ajuns, iar El este Unul din acei de care depindem cel mai mult.»**” (Coran, 3:173)

Persoana care este implicată în aceste versete ale lui Al-i-Imran nu e altul decât Naim ibn Mas ud al-Ashjii, conform consensului dintre învățații exegezei, tradiționaliști și cronicari. Chiar Allah Preaputernicul a aplicat asupra lui însuși, ca persoană singulară ce este, forma de plural tocmai pentru a exprima respect pentru acei care nu ascultă afirmațiile sale și nici nu au fost atenți la chemările sale convingătoare.

Abu Sufyan îi dăduse 10 cămile spre a demoraliza și înspăimânta pe Musulmani, privind forța politeiștilor, și-a făcut exact asta. Între afirmațiile sale a fost și următoarea: „Oamenii au adunat o puternică forță (armată), ca să te atace; teme-te pentru viețile voastre.” Din pricina acestei spuse, multora dintre musulmani le displăcea ideea de-a lupta cu acea forță, dar Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a ieșit acompaniat de 70 luptători ca să lupte și ei s-au întors cu toții în siguranță de pe câmpul de luptă, pentru care fapt acest vers a fost revelat ca referindu-se la 70 de credincioși ce au ieșit cu Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), neluând în seamă disuasiunea acelor ce-au dorit să-i descurajeze.

Prin aplicarea cuvântului „popor/oameni” pentru doar o individualitate, este făcută o binevoitoare și divină subliniere, fapt care complimentează pe cei 70 de bărbați care au ieșit să lupte cu Profetul. Cu siguranță, asta sună mult mai elocvent când este folosită astfel; este chiar mai bine decât a zice: „Acelora ce li s-au spus de către un bărbat că o mare armată a fost ridicată. . .etc.”, fapt evident. Există numeroase versete în Sfântul Coran similare acestuia pomenit, așa cum de fapt în întreaga limbă arabă. Preaputernicul Allah spune: „O voi cei care credeți! Amintiți-vă de binecuvântarea lui Allah asupra voastră, când unii au încercat să-și pună mâinile rele pe voi și că El v-a apărât împotriva răului lor.” De fapt, persoana care a încercat să-și pună relele mâini asupra lor era un bărbat din tribul lui Muharib numit Ghawrath—alții spun că ar fi fost Amr ibn Jahsh,

ținând de Banu al Nadir—care și-a scos din teacă sabia și-a agitat-o, încercând să-l lovească pe Sfântul Profet; dar Allah, Preaputernicul și Slăvitul, a zădărnicit încercarea acestuia, fapt în acord cu nararea incidentului, așa cum este înregistrată de către tradiționaliști, autori de cronici și învățați ai exegezei și așa cum este transmisă de Ibn Hisham în argumentarea sa privind That al Riqā din vol. 3 al cărții sale intitulată *Sirah*. Allah a aplicat pluralul colectiv „popor” pentru acest om singur, tocmai pentru a exprima binecuvântările Sale, Preaîndrăgitul, Preaputernicul, asupra maselor care au manifestat spre siguranța Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate! În versetul Mubahala, El a aplicat ambele forme, de singular și plural, „fiilor” „femeilor” și „identități” ambilor Hasanain, Fatima, și lui Ali în particular, tocmai pentru a cinsti statutul lor nobil, fie ca Allah să fie încântat de ei. Exemple de aplicație a formei de plural pentru individual (oricând este necesar) sunt fără de număr și dincolo de socotire, iar ele dovedesc licența de-a folosi forma plurală în vreme ce se vorbește de o individualitate, oricând apare, ca semn de politețe, un efect elocvent din aceasta.

3) În interpretarea sa privind acest vers, în *Mujmaul Bayan fi Tafsir al-Coran*, Imam al-Tibrisi comentează despre folosirea formei de plural pentru a se referi la Conducătorul Credincioșilor, considerat cu respect și venerație, afirmând că lexicograful descriu singularul folosind forma de plural pentru a demonstra respect și venerație. El spune: „O asemenea aplicare e prea cunoscută în limba lor pentru a fi necesare dovezi.”

4) În cartea sa *Kashshaf*, al-Zamakhshari menționează altă utilizare politicoasă, când spune:

„Dacă te întrebi cum poate fi precisă utilizarea pluralului cu Ali, fie ca Allah să fie mulțumit cu el, îți voi spune că i se adresează cu forma plurală, chiar dacă el este unul singur, tocmai ca oamenii să-i urmeze exemplul și să câștige aprecieri ca făcute lui, iar procedând astfel, Allah poate evidenția faptul că atitudinea unui credincios trebuie să fie ca a lui Ali, adică, fiind gata să împlinească fapte de dreptate și bunăvoință, dând atenție la cel sărac, cu asemenea grabă încât, chiar împlinirea a ceva ce nu suferă amânare, cum ar fi rugăciunile, să nu-i facă să amâne până ce nu sunt făptuite.”

5) Personal, eu am un bun și mai exact punct lămuritor. Când Preaputernicul aplică pluralul mai degrabă decât singularul, așa cum mulți o fac, cei care l-au

urât pe Ali, așa cum și cei care au fost invidioși și în confruntare cu Banu Hashim, n-ar fi fost în stare să tolereze auzirea formei singulare, pentru că i-ar fi făcut incapabili să ascundă ori să minimalizeze adevărul. Din cauza disperării lor, ar fi putut să facă chiar ceva păgubitor Islamului. Este posibil ca chiar acesta să fi fost motivul pentru care acest vers a fost revelat la forma de plural aplicat singularului: pentru a evita răul ce l-ar fi făcut acei disgrațiați. Versurile care vin după acest unul particular variază în formă și statut, pregătindu-i gradual pentru *wilayat*, până când Allah a perfecționat religia Sa și-a completat bine-cuvântările Sale, așa cum îi era obiceiul, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), și acela al înțeleptului de-a atinge ceea ce pentru ceilalți e foarte dificil să atingă. Dacă versul ar fi venit în forma de singular, acei oameni și-ar fi pus degetele în urechi, s-ar fi acoperit cu propriile veșminte, devenind încăpățânați, aroganți și obraznici. Aceasta este sublima înțelepciune manifestată în toate versurile Sfântului Coran, versete care au fost dezvăluite pentru a ilumina atributele Comandantului Credinței și celor aflate între bunurile sale purificate, fapt pe deplin evident. Noi am explicat aceste declarații și am adus dovezi incontestabile, cum și evidențe bătătoare la ochi în cărțile noastre *Sabil al-Muminin* și *Tanzil al- Ayat*, și slăvit fie Allah pentru Călăuzirea sa și Sprijinul său, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

Sh

SCRISOAREA 43

Muharram 4, 1330

Contextul denotă „Cel Iubit, ” și altele de-aceeași natură

Fie ca Allah să-ți binecuvânteze tatăl! Cu adevărat, atât de manifest a devenit adevărul, încât ai îndepărtat îndoielile mele și m-ai făcut astfel să depășesc cele părelnice. Nu rămâne nimic de spus, exceptând faptul contextului în care se află versul, context care denotă prohibiția de-ai considera pe necredincioși ca *walis*. Versetele care-i precedă și care-i urmează certifică acest fapt și asta sprijină pretenția conotării cuvântului „*wali*” ca sprijinitor, cel iubit, prieten, ori altele asemănătoare; astfel fiind, care ar fi răspunsul tău? Fii bun și spune-mi, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 44

MuHrram 5, 1330

I Contextul nu este indicativ pentru „Sprijinitor, ” ori altele echivalente

II Contextul nu contrabalansează Dovezile.

1) Iată-mi aici răspunsul: Acest vers, dacă cineva l-ar cerceta, ignorând versurile care-l precedă și care interzic să se considere (vreodată) necredincioșii ca *walis*, nu are conotația de-a elogia pe Conducătorul Credincioșilor și nici de-a-i recomanda felul de-a conduce ori imamatul prin tratarea cu forța a disidenților sau avertizându-i că vor fi pedepsiți. Asta este astfel, deoarece în versul precedent, dacă și când este analizat independent, Allah cel Atotputernic declară: **„O voi cei care credeți! Dacă vreunul dintre voi leapădă religia sa, atunci Allah va crește un popor pe care-l iubește și care-L iubește, blând la inimă cu dreptcredincioșii, puternic împotriva celor necredincioși, un popor luptând pe Calea Sa și netemător față de cineva, făcând astfel. Aceasta este, cu adevărat, un privilegiu dat de Allah; El îl concede oricărui Îl bucură, iar Allah este vast în cunoaștere.”** (Coran, 5:54).¹ Acest vers este revelat în numele Comandantului Credinței, avertizându-i pe alții asupra puterii sale și a celor ce-l urmează, la fel cum a declarat însuși Conducătorul Credincioșilor în Bătălia Cămilei și la fel cum este afirmat de către Imamii al-Baqir și al-Sadiq.

Același înțeles este aplicat de către al-Thalabi în cartea sa *Tafsir al-Coran*. Este de asemenea narat de către autorul cărții *Mujmaul Bayan fi Tafsir al-Coran* care l-a preluat de la Ammar, Huthayfah și Ibn Abbas. Si este interpretat în acest fel, în acord cu consensul Shi as care îl povestesc de manieră consecutivă de la Imamii Purificatei Progenituri. Versul privind *wila yatul* va veni prin urmare după aceea, sugerând *wilayatul* său și referindu-se la necesitatea de-a accepta imamatul său. Contextul lui ar fi prin urmare o explicație a acestei sugestii și o elaborare a aluziei care i-a precedat, fapt ce sugerează guvernământul său; așa stând lucrurile, cum se poate spune că versul acesta a fost revelat în contextul interzicerii de-a socoti pe infideli ca *walis*?

2) Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a echivalat el însuși statutul de Imami între descendenții săi cu acel al Sfântului Coran, arătând că ambii nu trebuie vreodată să se separe unul de celălalt și că amândoi sunt egali în importanță Cărții (Coran) înseși; și că prin ei doar poate fi distins corectul de ceea ce-i greșit. (De asemenea, distingerea dintre corect și greșit se obține vorbindu-le) Lor, luarea acestui vers ca o probă este semnalată în mod succesiv. Înțelesul pe care l-au aplicat întotdeauna cuvântului „wali” în asemenea context este identic înțelesului pe care l-am aplicat mai sus; prin urmare, contextul nu are nici o încărcătură (de înțeles) dacă îl iei spre a contrazice textele lor, ² pentru că toți musulmanii sunt de acord privind aplicarea contextului ca argument adecvat. Când contextul și dovada se ciocnesc, ei(musulmanii) abandonează conotația contextului și înclină către judecarea probei. Aceasta se datorează faptului că sensul contextului acestui vers nu servește de sprijin, odată ce chiar Glorioasa Carte nu este aranjată în ordinea compilării, fapt de acord între toți învățații musulmani, ci în ordinea revelării acestor versete. Astfel există doar câteva versuri care contrazic propriul lor context. Ia ca exemplu Versetul Purificării. Faptul că partea de text unde există tratează despre femei face clară restrângerea conotației sale la cei cinci indivizi (bărbați și femei) care au fost acoperiți cu mantia. La general vorbind, a interpreta un vers într-un mod care contrazice propriu-i context nu strică în nici un fel aspectul său miraculos, nu-i împiedică elocvența și nu afectează recurgerea la el de fiecare dată când dovezile incontestabile îl necesită (drept citare), *Wassalamo Alaikom*.

Cu sinceritate,

Sh

¹ Acesta este similar în înțeles hadithului Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), hadith care spune: „O, voi popor din Quraysh, n-o să încetați certurile voastre până ce Allah nu va trimite un om a cărui sinceritate de credință Allah a probat-o și care să vă lovească cefele cu sabia sa, în vreme ce fugiți înspăimântați ca vite speriate.” Abu Bakr a întrebat: „Sunt eu acel om, o Trimis al lui Allah? ” El a răspuns: „Nu.” Umer a întrebat: „Atunci sunt eu acel om, o Trimis al lui Allah? ” El a răspuns: „Nu, dar este acela care repară sandaia.” Și povestitorul continuă: „Ali

a avut apoi în mâna sa sandaia Profetului pe care o reparase pentru Trimisul lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate! ” Acest hadith a fost înregistrat de către mulți autori ai cărților tradiției și este hadithul 610 de la începutul paginii 393, vol. 6 al cărții *Kanz al-Ummal*. La fel, similar acestuia în cele spuse, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Printre voi este un bărbat care va lupta pentru stabilirea Coranului așa cum eu am luptat pentru revelarea acestuia.” Abu Bakr a întrebat: „Sunt eu acela (chemat să fac aceasta)? ” El a răspuns: „Nu.” Umer a întrebat la fel, iar Profetul i-a răspuns: „Nu, dar este omul din-năuntru care repară sandaia, ” după care Ali a ieșit ținând sandaia Profetului, pe care o și reparase. Acest hadith este citat de către Imamul Ahmed ibn Hanbal în a sa *Musnad* ca transmisă de al-Hakim în cartea *Al-Mustadrak*, de Abu Yali în a sa *Musnad* și de către numeroșii autori ai cărților tradiției. Al-Muttaqi al-Hindi o citează de la ei la pagina 155 din volumul al șaselea al cărții sale.

² Ce importanță poate avea o interpretare superficială de contrazice spiritul întregului text?

SCRISOAREA 45

Muharram 6, 1330

A recurge la interpretare, urmând pașii Predecesorilor, este inevitabil

Dacă n-ar fi existat califatul Dreptilor Califi, care este corect dincolo de orice îndoială, n-am fi avut nici o altă alegere în acceptarea perspectivei și interpretării tale privind acest vers și altele conform judecății tale, dar să împrăștii îndoiala privind soliditatea califatului lor, fie ca Allah să-i aibă bineplăcuți, rămâne în afara oricărei discuții. Prin urmare, a recurge la interpretare este de neînlăturat, odată ce noi am crezut în ei cum am crezut și în cei care au făcut legământul de fidelitate către ei, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 46

Muharram 6, 1330

I A crede în Precursori nu cere interpretare

II Interpretarea este o imposibilitate

Cei trei drepti califi, fie ca Allah să fie încântat de ei, sunt cu adevărat subiect de studiu și dezbateri; însă, a folosi asemenea califat (ca justificare) spre a respinge argumentele noastre este de refuzat la modul hotărât.

1) A crede în acei califi, așa cum a crede de asemenea în cei care au jurat loialitate față de ei, nu cere interpretarea argumentelor. În privința justificării (validității) califatului lor, voi înșivă recurgeți la interpretare, fapt ce-l voi clarifica, de este nevoie.

2) Interpretarea textelor ce le-am expus pentru tine este imposibilă; așa este și cazul cu ceea ce *încă nu am expus*, cum ar fi hadithul lui Ghadir și acel al (Voinței/Testamentului! ! ! !), în mod particular când sunt bazate pe incontestabile tradiții ce se sprijină reciproc, cele din urmă fiind îndeajuns de suficiente prin ele însele pentru a mai cere referințe în manifestarea textelor. Oricine se informează despre secunde va găsi valorizări de netăgăduit și verdicte inechivoce, *Wassalam*.

Cu sinceritate,
Sh

SCRISOAREA 47 **Mu H arram 7, 1320**

Rugând pentru prezentarea tradițiilor certificante

Mi-aș fi dorit să arăți acele tradiții sprijinătoare ale unor asemenea texte și, prin urmare, să fi completat cercetarea ta, *Wassalam*.

Cu sinceritate,
S

SCRISOAREA 48 **Muharram 8, 1330**

Patruzeci de ahadith susținătoare ale textelor

Ia în considerare (următoarele) patruzeci aHadith ce susțin textele:

1) Examinează afirmația Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), în timp ce-l ținea pe Ali de după gât, „Acesta este Imamul celor dreapți, omorătorul celor răi; victorios este oricine îl susține, părăsit (de Allah) este oricine-l abandonează.” El și-a ridicat vocea când a rostit ultima frază. Acesta este inclusă de către al-Hakim, așa cum este narată de Jabir la pagina 129, vol. 3 al cărții *Al-Mustadrak*,¹ unde autorul comentează, spunând: „Acesta este un hadith a cărui autenticitate este atestată prin chiar șirul povestitorilor săi, chiar dacă ambii autori (ai cărților *sahih*) nu-l înregistrează.”

2) Examinează această declarație a Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Mi s-a arătat că Ali are trei merite exclusive: că este conducătorul musulmanilor, că este Imamul celor dreapți și conducătorul celor a căror frunți radiază cu semnul credinței.” Aceasta este inclusă de către Al-Hakim la începutul paginii 138, vol. 3 al cărții *Al-Mustadrak*², unde autorul comentează: „Acesta este un hadith a cărui acuratețe este atestată prin chiar șirul povestitorilor săi, chiar dacă ambii autori (ai cărților *sahih*) nu-l înregistrează.”

3) Examinează declarația Lui, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Mi s-a revelat că Ali este conducătorul musulmanilor, *wali* al celor pioși și conducătorul celor a căror frunți radiază cu semnul credinței.” Este consemnată de către Ibn al-Nijjar³ și mulți alți autori ai cărților tradiționale.

4) Examinează adresarea Lui, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), către Ali: „Bine ai venit, conducător al musulmanilor, Imam al celor smeriți! ” Este inclusă de către Abu Na'im în *Hilayat al-Awliya*.⁴

5) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Primul care merită să intre pe această ușă este Imamul celor credincioși, conducătorul musulmanilor, capul religiei, pecete pentru *wasis* și conducătorul celor a căror frunți radiază cu semnul credinței.” , după care spuse, Ali a intrat, iar El, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), s-a ridicat în picioare aprins de bucurie, l-a îmbrățișat și i-a șters sudoarea, spunând: „Tu trebuie să împlinești pactul meu, să transmiți Mesajul meu și, după mine, să clarifici orice este cauză de îndoială.”⁵

6) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Allah mi-a promis că Ali este flamura călăuzirii, Imamul oricărui acceptă *wilayatul* meu, lumina oricărui mi se supun și cuvântul pe care l-am autorizat între cei pioși.”⁶ Cum poți vedea, aceste șase aHadith

conțin evidente texte privind imamatul și obligația de-a da ascultare Lui, pacea fie asupra sa!

7) Examinează adresarea Lui, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), arătând către Ali: „Acesta este primul care a crezut în mine, primul care a dat mâna cu mine în Ziua Resurecției; el este cel dintâi mie prieten și este *faruq* al acestei nații, cel care distinge între ce-i corect și ce-i greșit; el este conducătorul credincioșilor.” ⁷

8) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „O voi cei ai grupului Ansar! Trebuie eu să vă conduc spre aceea ce, atâta vreme cât i vă atașați, niciodată n-are să fie prilej de împrăștiere? (Nu eu, ci) Ali este acela; iubiți-l așa cum pe mine mă iubiți și respectați-l așa cum mă respectați pe mine, fiindcă Gabriel mi-a comandat să vă declar astfel în numele lui Allah, cel Atotputernic, cel Atoateștiutor.” ⁸

9) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Sunt cetatea cunoașterii, iar Ali este poarta; oricine aspiră să atingă cunoașterea, lăsați-l să se apropie prin (această) poartă.” ⁹

10) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Sunt casa înțelepciunii și Ali este poarta ei.” ¹⁰

11) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Ali este intrarea cunoașterii mele, acel ce, după mine, va explica nației mele cu ce anume (misiune) am fost trimis; iubindu-l, este un semn de credință autentică, iar a-l urâ este fătărnicie.” ¹¹

12) Examinează adresarea Lui, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), către Ali: „Trebuie să lămurești poporului meu toate problemele în care ei diferă.” Aceasta este înregistrată de către al-Hakim la pagina 122, vol. 3 al cărții sale *Mustadrak* ¹², așa cum a arătat Anas. După care autorul comentează: „Acesta este un hadith autentic conform cu autentificarea ambilor Shaykhs (Bukhari și Muslim), deși ei înșiși nu-l expun.” De fapt, oricine cercetează acest hadith, cum și altele asemănătoare, va ajunge să știe că statutul lui Ali cu referință la Trimisul lui Allah este echivalent cu statutul Trimisul lui Allah față de Atotputernicul însuși, pentru că Allah îi spune Trimisului Său: „Noi v-am trimis revelația Noastră astfel ca tu să poți clarifica pentru ei toate subiectele în care ei dispută și drept orientare și clemență între cei care cred;” în vreme ce în acest (alt) hadith, Trimisul lui Allah îi spune lui Ali: „După mine, tu ești acela care va clarifica poporului meu lucrurile în care diferă (ca opinie).”

13) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), așa cum este înregistrată de către al-Sammak de la Abu Bakr, „Poziția lui Ali față de mine este cum aceea a mea față de Stăpânul meu.” ¹³

14) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), așa cum este înregistrată de către al-Dar Qutni în *Al-Afrad*, unde autorul îl menționează pe Ibn Abbas, citând spunerea Profetului: „Ali ibn Abu Talib este ca poarta salvării pentru israeliți; oricine intră prin ea devine un adevărat credincios (*mumin*), însă oricine iese pe ea devine necredincios.” ¹⁴

15) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), făcută în ziua Arafat din timpul pelerinajului de adio (Hijjatul Wada):

„Ali este al meu și eu sunt al lui Ali și nimeni nu-mi va plăti datoriile în afară de mine sau Ali.” ¹⁵

„Este declarația unui Trimis glorios (Gabriel) împuternicit de către Unul care manifestă Tronul și el este puternic și ascultat: ce drept de încredere este El! Nu, tovarășul vostru nu este posedat defel.” (Coran, 81. 19-22)

„El nu vorbește din propria lui înclinare; nu este altceva decât inspirație revelată.” (Coran, 53. 3-4)

Deci, încotro te îndrepti? Și ce vei opina despre aceste argumente clare și despre aceste texte explicite?

Dacă cercetezi aceasta cu atenție și vreme îndelungată, dacă examinezi înțelepciunea ce se află în spatele facerii unui asemenea anunț (în timpul supremului pelerinaj) în fața martorilor, atunci adevărul îți va apărea în mod manifest. Iar dacă examinezi cât de puține cuvinte ale sale și înțelesurile lor cât de cuprinzător, vei simți atunci o mare venerație pentru el, pentru că a învățat multe și a gândit și pătruns ceea ce a învățat. Nu altul decât Ali rămâne demn de-a fi eliberat de orice responsabilitate. Astfel, nu-i de mirare că el și doar el execută chiar voința Profetului, asumându-și poziția sa de conducere ca viceregent și vizir, slăvit fie Allah, Care ne-a îndreptat către toate acestea, pentru că, fără ghidarea lui Allah, n-am fi fost orientați.

16) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Oricine ascultă de mine ascultă de Allah și oricine nu mă prețuiește nu prețuiește pe El; și oricine nu ia în seamă pe Ali, pe

mine nu mă ia în seamă.” Aceste cuvinte sunt înregistrate de către al-Hakim la pagina 121, vol. 3 al cărții sale *Mustadrak* și de către al-Thahbi în a sa carte *Talkhi*. Amândoi autorii s-au bazat pe autoritatea ambilor Shaykh pentru a susține acest hadith.

17) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „O Ali! Oricine mă lasă-n părăsire lasă în părăsire pe Allah; și oricare pe tine te lasă, pe mine mă părăsește de asemenea.” Aceasta este înregistrată de al-Hakim la pagina 124, vol. 3 al cărții sale *Sahih*, unde el comentează, zicând: „Acest hadith este autentic prin *isnad*, chiar dacă Shaykhs nu-l amintesc.”

18) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), așa cum este citată de Umm Salamah, „Oricare îl părăsește pe Ali, pe mine mă părăsește de asemenea.” care este înregistrată de al-KâHakim la începutul paginii 121, vol. 3 al cărții *Al-Mustadrak*, așa cum este confirmată de ambii Shaykhs și narată de al-Thahbi în a sa *Talkhis*, unde autorul certifică pentru autenticitatea sa. La fel este înregistrată de Ahmed ca fiind între *aHadith* povestite de Umm Salamah la pagina 323, vol. 6 al cărții sale *Musnad* și de către al-Nisai, la pagina 17 a cărții *Al-Khasais al-Alawiyya*, în completarea multor altor tradiționaliști. Și astfel este declarația Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), inclusă între *aHadith* relatate de Amr ibn Shash: „Oricine rănește pe Ali mă rănește de asemenea pe mine.”

19) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Oricine iubește pe Ali mă iubește pe mine și oricine disprețuiește pe Ali egal pe mine mă disprețuiește.” Acest hadith este înregistrat de către al-Hakim, care-l descrie ca autentic la pagina 130, vol. 3 al cărții *Al-Mustadrak* și este narat de al-Thahbi în a sa *Thalkhis*, unde admite referința la autenticitatea sa pentru același motiv. Astfel este cazul afirmației lui Ali: ¹⁷ „Mă jur pe Unul Care a crăpat sămânța întru creșterea celor sădite și a făcut vântul din nimic, Profetul Umni mi-a promis că nimeni nu mă iubește decât un credincios adevărat (*mu min*) și nimeni nu mă urăște decât un ipocrit.”

20) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „O Ali! Tu ești conducător în această viață și în viața de după viață; oricine te iubește mă iubește pe mine, iar cine mă iubește este de Allah iubit; dușmanul tău este dușmanul meu, iar dușmanul meu este și dușmanul lui Allah; nenorocire oricăruia, după mine, pe tine te disprețuiește! ” Aceasta este consemnată de al-Hakim la începutul paginii 128, vol. 3 al cărții *Al-Mustadrak* și autenticitatea sa este confirmată de ambii Shaykhs. ²⁰

21) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „O Ali! Vești de bucurie către oricine te iubește și crede în tine și nenorocire fie oricăruia te urăște și rostește minciuni despre tine.” Aceasta este notată de către al-Hakim la pagina 135, vol. 3 al cărții sale *Al-Mustadrak*, unde comentează zicând: „Acest hadith este autentic prin șirul celor care l-au consemnat (adică l-au consemnat consecutiv, prin *isnad*). Nici un shaykh nu l-a înregistrat.”

22) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Oricine dorește să trăiască în felul în care eu am trăit (până acum) și să moară în felul în care eu voi muri, locuind astfel în Grădina cea Veșnică, care mi-a fost promisă de către Stăpân, lăsați-l/lăsați-o să-și ia ca *wali* pe Ali, pentru că astfel nu vă va îndepărta de la călăuzire și nici nu vă va lepăda în descumpănire.”

23) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Poruncesc oricărui îmi dă crezare și se sprijină în mine să fie atent la *wilayatul* lui Ali ibn Abu Talib, fiindcă oricine îl acceptă pe Ali drept *wali*, l-a acceptat și pe Allah; și oricare îl iubește, pe mine mă iubește, iar iubindu-mă pe mine, iubește și pe Allah; iar oricine îl urăște mă urăște pe mine, cum dacă mă urăște, urăște și pe Allah, Atotputernicul, Atotștiutorul.”

24) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Oricine se ferește să trăiască viața trăită de mine și să moară în felul meu, locuind apoi în Grădina Edenului, pusă pentru mine de către Stăpânul, atunci lăsați-l ca, după mine, să-și ia ca *wali* pe Ali, lăsați-l să accepte autoritatea oricărui Ali îi dă conducerea, lăsați-l să urmeze, după mine, exemplele urmașilor mei, care sunt vlăstarele mele; ei sunt creați din propriu-mi tipar și binecuvântați cu propria-mi înțelegere și cunoaștere; drept urmare, nenorocire fie asupra celor care resping dăruirile lor, asupra celor care taie legăturile cu ei (urmașii Profetului); fie ca Allah să le respingă orice intervenție a mea pentru ei.”

25) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Oricine iubește să trăiască viața mea și să moară moartea mea, astfel intrând în Grădina pe care Stăpânul mi-a promis-o, Grădina Veșniciei, atunci îngăduiți-i să-și ia pe Ali și pe descendenții săi drept *wali*, pentru că ei nu vă vor scoate de la (dreapta) îndrumare și nici nu vă vor trage în zăpăceală.”²¹

26) La începutul paginii 156, vol. 6 al cărții *Kanz al-Ummal*, al-Daylami indică pe Ammar ca citând pe Trimisul lui Allah, care i-a spus: „O Ammar! Dacă vezi

pe Ali mergând pe o cale, când alții merg pe alta, mergi cu Ali și lasă-i pe aceia, pentru că el niciodată nu te va duce spre distrugere și nici nu te va scoate vreodată de la dreapta îndrumare.”

27) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), în conformitate cu Hadithul povestit de Abu Bakr, „Când e vorba de dreptate, mâna mea și Ali sunt asemenea.” Acesta este Hadithul 2539 înregistrat la pagina 153, vol. 6 al cărții *Kanz al-Ummal*.

28) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „O Fatima! Nu ești tu oare mulțumită că Allah, Unicul, Sublimul, a privit între locuitorii pământului și-a ales dintre ei doi bărbați, unul fiind tatăl tău și celălalt, soțul tău? ”²²

29) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Sunt Cel-care-Previne, iar Ali este Călăuza; prin tine și după mine, o Ali, fie ca dreapta călăuzire să fie atinsă.” Aceasta este înregistrată de al-Daylami, care îl citează pe Ibn Abbas și este Hadithul 2631 de la pagina 157, vol. 6 al cărții *Kanz al-Ummal*.

30) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „O Ali! Nimănui nu-i este permis să rămână în starea de *janaba* (impuritatea de după actul sexual) decât mie și ție.” ²³ La fel este Hadithul înregistrat de către al-Tabrani, așa cum l-a citat Ibn Hajar în a sa carte *Al-Sawaiq al-Muhriqa* ca fiind narat de Umm Salamah, al-Bazzar și Sad; astfel, trimit la Hadithul 13 al cărții *Al-Arbain al-Nawawiyya*, pe care el îl citează în capitolul 9. Ultimul citează pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca spunând: „În această moschee nimănui în afară de mine și Ali îi este permis să fie în starea *janaba*.”

31) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Eu și acesta (Ali) suntem Dovezile Zilei Judecării în mijlocul poporului meu.” Aceasta este înregistrată de al-Khatib ca povestită de către Anas. Cum ar fi putut fi Dovadă (a Zilei Judecării) tatăl lui al-Hassan întocmai cum Profetul a fost, odată ce nu i-a fost viceregent ori succesor?

32) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Pe poarta Paradisului este scris: „Nu există alt dumnezeu decât Allah, MuHammad este Trimisul lui Allah, iar Ali este Fratele Trimisului lui Allah.” ²⁴

33) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Pe piciorul Tronului este scris: «Nu este alt dumnezeu decât Allah, MuHammad este Trimisul lui Allah, și eu (Allah) l-am sprijinit pe el (MuHammad) prin Ali, și l-am ajutat pe el prin Ali.»”

34) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Oricine vrea să înțeleagă neșovăiala lui Noe, cunoașterea lui Adam, milostivenia lui Ibrahim, discreția lui Moise, ascetismul lui Cristos, atunci îngăduiți-i să privească (la exemplul lui) Ali.” Aceasta este înregistrată de al-Bayhaqi în a sa *Sahih* și de către Imamul Ahmed ibn Hanbal în a sa *Musnad*.²⁵

35) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „O Ali! În tine este ceva asemănător lui Isus, care a fost într-atât de urât de către evrei, încât au ajuns să se îndoiască de onoarea mamei sale și care a fost într-atât de iubit de către creștini, încât i-au atribuit un statut care nu-i al său.”

36) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Între cei credincioși, cei mai importanți sunt trei: Iosif, fiul lui Nun(din tribul lui Efraim) care a fost primul ce-a crezut în Moise, acela pomenit în Surat Yasin (capitolul 36 al Sfântului Coran) care a fost primul în a crede în Isus și Ali ibn Abu Talib, care primul a fost în a crede în MuHammad.”²⁶

37) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Cei dintâi în mărturisirea adevărului rostit de Profet sunt trei la număr: Habbib al-Najjar, credinciosul pomenit în Surat Yasin, care a spus: „O popor al meu! Urmați-i pe Trimisii (lui Allah)”;

Iezechiel (nume a cărui înseamnă „Puterea lui Dumnezeu”), credinciosul din familia Faraonului, care a spus: „Încerci să omori un om doar pentru a fi spus că Dumnezeul său este Allah? „și Ali ibn Abu Talib, care le este deasupra tuturor.”²⁷

38) Examinează adresarea Lui, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), către Ali: „Poporul are să-ți devină trădător; vei trăi lipindu-te la credința mea și vei fi ucis pentru apărarea ei; oricine te iubește mă iubește pe mine de asemenea, iar oricine te urăște, pe mine mă urăște, iar aceasta(barba ta, Ali) va fi udată de sângele din acesta (capul tău, Ali).”²⁸ Ali însuși a spus: „Una din prorociile Profetului este aceea că poporul mă va trăda după moartea Sa.” Ibn Abbas a citat pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca spunându-i lui Ali: „Cu siguranță este că, după ce mă voi trece (muri), vei întâlni o mulțime de greutăți,”²⁹ iar Ali a întrebat: „Fi-voi în stare să-mi țin credința

întreagă? ” Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), i-a răspuns afirmativ.

39) Examinează declarația Sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Între voi se află unul care va lupta pentru interpretările Coranului la fel cum a luptat pentru revelațiile sale.” Cei ce-L ascultau au devenit însuflețiți peste poate. Între ei se găseau Abu Bakr și Umer. Abu Bakr a întrebat: „Sunt eu acela? ” și răspunsul Profetului a fost negativ. Umer a întrebat: „Dar sunt eu atunci? ”, iar Profetul a răspuns: „Nu; dar este unul care repară încălțările, ” referindu-se prin acestea la Ali; prin urmare, noi l-am vizitat pe Ali pentru a-i duce veștile bune, dar el nici măcar nu și-a ridicat capul, ca și cum deja le-auzise de la Trimisul lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate! ”³⁰ O narare asemănătoare este Hadithul povestit de către Abu Ayyub al-Ansari în vremea califatului lui Umer. Conform cu al-Hakim, care se sprijină pe două referințe ce le indică la pagina 139 și următoarea, vol. 3 al cărții sale *Mustadrak*, că Umer ar fi spus că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), poruncise ca să fie înfrunțați toți aceia care s-au dezis de credință ori au protestat. Ibn Asakir, așa cum este indicat în Hadithul 2588 la pagina 155, vol. 6 al cărții *Kanz al-Ummal*, afirmă că Ammar ibn Yasir a spus că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ar fi zis: „O Ali! Grupul celor asupritori va lupta contra ta; dar tu te găsești pe calea cea dreaptă; oricine se înfrânează în te-a sprijini nu-i de la mine.” Abu Tharr al-Ghifari, așa cum al-Daylami este citat la sfârșitul paginii 155, vol. 6 al cărții *Kanz al-Ummal*, L-a citat pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca zicând: „Mă jur pe Unul în mâinile Căruia se află viața mea că între voi se găsește un om care, după mine, va lupta pentru interpretarea Coranului tot astfel cum eu am luptat cu politeiștii pentru revelarea lui.” Muhammad ibn Ubaydullah ibn Abu Rafi, așa cum este indicat de către al-Tabrani în a sa *Mujma al-Kabir* și la fel indicat la pagina 155, vol. 6 a cărții *Kanz al-Ummal*, i-a citat pe tatăl său și pe bunicul său Abu Rafi, spunând că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), i S-a adresat lui astfel: „O Abu Rafi! După (ce eu no-i mai fi) un grup are să lupte contra lui Ali; Allah a dat poruncă să se lupte împotriva lor(adică, să fie nimiciți). Dacă vreunul nu este în stare să lupte contra lor cu mâinile, atunci să i se îngăduie să lupte cu limba; iar dacă nici așa nu-i în stare să lupte, atunci s-o facă cu inima sa.” Al Akhdar al-Ansari³¹ L-a citat pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca spunând:”Eu lupt pentru revelarea Coranului și Ali luptă pentru interpretarea sa.”

40) El, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a spus: „O Ali! Eu îți sunt superior prin aceea că sunt Profet, în timp ce

tu ești superior tuturor celorlalți oameni datorită a șapte merite: între ei, Tu ești cel dintâi în credința față de Allah, cel mai legitim în împlinirea Promisiunii lui Allah, cel mai supus Comandamentelor lui Allah, cel mai echitabil și cel mai corect în tratarea cu oamenii, cel mai pătrunzător (cu mintea) în toate problemele și unul acela care se bucură de cea mai înaltă poziție în ochii lui Allah.” Abu Said al-Khudri citează pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca spunând: „O Ali! Tu ai șapte calități în care nimeni nu te poate întrece: Tu ești primul care crezi în Allah cu credință adevărată, cel mai justificat să împlinești Promisiunea lui Allah, cel mai ascultător față de Comandamentele lui Allah, cel mai compasiv față de oameni, cei mai cunoscători în toate subiectele și cel mai înalt în statut printre ei.”³²

Nu este loc aici să cităm toate asemenea tradiții care, ca întreg, se susțin una pe cealaltă și toate sunt indicatoare al acestui înțeles, adică: în raport cu poporul său, Ali îi este secund doar Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), și, în conducerea poporului, este următor doar Trimisului lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate! Aceste tradiții converg către asemenea înțeles, chiar dacă textele lor nu sunt înregistrate consecutiv, iar asta trebuie să fie prea de-ajuns ca probă incontestabilă, *Wassalam*.

Cu sinceritate,
Sh

¹Acesta este Hadithul numărul 2527 între acelea citate în *Kanz al-Ummal*, pagina 153, vol. 6 și este citat de către al-Thalabi din Abu Tharr, când autorul încearcă să interpreteze versetul despre wilayat în cartea sa *Al-Tafsir al-Kabir*.

²Acesta este de asemenea citat de către al-Barudi, Ibn Qani, Abu Naim și al-Bazzar. Este Hadithul 2628 între cele citate în *Kanz al-Ummal*, pagina 157, vol 6.

³Este Hadithul 2630 între cele citate de în *Kanz al-Ummal*, pagina 157, vol. 6.

⁴Este articolul de știri numărul 11 între cele expuse de Ibn Abul Hadid la pagina 450, vol. 2 al cărții *Sharh Nahjul Balaghah*, fiind în același timp Hadithul numărul 2627 dintre cele citate în *Kanz al-Ummal*, pagina 157, vol. 6.

⁵Acesta este citat de către Abu Naim în a sa *Hilayat al-Awliya*, fiind preluat de la Anas și transmis cu detalii de către Ibn Abul Hadid la pagina 450, vol. 2 al cărții sale *Sharh Nahjul Balaghah*; prin urmare, trimit la articolul de noutăți numărul 9 de la acea pagină.

⁶Acesta este citat de către Abu Naim în a sa *Hilayat al-Awliya*, provenind dintr-un hadith narat de Abu Barzah al-Aslami și Anas ibn Malik, și este transmis de către învățatul mutazilit la pagina 449, vol. 2 din a sa carte *Sharh Nahjul Balaghah*; astfel, trimit la al treilea articol de noutăți de la acea pagină.

⁷Acesta este citat de către al-Tabrani în a sa carte *Kabir*, preluat din acele aHadith narate de către Salman și Abu Tharr. Este de asemenea citat de către al-Bayhaqi în a sa *Sunan* și de către Ibn Uday în *Al-Kamil*; este și Hadithul numărul 2608 între cele incluse în *Kanz al-Ummal*, vol. 6. , pagina 156.

⁸Acesta este citat de către al-Tabrani în a sa *Kabir* și este Hadithul numărul 2625 între cele incluse în *Kanz al-Ummal*, vol. 6, pagina 157 și totodată al zecelea hadith la pagina 450, vol. 2 al cărții *Sharh Nahjul Balaghah* scrisă de Ibn Abul Hadid; prin urmare, privește și înțelege cum El a condiționat dreapta lor călăuzire de călăuzirea făcută de Ali; astfel, cei care nu vor face la fel se vor abate(de la ce-i corect) negreșit. Ia seama cum El le-a comandat să-l iubească așa cum îl iubesc pe Profet și să-l respecte în același fel în care-L respectă pe Profet. Aceasta este așa (și nu altfel) datorită faptului de-a fi succesorul Său, ca unul ce ia responsabilitatea unei probleme, după El. Dacă iei în considerare versetul „Gabriel a fost acela care mi-a poruncit să-ți spun astfel, ”, atunci ți se manifestă adevărul.

⁹Acesta este citat de către al-Tabrani în a sa *Kabir*, așa cum a fost preluat de la Ibn Abbas și expus la pagina 107 a cărții *Al-Jami al-Saghir* scrisă de Sayyuti. Este de asemenea citat de către al-Hakim în *Manaqib Ali*, pagina 226, vol. 3 al autenticei sale *Mustadrak*, ca provenind din două surse: una este de la Ibn Abbas ca provenind din alte două surse autentice, iar a doua, de la Jabir ibn Abdullah al-Ansari. Astfel, (prin citarea surselor autentice), el a adus probe incontestabile la autenticitatea declarației. Imamul Ahmed ibn Hanbal ibn al-Siddiq al-Magharibi din Cairo a dedicat o întreagă carte doar pentru dovedirea autenticității acestui hadith și l-a încărcat cu informații, intitulându-și cartea *Fath al-Malak al-Ali Bisihhati Hadith Babul Ilm Ali*, tipărită în Egipt la Islamic Press. Cartea este demnă de atenția cercetătorilor, deoarece conține informație de mare preț. Cu privire la acest hadith, punctele de vedere ale lui Nasibis și ale celor ca el sunt ieftine, deoarece este (văzut și) utilizat ca proverb popular de către elita și de către locuitorii obișnuiți ai cartierelor de periferie sau ai satelor. În cazul acesta am luat chiar în considerare felul de-a fi înțeles și am descoperit că este o simplă supunere față de sentimente, goală de dovezi și plină de fanatism, așa cum a declarat al-Hafiz Salahud-Din al-Alai, când a citat falsa declarație a lui al-Thahbi și-a altora ce acuză de-a nu fi corect. El comentează, spunând: „Ei n-au adus nici o dovadă pentru pretenția lor, exceptând faptul de-a fi o făcătură, astfel că nu pot fi inculpați.”

¹⁰Acesta este citat de către al-Tirmithi în a sa *Sahih*, ca o completare la Ibn Jarir, iar de la ei este preluat de către câteva autorități cum, de exemplu, al-Muttaqi al-Hindi la pagina 401, vol. 6 a cărții sale *Kanz al-Ummal*, unde-l citează pe Ibn Jarir spunând: „Aceasta este o tradiție de care suntem foarte siguri.” Este de asemenea citat din al-Tirmithi de către Jalalud-Din al-Sayyuti, când discută despre „hamza” în limbaj, în ale sale *Jami al al-Jawami* și *Al-Jami al-Saghir*; așa stând faptele, trimit la pagina 170, vol. 1 al cărții *Al-Jami al-Saghir*.

¹¹Acesta este citat de către al-Daylami, fiind preluat de la Abu Tharr, hadith ce este expus la pagina 156, vol. 6, din *Kanz al-Ummal*.

¹²Ibid.

¹³Acesta este citat de către Ibn Hajar în al cincilea *maqсад*, aparținând de *maqasid* prezent în capitolul 14, între cele comentate în capitolul 11 al cărții Al-Sawaiq al-Muhriqa; astfel, trimit la pagina 106 a aceleiași cărți.

¹⁴Este hadith numărul 2528 între cele citate în *Kanz al-Ummal*, pagina 153, vol. 6.

¹⁵Acesta este citat de către Ibn Majah, în capitolul său privind virtuțile tovarășilor Profetului, la pagina 92, vol. 1 al cărții sale *Sunan*, de către al-Tirmithi și Al-Nisai în respectivele lor *sahihs* și este hadith numărul 2531 între cele citate în *Kanz al-Ummal*, pagina 153, vol. 6. Este de asemenea citat de către Imamul Ahmed la pagina 164, vol. 4 al cărții sale *Musnad*, preluat dintr-un hadith narat de Janadah, care l-a preluat din varii surse autentice. Este suficient pentru tine faptul că este citat dintr-un șir de povestitori care include pe Yahya ibn Adam, Israil ibn Yunus și bunicul său, Abu Ishaq al-Subayi, care-l citează pe Habashi. Toți acești bărbați sunt autorități care s-au sprijinit pe cei doi Shaykhs cu respectivele *sahihs*. Oricine studiază acest hadith, citindu-l în cartea *Musnad* a lui Ahmed, va ajunge să știe că a fost spus în timpul Pelerinajului de Adio, care a precedat cu puțin timp plecarea din această lume pieritoare a Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate! Înaintea acestui fapt, El, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a trimis pe Abu Bakr să recite 10 versuri din Surat Baraa locuitorilor din Mecca, după care El, conform celor zise de Imamul Ahmed la pagina 151, vol. 1 al cărții sale *Musnad*, i-a spus (lui Ali): „Du-te și-l vezi pe Abu Bakr înainte de-a-și termina misiunea și îndată ce-l întâlnești, ia mesajul de la el și du-te tu însuși, purtându-l la locuitorii din Mecca, și citește-l în fața lor.” Ali l-a întâlnit pe Abu Bakr la Juhfa și-a luat tăblițele de la el. Abu Bakr s-a întors la Profet, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), și l-a întrebat: „O Trimisul lui Allah! Ai primit de la Allah vre-o plângere împotriva mea?” El a răspuns: „Nu, dar Gabriel a venit la mine și mi-a zis că nimeni altul nu trebuie să transmită Mesajul lui Allah, decât eu ori un bărbat din familia mea.” O altă narațiune, înregistrată de către Ahmed, la pagina 510, vol. 1 al cărții sale *Musnad*, de la Ali, spune că în timpul în care Profetul l-a trimis cu Surat Baraa, i-ar fi spus: „Ar trebui să-l ducem, fie eu, fie tu.” Ali a spus atunci: „Dacă nu se poate evita trimiterea mea, atunci mă voi duce eu.” El a spus: „Atunci du-te tu, pentru că Allah îți va da limbă hotărâtă și-ți va călăuzi inima.”

¹⁶ Ai ajuns astfel sa știi, prin comentariul făcut de noi în Scrisoarea 36, Hadithul narat de Amr ibn Shash.

¹⁷ Așa cum este citat de către Muslim în capitolul său despre *imam*, pagina 46, vol. 1, din a sa *Sahih*. Ibn Abd al-Birr, în a sa *Istiab*, lămurește esența (a declarației lui Ali) în timp ce narează biografia lui Ali, rămasă de la un grup de tovarăși. Hadithul lui Buraydah a fost citat în scrisoarea n° 36 în susul paginii. Hadith Său, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „O Allah! Fii prietenul oricărui este prietenul lui Ali și fii dușmanul oricui hotărât să fie dușmanul lui Ali” este semnalat la modul consecutiv (mutawatir), ca recunoscut de autorul lui *Al-Fatawa al-Hamidiyya* în tratatul său intitulat *Al-Salat al-Fakhira fil Ahadith al-Mutawatira*.

¹⁸ Narat, prin al-Azhar, de către Abdul Razzaq, Muammar, al-Zuhri, Ubaydullah și Ibn Abbas, fiecare de la celălalt, toți fiind autorități demne de încredere. Pentru acest motiv, al-Hakim, etichetând acest hadith ca „*sahih*” (dată fiind certificarea sa de către ambii Shaykhs), spune: „Abul-Azhar, conform acordului de vederi, este de încredere, iar dacă autoritățile au căzut de acord în mod unanim asupra autenticității acestui hadith, atunci el trebuie luat drept autentic.” și continua să spună: „L-am auzit spunând pe Abu Abdullah al-Qarashi că l-ar fi auzit pe Ahmed ibn Yahya al-Halwani declarând: «Când Abul-Azhar a venit de la Sana și-a început să povestească acest hadith locuitorilor din Baghdad, Yahya ibn Main l-a respins (în ce privea autenticitatea). Când și-a făcut loc în mulțime, ca de obicei, el a întrebat despre scriitorul (cărții) Nisaburi/scriitorul din neamul Nisaburi? care citează pe Abdul-Razzaq expunând acest hadith, iar Abul-Azhar s-a ridicat în picioare și a spus că el este acela. Yahya ibn Main a râs auzind afirmația lui (Abul- Azhar), s-a ridicat în picioare și l-a adus mai aproape de sine pe Abul-Azhar și-apoi l-a întrebat cum de-am fost singurul care auzise acest hadith de la Abdul-Razzaq. I-am spus atunci că tocmai venisem de la Sana și că, luându-mi rămas bun de la el (Abdul-Razzaq), acesta mi-a zis că-mi datorează un unic hadith, pe care nimeni altcineva nu-l ascultase vreodată și, jur pe Allah, a fost cuvânt cu cuvânt chiar acest hadith. Drept urmare, Yahya ibn Main l-a crezut și i-a cerut iertare.»”

¹⁹ Am citat acest hadith în susul paginii al Scrisorii n° 10.

²⁰ Am citat și acest hadith în Scrisoarea n° 10; astfel, trimit la comentariul nostru făcut asupra lui, cum și la cel care-l precede.

²¹Trimit la comentariul nostru asupra acestui hadith și asupra celui precedent lui, comentariu făcut în scrisoarea n° 10.

²²Acesta este citat de către Al-Hakim la pagina 129, vol. 3 al autenticei sale *Al-Mustadrak* și este povestit de doar câțiva autori ai cărților și tradițiilor, dar cu toții certificând autenticitatea sa.

²³Trimit la comentariul nostru asupra acestui hadith și aflat în Scrisoarea n°34, cum și la faptul de-a examina cărțile tradiției la care ne-am referit.

²⁴Acesta este citat de către al-Tabrani în a sa *Awsat* și de către al-Khatib în a sa *Al-Muttafaq wal-Muftaraq*, așa cum este afirmat la începutul paginii 159, vol. 6 al cărții *Kanz al-Ummal*. Noi l-am citat în Scrisoarea n° 34 și l-am comentat într-un mod care sperăm să beneficieze pe cercetător.

²⁵Acesta este transmis de la ambii de către Abul-Hadid în al 4-lea articol de noutăți la care s-a referit la pagina 449, vol. 2 al cărții *Sharh Nahjul Balaghah*. Este de asemenea consemnat de către Imam al-Razi în timpul discutării semnificației versetului Mubahila în a sa *Al-Tafsir al-Kabir*, pagina 288, vol. 2, luând cu de la sine înțeles autenticitatea acestui hadith, conform atât cu vederile celor care făptuiesc luându-l ca model, cât și cu vederile celor care nu fac asta. Acest hadith (luat din ahadith ale lui Ibn Abbas) este de asemenea citat de către Ibn Battah, așa cum este declarat la pagina 34 a cărții *Fath al-Malik al-Ali Bisihhati Babil IlmAli*, aparținând Imamului Ahmed ibn al-Sadiq al-Hasani al-Magharibi din Cairo. Între cei care au admis că Ali este ca unul înzestrat cu ansamblul secretelor tuturor profeților este Shaykhul tuturor bărbaților de cunoaștere, adică Muhiyud-Din ibn al-Arabi, fapt citat de către învățatul al-Sharani în secțiunea 32 a cărții sale *Al-Yawaqit wal-Jawahir*, la pagina 172.

²⁶Acesta este citat de către al-Tabrani și de către Ibn Mardawayh, care se sprijină pe autoritatea lui Ibn Abbas. Este citat de asemenea de către al-Daylami, care l-a preluat de la Ayesha, și este un hadith aparținând îndelungatelor tradiții.

²⁷Acesta este citat de către Abu Naim și de către Ibn Asakir, preluat de la Abu Layla, și citat de către al-Najjar, care l-a preluat de la Ibn Abbas; trimit astfel la aHadith 30 și 31 din cele 40 de aHadith citate de către Ibn Hajar în Partea a-II-a, Secțiunea 9, a cărții sale *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, în josul paginii 74 și în pagina următoare.

²⁸Acest hadith de către al-Hakim la pagina 122, vol. 3 al cărții sale *Al-Mustadrak*, unde autorul îi admite autenticitatea. Al-Thahbi îl citează în propria sa carte *Talkhis*, admițându-i autenticitatea.

²⁹ Acest hadith, precum și cel care-i urmează, și mă refer la hadith aparținând lui Ibn Abbas, este citat de către al-Hakim la pagina 140, vol. 3 al cărții sale *Al-Mustadrak*, iar al-Thahbi îl citează (pe al-Hakim) în a sa *Talkhis al-Mustadrak*. Ambii autori admit autenticitatea acestui hadith datorită certificării celor doi Shaykhs.

³⁰ Acesta este citat de către al-Hakim la pagina 122, vol. 3 al cărții *Al-Mustadrak*, spunând că este un hadith autentic, conform autentificării de către cei doi Shaykh, care (totuși) nu l-au inclus în cărțile lor. Al-Thahbi i-a admis autenticitatea pentru același motiv, când îl citează în a sa *Talkhis al-Mustadrak*. Imamul Ahmed l-a preluat de la Abu Said la pagina 82 și 33, vol. 3 al cărții sale *Musnad*, al-Bayhaqi l-a citat în a sa *Shuab al-Iman*, Said ibn Mansur l-a citat în a sa *Sunan*, Abu Naim, în a sa *Hilyat al-Awliya*, iar Abu Yali, dându-i numărul 2585, l-a consemnat la pagina 155, vol. 6, din *Kanz al-Ummal*.

³¹ Numele său este Ibn Abul-Akhdar. Ibn al-Sakan îl amintește (pe Ibn Abul-Akhdar) și citează acest hadith în semn de apreciere, preluându-l de la al-Harith ibn Hasirah, de la Jabir al-Jufi, de la Imam al-Baqir, de la tatăl su Zaynul-Abidin, pacea fie asupra lor, de la al-Akhdar, de la Profet. Ibn al-Sakan spune: „El nu este chiar faimos între tovarășii Profetului, iar tradiția lui trebuie să fie verificată.” Acesta este citat de către al-Asqalani în consemnarea biografiei lui al-Akhdar, în cartea *Al-Isabah*. Al-Dar Qutni a expus acest hadith în a sa *Ifrad*, spunând: „Acest hadith este narat doar de către Jabir al-Jufi, care este un Rafizi.”

³² Abu Naim l-a citat ca provenind din tradițiile consemnate de către Ma ath, la fel cum și Hadithul următor, adică, acel al lui Abu Said în a sa *Hilayat al-Awliya*, iar cele două se găsesc la pagina 156, vol. 6 al cărții *Kanz al-Ummal*.

SCRISOAREA 49

Muharram 11, 1330

I Admiterea meritelor lui Ali

II Meritele de asemenea natură nu necesită califatul său

1) Imamul Abu Abdulah ibn Hanbal a spus: „Nimeni între tovarășii Trimisului lui Allah n-a avut atâtea virtuți cât a avut Ali ibn Abu Talib.” ⁷² Ibn Abbas a spus: „Nu există atâtea versuri ale Cărții lui Allah care să fi descins în onoarea

⁷² Al-Hakim a citat asta la pagina 107 din a sa *Sahih*, preluând-o din *Al-Mustadrak*. În cartea sa *Talkhis al-Mustadrak* Al-Thahbi n-a comentat acest citat.

vreunui om (exceptându-l pe Profet), așa cum au descins în onoarea lui Ali.”⁷³ Cu altă ocazie el a spus: „Egal a 300 de versuri ale Glorioasei Cărți a lui Allah, Sublimul, a fost revelat întru binecuvântarea și lauda lui Ali;” și, într-o altă situație, a spus încă,⁷⁴ „O tu cel care crezi, oricărui Allah îi revelă ceva. . . , Ali este implicat ca prinț al său și demnitar; iar în câteva ocazii, în Cartea Sa prețioasă, Allah a certat chiar pe cei ce-l urmau pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), în vreme ce totdeauna l-a vorbit de bine pe Ali.” Abdullah ibn Ayyash ibn Abu Rabiah a spus, „Ali a avut un tăiș foarte ascuțit în cunoaștere (adică, putere de discriminare); el a deținut întâietatea în îmbrățișarea Islamului; el este ginerele Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), iar el este *faqih* pentru ale sale Sunnah, nădejdea victoriei la vremea războiului și cel mai darnic când se dăruiește.”⁷⁵ Imamul Ahmed ibn Hanbal a fost odată întrebat despre Ali și despre Muawiyah, iar el a spus:⁷⁶ „Era obișnuit ca Ali să aibă câțiva dușmani. Dușmanii săi căutau mereu să-i găsească vreo greșală spre învinuire. Negăsind vreuna, ei au venit la un om (Mua wiyah), care luptase și-l ucisese, și l-au lăudat (pe Mua- wiyah) numai pentru că îi purtau ranchiună lui Ali.” Ismail judecătorul, al-Nisai, Abu Ali al-Nisaburi și mulți alții au spus că nimeni dintre tovarășii Profetului a fost vreodată lăudat precum a fost Ali.

2) Nu este nimic de zis împotriva punctului tău de vedere, deși un argument poate fi ridicat dacă declari că în timpul vieții sale Profetul i-a promis (lui Ali) califatul. Toate aceste texte⁶ nu sunt dovezi specifice pentru a sprijini o

⁷³ Ibn Asakir, împreună cu mulți alți autori ai cărților tradițiilor, au comentat cu toții acest citat.

⁷⁴ Preluat dintr-un Hādith citat de către al-Tabrani, de către Abu Hatim și mulți alți autori ai cărților tradiției. Este transmis de către Ibn Hajar, care de altfel citează alte trei Hādith ce-l preced, în Secțiunea 3, capitolul 9, pagina 76, a cărții sale *Al-Sawaiq al-Muhriqa*.

⁷⁵ Acesta este preluat și citat de către cronicarii și autorii de *sunan* de la Ibn Ayyash și el se află unde *Al-Sawaiq al-Muhriqa* s-a referit deja.

⁷⁶ Așa cum a fost citat de către al-Salafi în a sa carte *Tayyuriyyat* (și cum este transmis de către Ibn Hajar) unde am indicat cu puțin timp în urmă în timp ce ne refeream la *Al-Sawaiq al-Muhriqa*.

asemenea pretenție; acestea enumeră pur și simplu atributele și virtuțile imamului, iar numărul unor asemenea texte este într-devăr foarte ridicat. Noi credem că el (Ali), fie ca Allah să-i preamărească firea calmă, a fost demn de toate aceste (merite), ba chiar și mai și de mai multe, iar eu sunt sigur că te-ai întâlnit de câteva ori cu asemenea texte, ce sugerează numirea sa pentru califat. Însă, așa cum știi, o numire pentru califat nu este neapărat în concordanță cu o obligație constrângătoare pentru califat, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 50

Muharram 13, 1330

De ce se să se interpreteze textele numele său ca indicativ a Imamului său

Oricine ca tine, care este adânc în gândire, dăruit cu o vedere străbătătoare (a minții) o autoritate în izvoarele lingvistice și derivatele lor, atent la înțelesurile lor denotative și conotative, derivându-și călăuzirea de la Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), credincios înțelepciunii sale și stării lui de profeție probatoare, recunoscător pentru faptele și declarațiile sale (căci „**El nu vorbește nimic conform poftelor sale obișnuite**”, *Coran*, 53:3), în mod sigur nu poate pierde esențialul unor asemenea texte și nici să le strice afirmațiile concludente, ce sunt derivate din logică și bun simț, așa încât să-i rămână de neînțeles. Nu este posibil ca tu, recunoscuta autoritate în cele arabe (i. e. *athbat* ⁷⁷) care ești, să greșești în a

⁷ „Athbāt ” este pluralul lui „thabat” iar „asnād ” este pluralul lui „sanad” , unde ultimul înseamnă „Hujjah”, adică dovadă sau autoritate.

⁸ Acesta este citat de către Al-Hakim la pagina 124, vol 3 al cărții sale Al-Mustadrak, așa cum și de către al-Thahbi în a sa Talkhis al-Mustadrak. Ambii autori testifică autenticitatea sa. Este unul din puținele aHādith mai elaborate. Oricine este ignorant în ce privește că Ali este cu Coranul și Coranul este cu Ali, după studierea tradițiilor autentice privind Cele Două Lucruri Pline de Greutate/ Cele Două Lucruri Valoroase, Cartea și Descendența (Itrat) , trebuie să se raporteze la ce am citat în această privință în Scrisoarea noastră n° 8 și să-l lăsăm să recunoască drepturile de Imam al Descendenței Profetului, cum și conducerea lor neândoielnică și de nedisputat.

pricepe că toate aceste texte i-au acordat cu toatele lui Ali un sublim statut, pe care Allah Preaputernicul și Profeții Săi nu-l acordă în afara succesorilor unor asemenea Profeți, acelora în care-și pun cel mai mult încrederea de-a lua responsabilitatea unei religii, celor care sunt custozii ai unei asemenea religii. Dacă ei nu indică în mod explicit califatul lui Ali, fără îndoială că îl sugerează, conducând spre asemenea concluzie cu necesitate. O asemenea obligație este evidentă chiar din înțelesul precis pe care-l dau. Maestrul Profeților stă deasupra în dăruirea unui asemenea statut grandios oricărui altul decât succesorului său, viceregentului său. Chiar așa, oricine cercetează adânc textele referitoare la Ali și gândește cu atenție și cinstit asupra implicațiilor din acestea va găsi marea lor majoritate ținând către sprijinirea imamului său, revelatoare ale sale (ale imamului) fie prin declarații explicite, cum cele mai înainte citate și cum (textul) Pactul lui Al-Ghadir ori, prin virtutea necesității, cum acelea citate în Scrisoarea n° 48. De exemplu, ia în seamă declarația sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Ali este cu Coran și Coranul este cu Ali; niciodată nu se vor separa unul de celălalt până ce nu mi se vor uni la Apa din Kawthar, ” ⁷⁸ și ia în seamă declarația sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Ali îmi este mie precum îi este capul trupului, ” ⁷⁹, cum și această a lui declarație, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!),

⁹ Acesta este citat de către al-Khatib în aHādithul narat de către al-Bara și, la fel, citat de către al-Dalami între cele narate de către Ibn Abbas. Este transmis de către Ibn Hajjar la pagina 75 a cărții sale *Al-Sawaiq al-Muhriqa*; astfel, trimit la Hādithul numărul 35 dintre cele 40 de aHādith pe care le consemnează în secțiunea a doua, capitolul 9, a cărții *Al-Sawaiq al-Muhriqa*.

¹⁰ Este Hādithul numărul 6133, pagina 405, vol.6, din Kanz al-Ummal. Ți-ajunge ca dovadă (pentru faptul că sufletul lui Ali este în armonie cu cel al Profetului) studierea versetului Mubahila, conform explicațiilor făcute de către al-Razi în al său tafsir intitulat Mafatih al-Ghayb, pagina 448, vol.2, și de asemenea raportarea la ce-am menționat în timpul tratării cu acest vers.

conform tradiției narate de către Abdul Rahman ibn Awf, ⁸⁰ „Mă jur pe Unul în care-mi păstrez viața, veți avea a susține pe închinătorii comunității (pe cei ce se roagă pentru voi), a plăti *zakat*, ori face orice altceva pentru care voi trimite om de la mine sau eu însumi voi fi prezent, ” și apoi Profetul l-a luat de mână pe Ali și a spus: „Este el (cel ce mă reprezintă)”, spusă ce se regăsește spre sfârșitul a nenumărate asemenea texte.

Este un beneficiu evident spre care atrag atenția tuturor căutătorilor de adevăr, un beneficiu care dezvăluie (făcând clar) ce-i îndoielnic și pătrunde profund când se tratează de-o cercetare în singurătate. El a urmat doar ce el însuși a înțeles din obligațiile morale (expuse în asemenea sfinte texte) și fără a fi posedat de către emoțiile și aplecările personale, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

Sh

SCRISOAREA 51

Muharram 14, 1330

Invalidarea argumentelor prin (argumente) similare

Opozanții de dezbatere pot să respingă pretenția ta prin citarea unor texte care enumeră virtuțile celor trei califi, moralmente integri, și prin citarea altor texte elogiatoare a posterității provenind de la muhajirun (imigranții din Mecca) și de la Ansar (suporterii din Medina); prin urmare, ce vei răspunde referitor la asta?

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 52

Muharram 15, 1330

Respingerea premiselor invalidării

Noi credem în virtuțile întregii posterități încă de pe vremea Mujajirun și Ansar, fie ca Allah să-i aibă bineplăcuți și ei să fie fericiți cu El, iar virtuțile posterității sunt dincolo de socotire și recunoaștere.

Anumite versete ale Cărții (Coran), în completare la câteva cărți *sahih* ale sunniților, ar trebui să-ți ajungă pentru o testificare a acestei opinii. Noi am cercetat aceste versuri de asemenea. Iar Allah o știe cel mai bine, noi nu le-am găsit deloc ca fiind în contradicție cu textele laudative către Ali ori în vreun fel de ales pentru descalificarea lui (de la conducerea califatului). Da, oponenții noștri ar putea sta hotărâți în nararea acestor aHadith care, conform izvoarelor noastre, nu sunt autentice. Folosirea de către ei a unor asemenea aHadith spre a dezaproba punctele noastre de vedere este de refuzat și nu este de așteptat folosirea lor (în cântărirea faptelor) de către un arbitru imparțial. Noi nu-i putem lua în serios în nici un fel. N-ai observat că noi nu ne certăm privind citarea textelor narate în propriile noastre izvoare? Din contră, noi ne bazăm argumentele pe chiar povestirile lor privind evenimente cum cel de la Ghadir sau altele de același fel. Dar până acum noi am cercetat textele aparținând acestor virtuți, texte luate din izvoarele oponenților, și nu am putut găsi nici un indiciu în ele ca opunere la un asemenea califat și nici conținând ceva care măcar să sugereze opoziția; prin urmare, ele/ei nu s-au sprijinit pe nimeni spre dovedirea legitimității califatului celor trei drepti califi, *Wassalam*.

Cu sinceritate,
Sh

SCRISOAREA 53 **Muharram 16, 1330**

Cerând Hadithul referitor la Incidentul de la Ghadir

Te-ai referit în mod repetat la întâmplarea de la Ghadir. Te rog să narezi istoria sa din surse sunnite, astfel ca să ne putem uita la ea (spre cercetare), *Wassalam*.

Cu sinceritate,
S

SCRISOAREA 54 **Muharram 18, 1330**

Străluciri ale ahadith relevante pentru incidentul de la Ghadir

Sprîjinindu-se pe acordul dintre povestitorii de hadith, al-Tabrani și mulți alții¹ l-au citat pe Zayd ibn Arqam ca spunând: „Odată, Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a ținut o cuvîntare la Ghadir Khumm la umbra câtorva copaci, spunând: „O oameni! Îmi pare că voi fi chemat în curînd (voi muri) și că voi răspunde acestei chemări. ² Eu am responsabilitatea mea³ și voi o aveți pe a voastră;⁴

¹Foarte multe recunoscute autorități au admis într-atît autenticitatea sa, încît pînă și Ibn Hajjar a afirmat același lucru, citînd pe al-Tabrani și pe alții, în *shubha* (declarația) numărul 11 între cele pe care le enumeră la pagina 25, secțiunea 5, capitolul 1 al cărții sale *Al-Sawaiq al-Muhriqa*.

²El a adus laude propriului său suflet curat tocmai pentru a atrage atenția oamenilor că a venit timpul să-și ducă misiunea la perfecție, necesitînd numirea unui succesor, și că el nu mai poate amîna această numire de teamă de-a nu fi chemat (de-a nu muri) înainte de-a se elibera de asemenea sarcină (perfectarea misiunii), o misiune indispensabilă pentru poporul său.

³Odata ce numirea fratelui sau (ca succesor) cîntărește greu împotriva celor care concurează, invidiază, crează disensiune și acte de ipocrizie, el, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), el a dorit ca, înainte de-a face asemenea anunț, să se scuze lor, cu speranța că asta le va atinge inimile și le va unifica, dar și din înțelegerea (adîncă) a declarațiilor și faptelor lor; el a spus: „Iar eu sunt răspunzător, ”, astfel ca ei să priceapă ca el primește ordine și că este responsabil în eliberarea de ele; prin urmare, el trebuie pur și simplu să procedeze astfel. Imamul al-Wahidi, în a sa carte *Asbabul Nuzul*, citează pe Abu Said al-Khudri ca spunând: „Versul «O Trimisule! Redă-ne ceea ce ți-a fost revelat de la Stăpînul tău» a fost rostit în ziua de la Ghadir Khumm cu referință la Ali ibn Abu Talib.”

⁴Așa cum este citat de către al-Daylami și alții și afirmat în *Al-Sawaiq al-Muhriqa* și alte cărți, preluat de la Ibn Said, spunînd „Voi de asemenea sunteți responsabili, ” el, (Pacea și binecuvîntarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), poate să fi implicat (ideea) că ei trebuie să-și urmeze propriile urme (adică să fie consecvenți cu ei înșiși), odată ce sunt responsabili în ceea ce privește *wilayatul* lui Ali. Imamul al-Wahidi a spus: „Ei sunt responsabili în ce privește *wilayatul* lui Ali și-al lui Ashl al-Bayt.” Prin asta (e dovedit) că scopul rostirii cuvintelor „iar voi de asemenea sunteți răspunzători” este de-a intimida pe acei care ar fi disputat autoritatea lui de-a fi *wali* și *wasi*.

prin urmare, ce-aveți a spune la cele rostite de mine? » Ei au răspuns: «Purtăm mărturie că tu ai transmis Mesajul, că ai luptat și ai călăuzit poporul; prin urmare, fie ca Allah să te răsplătească cu cel mai bun dintre darurile Sale.» El i-a întrebat iarăși: «Nu purtați de asemenea și mărturia că nu există alt dumnezeu decât Allah și că Muhammad este Servitorul și Trimisul Său, că Paradisul Său este adevărat (plin de dreptate) cum și Focul Său este adevărat, că moartea este echitabilă, că viața de după moarte este adevărată, că negreșit se va apropia Ora, iar Allah va trezi morții la viață din mormintele lor? » Iar ei au spus: «Da, într-adevăr, noi purtăm mărturie de toate acestea.» El a spus atunci: «O Stăpâne Atotputernic! Ține mărturia pe care ei o poartă.» apoi a continuat: «O popor! Allah este Stăpânul meu și eu sunt stăpânul (mawla) dreptcredincioșilor. Am mai multă autoritate asupra vieților lor decât ei înșiși au;⁵ prin urmare, oricărui i-am fost *mawla*, acestuia Ali îi este *mawla*;⁶ O Stăpâne! Fii prietenul aceluia care îi este prieten și fii vrăjmașul oricărui se hotărăște a-i fi vrăjmaș.» Apoi a cuvântat iar: «O voi oameni! Am să vă fiu înaintaș, iar voi să vă uniți mie la Lacul Kawthar, care-i mai lat decât distanța dintre Basra și Sana; conține tot atât de multe cupe de argint câte stele (sunt pe cer); iar când vă veți uni mie am să vă întreb despre Cele Două Lucruri Dificile și cum veți reuși să vă descurcați cu ele (după plecarea mea); cel mai mareș Lucru Dificil este Cartea lui Allah, Atotcunoscătorul, Sublimul, ale cărei capete, unul este în mâna lui Allah, iar celălalt în mâna voastră; de aceea, țineți-o astfel încât să nu ajungeți răzlețiți și credința voastră să nu sufere nici o stricăciune; iar ceilalți sunt ai mei Ahl al-Bayt, pentru care cel mai Îndurător și Cunoscător m-a informat că ei nu se vor separa vreodată, până ce nu mi se vor uni mie la Lac.»⁷

⁵Au fost mulți care au meditat asupra acestei predici, dându-i o meritată atenție, și-au ajuns la priceperea că esența sa nu este altceva decât o referință la faptul că *wilayatul* lui Ali este tot atât o rădăcină a credinței cât propria sa responsabilitate ca Imam, pentru că Profetul pune întâi întrebarea: „Nu purtați voi oare mărturia că nu există decât Allah și că Muhammad este Servitorul și Trimisul Său? ” Apoi a spus: „Se apropie Ora; nu este nici o îndoială despre asta și Allah sigur va aduce la viață pe cei ce sunt în morminte, ” după asta urmând cu o declarație în care el a menționat *wilayatul*, astfel încât va fi înțeles că ultimul (*wilayatul*) poartă aceeași semnificație ca și problemele despre care i-a întrebat și cu care ei au fost de acord. Acest fapt este evident tuturor celor tăcuți (studioșilor, învățaților), care sunt familiarizați cu metodele și obiectivele discursului.

⁶Declarația sa: „Eu sunt mawla” este o mărturie francă referitoare la un fapt semnificativ. Înțelesul cuvântului „*mawla*” este: unul ce este „*awla*”, cu statutul

cel mai înalt, superior. Fiind astfel, înțelesul declarației sale este: „Allah îmi este superior, iar eu sunt superior credincioșilor; oricine mă consideră pe mine a fi superior lui trebuie de asemenea să-l considere pe Ali tot astfel.”

⁷Această formulare a Hadithului este citată de către al-Tabrani, Ibn Jarir, al-Hakim al-Tirmithi, preluat fiind de la Zaid ibn Arqam. Este transmisă de către Ibn Hajar chiar în această formulare, după preluarea ei de la al-Tabrani și de la alții, fără chestionarea autenticității ei; așa fiind, trimit la pagina 25 a cărții *Al-Sawaiq al-Muhriqa*.

În al-Mustadrak, în secțiunea tratând despre virtuțile lui Ali, autorul arată că Zayd ibn Arqam⁸ este citat pornindu-se de la două surse, ambele fiind socotite ca demne de încredere de către cei doi Shaykhs: una din cele două surse, al-Hakim, spune că atunci când Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), s-a întors din al său Pelerinaj de Adio, și-a așezat tabăra la Ghadir Khumm și-a ordonat credincioșilor să curețe terenul de sub câțiva arbori uriași, acolo unde i se pregătise un amvon făcut din litiere de cămile. El s-a ridicat și a cuvântat: „Pare că e ca și cum am fost chemat (ca să mor) și am răspuns chemării și mă bucur că veți îngriji de amândouă, de Cartea lui Allah și de Descendența mea; aveți grijă cum veți trata cu ele după plecarea mea, pentru că nu trebuie niciodată să se separe, pînă nu se vor uni mie la Lac.” Apoi a adăugat: „Allah, cel Preaiubit și Preaputernic, este Stăpânul meu, iar eu la rându-mi sunt stăpânul oricărui drepcredincios, ” și luându-l pe Ali de mână, a spus: „Oricărui i-am fost stăpân pînă acum, prin asta Ali îi va fi stăpân de-acum încolo; O Stăpâne! Împrietenește-te cu oricine îi ține prietenie și fii dușmanul oricărui i se opune.” Autorul citează acest lung hadith în totalitatea sa. În a sa *Talkhi*, al-Thahbi îl citează fără a-l comenta însă. La fel, al-Hakim îl citează așa cum este narat de către Zayd ibn Arqam în a sa *Al-Mustadrak*, admițând autenticitatea sa. În ciuda intoleranței sale, al-Thahbi admite același fapt (că este autentic) în a sa *Talkhi*, la care te poți referi.

Imamul Ahmed ibn Hanbal a expus același hadith, așa cum este povestit de către Zayd ibn Arqam, astfel: „Ne aflam în tovărășia Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), când ne-am așezat tabăra într-o vale numită Wadi Khumm, iar el a poruncit tuturor să se-adune la rugăciune în căldura amiezii. Apoi el ne-a ținut o cuvântare sub umbra unei mantii întinse peste un arbust spinos, spre a-l proteja

de arsura soarelui. El a spus: «Știi cumva—ori porți mărturia—că eu am mai multă autoritate asupra vieții unui credincios decât are credinciosul însuși? » Ei au răspuns: «Da, e adevărat că tu ai.» El a spus: «Oricine mă acceptă pe mine ca *mawla* al său, Ali îi este (cu de la sine înțeles) al său *mawla*. O Stăpâne! Fii prietenos acelui care-i prietenos către Ali și fii dușmanul oricărui i se opune lui Ali.»”

Al-Nisai citează pe Zayd ibn Arqam spunând că atunci când Profetul s-a întors din Pelerinajul de Adio, ajungând la Ghadir Khumm, a ordonat ca terenul aflat sub câțiva arbori uriași să fie bine curățat. El a declarat: „Se pare că am fost invitat în fața Stăpânului meu și am acceptat invitația; vă las vouă Cele Două Preagrele Lucruri, unul fiind mai mare decât celălalt: cartea lui Allah și Descendența mea, Gospodăria mea; așa stând faptele, aveți grijă cum îmi veți reuși în tratarea cu amândouă, pentru că niciodată nu trebuie să se separe până ce mi se vor uni mie la Lac.” Apoi a adăugat: „Allah este Stăpânul meu, iar eu sunt stăpânul (*mawla*) oricărui credincios.” Prinzând mâna lui Ali, el a adăugat că „Oricărui i-am fost conducător, acest Ali îi va fi conducător; O Stăpâne! Fii prieten acelor care-i sunt prietenoși și fii vrăjmașul oricărui îi este contrariu.”

⁸Trimit la pagina 21 al cărții Al-Khasais al-Alawiyya, unde Profetul este citat ca zicând: „Oricărui i-am fost până acum *wali*, acesta (Ali) îi este *wali*.”

Abul-Tufail spune: „L-am întrebat pe Zayd: «Ai auzit tu însuși aceste vorbe ale Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!)?»”⁹ El a răspuns că toți aceia care s-au găsit acolo sub copacii uriași l-au văzut pe Profet cu proprii lor ochi și l-au auzit cu propriile lor urechi. Acest hadith este înregistrat de către Muslim într-un capitol despre atributele lui Ali în a sa Sahih, fiind preluat de la câțiva povestitori diferiți, un șir care se termină cu Zayd ibn Arqam, care l-a prescurtat mult—și-au fost alți câțiva care l-au redat astfel.

Imamul Ahmed a înregistrat acest hadith, preluându-l de la al-Bara ibn Azib¹⁰ pe două căi de narare; sună astfel: „Ne găseam în compania Trimisului lui Allah, când și-a dispus tabăra la Ghadir Khumm. Chemarea pentru rugăciunile comune fusese făcută. Locul din preajma a doi copaci a fost ales și-a fost bine curățat. El

a împlinit rugăciunile de amiază și apoi, luându-l de mână pe Ali, a întrebat mulțimea: «Știți voi că am mai multă autoritate asupra credincioșilor decât ei înșiși au? » Ei au răspuns: «Da, știm asta (prea bine).» El a întrebat: «Și tot așa știți că am mai multă autoritate asupra oricărui credincios decât are el asupra sa? » Ei au răspuns în cuvinte de aprobare; apoi el a luat mâna lui Ali și-a zis: «Oricine m-a acceptat pe mine ca îndrumător al său, acest Ali este îndrumătorul său; O Stăpâne! Împrieteneste-te cu oricine îi este lui prietenos și fii adversarul oricăruia alege să-i fie lui adversar.» Umer l-a întâlnit imediat rostirii acestei declarații și i-a spus: «Felicitări ție, fiu al lui Abu Talib! Ai devenit, la răsăritul și la apusul soarelui, îndrumătorul oricărui credincios și-al oricărei credincioase.»

Al-Nisai a citat pe Ayesha, fiica lui Sad, spunând că l-a auzit pe tatăl ei ca zicând: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), în ziua de la Juhfa, când a luat mâna lui Ali și-a ținut o cuvântare de rugăciune și preamărire a lui Allah, după care a spus: «O oameni! Sunt al vostru *wali*.» Ei au zis: «Adevărat ai grăit.»

⁹Întrebarea lui Abul-Tufayl este în mod evident indicatoare a mirării sale la felul în care națiunea omite această materie cu privire la Ali, în pofida xxxxx în onoarea sa în ziua de la Ghadir. Ca și cum ar fi suspicios în privința acurateței Hadithului povestit, el s-a grăbit și l-a chestionat pe Zayd, auzindu-l că povestește narând același hadith, „L-ai auzit tu de la Trimisul lui Allah? ” Tonul vocii sale este al unuia uimit, tulburat și sceptic. Zayd i-a răspuns că toate persoanele prezente sub acei copaci au văzut într-adevăr pe Profet cu proprii lor ochi și l-au auzit cu propriile urechi; așa, prin asta Abul-Tufayl a priceput că problema a fost exact ca în cazul al-Kumait, fie ca Allah să fie milostiv în sufletul lui, și spune:

În ziua celui *dawh*, *dawh* din Ghadir,
Califatul a fost făcut pentru el manifest și clar
Numai dacă mulțimile au ales să asculte;
Chiar dacă n-am văzut o asemenea zi,
Și nici n-am văzut asemenea drept călcat în picioare,
ori de-a dreptul aruncat;
Dar oamenii l-au vândut și n-am văzut vreodată
Un asemenea lucru prețios să se vândă așa repede. . .

¹⁰Asta se întâmplă la pagina 281 al cărții sale *Al-Khasais al-Alawiyya*, într-un capitol având de-a face cu statutul lui Ali în ochii lui Allah, Preamăritul, Atoatecunoscătorul, și de asemenea la pagina 25 a altui capitol care prevede acceptarea *wilayatului* lui Ali și atenționează asupra animozității către persoana lui.

Apoi el a ridicat mâna lui Ali și-a spus: «Acesta este *wali* al meu (ales de mine) care să manifeste responsabilitățile religiei mele în numele meu, iară eu susțin pe oricine-l va sprijini și sunt inamicul oricărui alege să fie inamicul său.»»

Sa d a citat la fel, zicând: „Ne aflam în tovărășia Trimisului lui Allah. Când el a sosit la Ghadir Khumm, acei care veniseră înainte s-au întors să i se unească, în vreme ce el îi aștepta pe cei ce rămăseseră în urmă, și asta până când s-au adunat cu toții. Apoi el a spus: «O popor! Cine-i al vostru *wali*? » Ei au răspuns: «Este Allah și Trimisul Său.» Apoi a luat mâna lui Ali, l-a făcut să se ridice în picioare și-a spus: «Oricare l-a luat ca *wali* pe Allah și pe Trimisul Său, acesta (Ali) îi este *wali*; O Stăpâne! Fii prieten oricui îi este lui prieten și fii dușmanul oricărui ce alege să-i fie lui dușman.»»

Cărțile tradițiilor care au înregistrat această întâmplare sunt numeroase și nu pot fi toate citate aici. Ele cu toatele conțin texte explicite, indicând că Ali este viceregentul și succesorul Profetului, întocmai cum a spus și al-Fadl ibn al-Abbas Abu Lahab:¹¹

Unul care este a fi recunoscut ca Viceregent de la o generație la alta,

După Muhammad, este Ali; și aceasta pentru că el i-a fost însoțitor în fiecă împrejurare.

Cu sinceritate,

Sh

¹¹Acestea se află între liniile poetice compuse ca răspuns al lui al-Walid ibn Uqbah ibn Abu Mait, citate de către Muhammad Mahmud al-Rafi i în introducerea cărții sale *Sharh al-Hashimiyyat*, pagina 8.

SCRISOAREA 55

Muharram 19, 1330

De ce-l folosești ca testimoniu dacă nu este transmis la modul consecutiv?

Shiiti aplică principiul raportării consecutive atunci când discută despre imamat, datorită faptului că ei consideră transmiterea consecutivă ca unul din principiile

credinței; prin urmare, de ce citezi Hadithul despre Ghadir în susținerea argumentării tale dacă, în conformitate cu sunniții, un asemenea hadith nu este transmis consecutiv, și chiar dacă, conform acelorași, autenticitatea sa nu este atestată de *sahihs* ale lor?

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 56 **Muharram 22, 1330**

- I Legile naturale (create de Allah) necesită raportarea consecutivă a Hadithului al-Ghadir**
- II Bunăvoința Celui Preaputernic**
- III Preocuparea Trimisului lui Allah**
- IV Preocuparea Conducătorului Credinței**
- V Preocuparea lui al-Husain**
- VI Preocuparea celor Nouă Imami**
- VII Preocuparea Shiitilor**
- VIII Transmiterea lui consecutivă prin intermediul maselor**

Este de-ajuns pentru aplicarea lui (a Hadithului) ca argument ceea ce am menționat în Scrisoarea n° 24 în susul paginii.

1) Relatarea consecutivă a Hadithului de la Ghadir este cerută de legile naturale pe care Allah le-a creat. Similitudinea sa este ca orice mare pas istoric întreprins de cel mai important om al națiunii, care anunță în prezența a mii de conaționali realizarea unui pas major, astfel ca ei să poată răspândi anunțurile în varii țări și între varii popoare, și asta în special dacă asemenea întreprindere bucură totalitatea propriei sale familii și a susținătorilor săi în generațiile viitoare, și astfel ca asemenea vestire să poată avea cea mai răspândită publicitate posibilă. Poate oare asemenea anunț, atât cât este el de semnificant, să fie transmis prin, (hai, să zicem!), o singură persoană doar? În mod sigur, nu. Veștile (acestui anunț, spus prin toți pentru toți) s-ar răspândi tot atât de mult ca razele soarelui în timpuria dimineții, cuprinzând câmpiile ca și oceanele; **„Iar tu nu vei găsi vreodată nici cea mai mică stricăciune a Legii lui Allah.”** (*Coran*, 33:62)

2) Hadithul al-Ghadir a câștigat interesul divin a lui Allah, Preaiubitul, Sublimul, Cel ce l-a inspirat pe-al Său Trimis, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), incluzându-l în al Său Coran și care este recitat de către musulmani chiar și în orele târzii ale serii sau în primele ale dimineții, la modul public sau privat, în vremea cererilor și a rugăciunilor ceremoniale, din înălțimea amvoanelor și a minaretelor, afirmând:

„O Trimisule! Transmite ceea ce ți-a fost revelat în tine de la Stăpânul tău, iară de nu faci astfel, atunci n-ai răspândit Mesajul Său deloc, însă chiar așa Allah te va păzi de cei răi.” (Coran, 5:67)⁸¹

Când el, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a comunicat Mesajul divin (implicat în acest vers), indicându-l pe Ali

⁸¹ Nu vom disputa asupra revelării sale, cu referință la *wilayatul* lui Ali, în ziua de la Ghadir Khumm, și nici dacă istorisirile noastre provenite din izvoarele ale purificatei descendențe sunt consecutive. Îți este suficient pentru raportare la nararea sa de către alții, pe lângă ultima pe care Imam al-Wahid a citat-o, în a sa exegeză făcută la Surat al-Maida, de găsit la pagina 150 a cărții sale *Asbabul Nuzul*, și care provine din două surse respectabile: Atiyyah și Abu Said al-Khudri. Autorul spune: „Acest vers (adică, acela spunând: «O trimisule! Răspândește ceea ce ți-a fost descoperit de la Stăpânul.») a fost revelat în ziua de la Ghadir Khumm cu referire la Ali ibn Abu Talib.” Același vers este narat de către al-Hafiz Abu Naim, care-l interpretează în a sa carte *Nuzul al-Coran*, sprijinindu-se pe două surse, din care una este Abu Said, iar cealaltă, Abu Rafi. Este de asemenea narat de către Imamul Ibrahim ibn Muhammad al-Hamawaini al-Shafii în cartea sa *Al-Fawaid*, preluat din surse variate, unde ultima este Abu Hurayah. Este citat și de către Imamul Abu Ishaq al-Thalabhi, când explică înțelesul acestui vers în a sa *Al-Tafsir al-Khabir*, și de astă dată preluat din două respectabile surse. Ce anume testifică referința sa la Ali este faptul că acei care se roagă au fost deja numiți, *zakat* a fost întărit, postirea a fost legiferată, pelerinajul către Casă a fost coordonat, ceea ce este permis a fost lămurit ca și ceea ce este interzis, Shariah a fost deja regularizată și poruncile întărite; astfel, ce altceva ar mai fi cerut Allah să fie accentuat, decât tema califatului, o temă care L-a grăbit să-Și presioneze Profetul într-un mod ce-a fost aproape similar unei amenințări? Și cu privire la ce, dacă nu califatul, ar fi putut presimți Profetul disensiunea, dacă nu l-a răspândit, ceva care cerea însăși imunitatea lui Allah împotriva oricărui rău, rău ce ar fi putut rezulta din eliberarea de responsabilitate?

ca Imam și punând pe umerii lui califatul, Allah Preaputernicul i-a dezvăluit următorul verset:

„Astăzi, pentru tine, am împlinit întru perfecțiune religia ta (Islamul), am întregit binecuvântarea către tine și-am consimțit că Islamul este religia ta.” (Coran, 5:3)⁸²

Prin urmare, fericiri peste fericiri pentru Ali; aceasta este favoarea lui Allah; El își dă grația Sa oricărui bineplăcut Său. Oricine privește (cu atenție și spre pricepere) aceste versuri va fi adânc impresionat de asemenea favoruri divine.

3) Prin urmare, dacă divinul interes este de asemenea natură, nu-i de mirare, că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a exprimat o asemenea profundă grijă, când moartea i se apropia, fie ca viața să-mi fie sacrificată de dragul său. A fost atunci să fie că, în conformitate cu ordinul ce promise de la Allah Preaputernicul, el a hotărât să anunțe *wilayatul* lui Ali în timpul pelerinajului său suprem, în prezența atâtor martori, fără a fi mulțumit cu anunțurile similare de dinainte, cum, de exemplu, avertismentul ce-l dăduse la Mecca, ori anunțurile făcute cu alte ocazii, parte din care îți sunt de-acum familiare. El, prin urmare, a invitat pe credincioși să participe în chiar ultimul său pelerinaj, cunoscut ca Pelerinajul Despărțirii. Oamenii din lung și-n lat au răspuns invitației sale și nu mai puțin de 100.000 au ieșit din Medina cu el.⁸³ În ziua șederii la Arafat, el a dat veste celor ce asistau că: „Ali este din mine și eu sunt din Ali; nimeni nu poate exercita

⁸² Cărțile *sahi*, documentând despre ocazia care a necesitat revelarea acestui vers, sunt consecutive, ca provenind din surse ale purificatei descendențe. N-avem nici o îndoială asupra a ce narează purificata descendență a lui Muhammad, nici chiar atunci când al-Bukhari pretinde că versul a fost revelat în ziua de la Arafat, (și această certitudine este) pentru că toți ai casei Profetului știu (prea bine) ce este revelat în casa lor.

⁸³ Sayyid Ahmed Zayni Dahlan, într-un capitol despre Pelerinajul de Adio din cartea sa al-Sirah al-Nabawiyya (Biografia Profetului), scrie: „Nouăzeci de mii—alții spun că 124.000, în vreme ce alții, mai mult—au fost care l-au însoțit, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), de la Medina, și asta este doar o estimare grosolană (în mare) a numărului de pelerini ce l-au însoțit, ” scrie, zic, spre sfârșitul afirmației sale, de unde ajungi să afli că toți cei care s-au întors cu el au fost mai mult de 100.000 și că ei toți au fost martori la rostirea Hādithului din Ghadir.

responsabilitatea religiei mele în numele meu, decât numai eu și Ali.”⁸⁴ Iar când s-a întors din pelerinaj și-a ajuns la valea din Khumm, s-a încrezut în Gabriel, care a descins asupra sa cu „*ayat al-tabliq*”, vers al răspândirii Mesajului, de la Stăpânul Lumilor. Imediat după asta, el a mai încetinit înaintarea până ce toți cei aflați în urma sa, cum și cei care-i erau înainte, i s-au unit. Când cu toții au fost împreună, el a condus rugile obligatorii, ca mai apoi să țină o cuvântare despre Allah, Preaiubitul și Atotcunoscătorul, dar punând accentul pe *wilayatul* lui Ali. Ceea ce-ai auzit deja despre asta sunt doar îndepărtate străluciri ale ale veștilor sale sale, iar ceea ce nu ai auzit încă este chiar mult mai precis și explicit; dar chiar așa, ceea ce-ai auzit ar trebui să-ți ajungă (spre stabilirea unei judecăți de valoare). Veștile sale au fost purtate în numele Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), de către toate masele de oameni care au fost prezente cu el acolo și-atunci, mulțimi care au fost estimate să fi fost mai mult de 100. 000 de pelerini din diferite țări.

Ordinea lui Allah, Preaiubitul și Sublimul, care nu suferă nici o alterare în interiorul creației Sale, necesită transmiterea consecutivă a acestui hadith în ciuda tuturor obstacolelor care ar apărea la răspândirea sa. Iar Imamii ținând de Ahl al-Bayt urmează propriile lor înțelepte metode întru răspândirea Hadithului și pentru publicarea lui.

4) Referindu-mă la cele anterioare, sugerez că ai putea lua în considerare măsurile luate de către Conducătorul Credincioșilor, Califul, pentru adunarea oamenilor în spațiosul loc de întâlnire, câmpia Rabha. După acestea, el a spus: „În numele lui Allah, cer fiecărui musulman, care a auzit ce Trimisul lui Allah a rostit în ziua de la Ghadir, să stea drept și să certifice ce-a auzit. Nimeni nu trebuie să se ridice, exceptând acei care l-au văzut pe Profet cu propriilor ochi și l-au auzit cu propriile lor urechi.” Treizeci de *sahabis*, din care 12 participaseră la bătălia de la Badr, s-au ridicat în picioare și au testificat că Profetul a luat de mâna pe Ali și i-a întrebat pe oameni: „Știți că am mai multă autoritate asupra credincioșilor decât au ei asupra lor înșiși?” Ei au răspuns, aprobând. Apoi el, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a zis: „Oricărui i-am fost mawla până acum, acesta (Ali) îi este mawla; O Stăpâne! Împrietenește-te cu oricine este al său prieten și fii dușmanul oricui alege să fie

⁸⁴ Noi am citat acest Hādith în Scrisoarea n° 48; astfel, dacă te duci la ea, îl vei găsi sub numărul 15 la referințe; aceeași Scrisoare se referă la și comentează despre acest Hādith într-o manieră demnă de atenția cercetătorilor.

dușmanul său.” Știi bine că, să-i acuzi pe cei 30 de *sahabis* ca mincinoși, este de respins prin dreapta raționare; drept urmare, realizarea transmiterii consecutive prin certificarea (făcută de acești sahabis) este o dovadă precisă și incontestabilă.

Același hadith a fost transmis de la acești 30 de sahabis de către toate acele mulțimi care fuseseră prezente la Rabha și care au l-au răspândit după împrăștierea lor în toate părțile țării, asigurându-i prin asta o extrem de mare publicitate. În mod evident, întâmplarea de la Rabha a avut loc în timpul califatului de sub Conducătorul Credincioșilor, care a primit legământul de loialitate în anul 35 A. H. Evenimentul de la Ghadir a avut loc în vremea Pelerinajului de Despărțire, în anul 10 A. H. Perioada de timp care separă prima de a doua dată este de 25 de ani, în timpul căreia s-au petrecut o mulțime de evenimente, cum, de exemplu, o plagă devastatoare, războaie, apariția unor noi țări, și tot astfel invaziile contemporane celor trei drepti califi. Această perioadă de timp, pătrimea unui secol, numai datorită lungimii sale, războaielor și invaziilor, adăugându-se unei total ștergătoare și devastatori plăgi, a terminat cu viața multora ce asistaseră la evenimentul din Ghadir, în special a celor bătrâni dintre *sahabah*, precum și-a fiilor lor, care au fost gata să-și întâlnească Stăpânul, conducând *jihadul* în felul Său, Preamăritul, Atotcunoscătorul, dar și în felul Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), în așa fel încât morții lor au depășit ca număr pe supraviețuitori. Parte dintre ei a fost risipită prin cuprinsul țării și mulți dintre cei răspândiți n-au fost prezenți la Rabha, exceptându-i pe cei care au ținut companie Conducătorului Credinței în Iraq, aceștia fiind numai bărbați. În pofida tuturor acestora zise, 30 de sahabah, din care 12 au fost participanți la Bătălia de la Badr, au auzit Hadithul de la al-Ghadir de la Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!)

Dar au fost și mulți alții, care au urât faptul de-a da mărturie, așa cum e cazul lui Anas ibn Malik⁸⁵ și-a altora, care și-au primit pedeapsa meritată, în locul

⁸⁵ El (Ali), pacea fie cu sine, i-a spus acestuia (Anas ibn Malik): „De ce nu ești și tu în rândul tovarășilor Trimisului lui Allah, ca să adeverești ce-ai auzit de la el?” El (ibn Malik) a răspuns: „O Conducător al Credinței! Am devenit bătrân și am uitat spusele.” Ali a spus atunci: „Ce-mi spui este o minciună; fie ca Allah să te lovească cu boala albă (lepră), pe care turbanul tău n-o poate ține tănuț.” Și doar ce fu să plece, că fața i-a și fost umplută de semnele leprei; astfel (ca rezultat al întâmplării), el obișnuia să spună: „Am ajuns ținta unui blestem invocat de Servitorul cel Drept.” Acest incident este foarte faimos, și există o

rugăciunilor Conducătorului Credinței către Allah, aceea de-a plăti cu rele pe acei care ascund (nespunând) adevărul, atunci când îl știu. A fost el în măsură să adune pe toți *sahabis*, care erau la acea vreme în viață, bărbați și femei, și să le vorbească în același fel pe care l-a folosit la Rabha și în alte ocazii, fapt pe care mulți l-ar fi certificat; așa, ce-ar fi fost, dacă ar fi întrebat oamenii din Hijaz înaintea trecerii unui timp atât de îndelungat de la întâmplarea din Ghadir? Meditează asupra acestui fapt și vei găsi că este o foarte puternică probă, testificând transmiterea consecutivă a Hadithului de la al-Ghadir.

Ar trebui să-ți fie suficiente cărțile tradițiilor prin documentarea pe care o aduc asupra Hadithului al-Ghadir. De exemplu, ia în seamă ceea ce Imamul Ahmed a citat la pagina 340, vol. 4 al cărții sale *Musnad*, preluând de la Abu Tufayl, care a spus: „Ali a adunat oamenii la Rabha, după care le-a spus: «Implor în numele lui Allah, ca (să se ridice) fiecare musulman, care a auzit ce-a rostit Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), atunci, în ziua de la Ghadir, pentru a-și adevăra mărturia.» (Și-atunci) se rîcară în picioare 30 de oameni.” Abu Naims a spus: „Mulți s-au ridicat și-au adevărat cum că Profetul l-a luat pe Ali de mână și-a întrebat poporul: «Știți voi că am mai multă autoritate asupra credincioșilor decât au ei înșiși asupra lor? » Ei au răspuns: «Întărit știm asta, O Trimisul lui Allah! » Apoi el a spus: «Oricărui i-am fost *mawla*, acest Ali este al său *mawla*; O Stăpâne! Fii prieten către acel ce-i este lui prieten și fii adversarul oricărui se hotărăște a-i fi lui adversar.»” Abu Tufayl continuă să relateze: „Am lăsat locul cu descurajare (văzând ignoranța multor oameni în privința acestui hadith) și, întâlnindu-l pe Zayd ibn Arqam, i-am zis: «L-am ascultat pe Ali, spunând aceea și aceea.» Zayd a răspuns: «Atunci nu tăgădui niciodată că l-ai auzit chiar pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), și spune întocmai (cum a fost) despre el.»”

Depoziția lui Zayd indicată deasupra, cât și afirmația lui Ali în această privință, pot fi adăugate la mărturia celor 30 de *sahabis*, prin asta mărinind numărul naratorilor acestui hadith la 32 de *sahabis*. Imamul Ahmed a înregistrat Hadithul lui Ali la pagina 119, vol. 1 al cărții sale *Musnad* ca transmis de către Abdul-Rahman ibn Abu Layla. Ultimul precizat spune: „L-am văzut pe Ali la Rabha,

certificare a autenticității sale, când Imamul Ahmed ibn Hanbal îl citează la sfârșitul paginii 119, vol.1 al cărții sale *Musnad*, adăugând și că: „Ei toți s-au ridicat să testifice, exceptând trei; iar aceștia trei au căzut sub puterea blestemului său.”

implorând oamenii să mărturisească, dar întărind faptul că numai acei, care-l văzuseră și-l auziseră pe Profet, trebuie să stea drepti și să certifice. (Așa că doar) 12 participanți la Bătălia de la Badr, pe care mi-i reamintesc tot atât de bine ca și cum aș privi la ei, au făcut astfel.” Abdul-Rahman citează pe aceștia din urmă (pe cei 12) ca atestând că ei toți au auzit pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), întrebându-i pe oameni în ziua de la Ghadir: „Nu am eu oare mai multă autoritate asupra vieții credincioșilor decât ei înșiși au și nu sunt soțiile mele ale lor mame? ” Toți ce ascultau au răspuns: „Da, cu adevărat este, O Trimisul lui Allah! ” Și așa cum citează Abdul-Rahman, el a spus apoi: „(Odată ce este astfel), oricine mă socoate ca al său *mawla* trebuie să-l considere pe Ali *mawla* al său; O Stăpâne Atotputernic! Fii prietenos oricărui prieten lui (Ali) și fii dușmanul oricăruia poartă în sine dușmănie către el! ”

5) O altă povestire este înregistrată de către imamul Ahmed la aceeași pagină. El citează pe Profet ca zicând: „O Stăpâne! Împrietenește-te cu oricare îl socoate al său *wali* și fii vrășmașul oricăruia îi stă în contră; sprijină pe oricine sprijină pe Ali și părăsește-l pe-acel ce-l părăsește.” Narațiunea continuă către obligativitatea ca, în afară de trei bărbați, martorii să se ridice și să confirme. Ali a invocat pe Allah să blesteme pe cei care ascund adevărul, chiar de-l știu, iar invocația sa a fost plătită cu atenție. Dacă însumezi pe Ali și pe Zayd ibn Arqam la pomeniții participanți la Bătălia de la Badr, atunci, cu evidență, 14 este numărul martorilor. Urmărind tradițiile privitoare la întâmplarea de la Rabha, înțelepciunea lui Ali se face manifestă prin răspândirea Hadithului al-Ghadir și prin publicarea lui.

Superiorul Martirilor, Abu Abdullah al-Husain, pacea fie cu el, ne-a lăsat o moștenire de-o altură memorabilă, de care el a avut parte în timpul regatului Muawiyah. Atunci a fost când adevărul a devenit manifest. A fost similar poziției avute de către Ali la Rabha. La vremea perioadei de pelerinaj, al-Husain, înconjurat de-o-nvălmășeală de pelerini, a lăudat pe bunicul, pe tatăl, pe mama sa și fratele său, și-apoi a ținut o cuvântare fără de precedent, cu elocință și înțeleaptă, care a captivat pe toți ascultătorii, câștigându-le inimile și mințile. Discursul său a fost atotcuprinzător, unul prin care a redeșteptat masele, prin care a mers pe firul istoriei, cercetând-o, prin care a plătit întâmplării de la Ghadir datorii juste și meritate. Marea lui poziție (intelectuală și morală a discursului) a produs drept urmare rezultate mărețe și-a devenit echivalentă Hadithului al-Ghadir ca faimă și vastă publicitate.

6) Ai săi nouă descendenți, cu toții Imami fără de păcat, au aplicat propriile lor metode în publicarea și propagarea aceluiași hadith. Metodele lor reflectă înțelepciunea lor, înțelepciune ce este înțeleasă de toți aceia care au simțuri sănătoase. Ei au folosit al-18-lea Thul-Hijjah (sărbătorirea întâmplării de la Ghadir Khumm) ca o sărbătoare anuală deosebită, pentru a-și face iarăși și iarăși urări unul celuilalt, căutând cu umilință și fericiți vecinătatea lui Allah, Preamăritul, Preaputernicul, prin postire, rugăciuni și rugăminți. Ei au trecut dincolo de limite în faptele lor de bunătate și în actele lor de justiție, mulțumind lui Allah pentru binecuvântările pe care El le-a revărsat asupra lor în acea zi, binecuvântări venite prin virtutea înscrisului ce-a numit Calif pe Conducătorul Credincioșilor și i-a dat promisiunea Lui divină de-a fi Imam. Ei și-au vizitat deseori neamurile, dând generos din timpul lor familiilor, și-au vizitat frații de sânge și credință, au îngrijit de vecinii lor, îndemnându-și partizanii să facă la fel.

7) Pentru acest motiv, cel de-al 18-lea Thul-Hijjah din fiecare an este celebrat ca o adevărată sărbătoare de către Shiiti din toate timpurile și din toate climatele (locurile).⁸⁶ Atunci este când ei (shiiti) aleargă la moschee să ofere rugăciuni obligatorii și de inimă, să recite Gloriosul Coran și să citească cea mai celebrată rugăciune, ca semn de mulțumire către Allah Preaputernicul înspre perfecționarea religiei Sale și împlinirea binecuvântărilor Sale asupra lor prin numirea Conducătorului Credinței ca Imam (atât în sens teologic, cât și secular). Este atunci când se vizitează unii pe alții și-și urează fericiți toate bunele, căutând vecinătatea lui Allah prin fapte de dreptate și bunătate și prin încântarea celor din propriul neam și a vecinilor. În acea zi, în fiecare an, ei vizitează monumentul funerar al Conducătorului Credinței, loc unde nu mai puțin de o sută de mii de pelerini vin din lung și-n lat. Acolo și în acea zi, ei venerează pe Allah în același fel în care Imamiilor lor cei puri au obișnuit să-L venereze pe El: prin postire, rugăciuni și reamintirea lui Allah. Ei caută apropierea de El prin

⁸⁶ Ibn al-Athir, în a sa *Kamil*, atunci când narează evenimentele semnificative care au avut loc în anul 352, spune următoarele la pagina 181, vol.6 al cărții sale de istorie : „În al-18-lea Thul-Hijjah al acelui an, Muizz al-Dawla a poruncit să se pună decorații în Bagdad, să fie aprinse focuri la casele păzitorilor orașului și toate cele care dau bucurie mulțimii să fie expuse; astfel, piețele au fost deschise noaptea, așa cum se obișnuiește în nopțile Eid; el a făcut toate acestea pentru a celebra Eid al-Ghadir și Ghadir Khumm. S-au bătut tobe, surle și trâmbițe au sunat și-a fost într-adevăr o zi memorabilă.”

acte de dreptate și prin plățirea de *sadaqat*. Ei nu se împrăștie înainte de-a se adresa sacralui sanctuar cu un discurs laudativ, făcut de către unii dintre Imamii lor. Acest discurs include certificarea poziției glorioase luate de către Conducătorul Credincioșilor, onorând faptele sale de arme și lupta în a pune bazele principiilor credinței, serviciul său ca Superior al Profeților și Trimișilor, virtuțile și meritele sale, printre care se află și onoarea pe care a primit-o de la Profet în ziua de la Ghadir. Acesta este obiceiul șiiților în fiecare an. Oratorii lor s-au referit totdeauna la Hadithul al-Ghadir, citând tradiția lui sau chiar fără referință la aceasta, iar poeții lor sunt obișnuiți să compună poeme pentru comemorarea lui (Hadithului) atât în timpurile trecute, cât și prezente;⁸⁷ drept cele spuse, nu e cale de-a semăna îndoială despre povestirea consecutivă a Hadithului, în linia surselor Ahl al-Bayt și ale Shias. Motivele lor de-a-l memoriza pe de rost, eforturile lor de-a păstra textul său original, păzirea autenticității sale, publicarea și răspândirea sa. . . , toate acestea au rezultat în obținerea celor mai dorite obiective. Trimit la cele patru majore *Musnad* ale Shia, precum și la alte referințe Shia, conținătoare de bazate și bine documentate tradiții, iar tu vei găsi pe fiecare din ele reverberând același înțeles, unde

⁸⁷ Al-Kumait ibn Zayd a spus:

„În ziua acelui dawH, ziua dawH din Ghadir,
Califatul a fost făcut manifest pentru el; erau ei să se supună...”

Abu Tammam, într-o capodoperă poetică pe care-o include în al său *diwan*, spune:

„În ziua de la Ghadir, adevărul arată limpede și strălucitor;
Plin de mireasmă, fără perdele sau bare să-l ascundă;
Trimisul lui Allah a stat acolo să-i invite
Să se apropie de ceea ce este just și corect,
Gesticulând cu mâinile sale, făcând cunoscut *wali* și *mawla*;
Încă poți vedea ce ni s-a întâmplat amândorura, ție și mie!
El aduce vești oamenilor atât de elocvent,
În vreme ce ei vin cu ciudă și pleacă în ciudați,
Și chiar așa el a făcut adevărul strălucitor, cu elocință,
În vreme ce ei uzurpau chiar și dretul meu și-al tău.
Ai făcut destinul său a fi lama ascuțită a sabiei tale:
Și mormântul pentru oricine-a dorit să susțină adevărul...”

tradițiile se susțin reciproc. Oricare se familiarizează cu aceste tradiții va descoperi ca Hadithul acesta este *mutawatir* datorită surselor sale mult prețioase.

8) Spun, nu există nici o îndoială despre transmiterea lui consecutivă prin intermediul surselor Sunni, conform cu legile naturale (venite de la Allah), așa cum, de altfel, ai ajuns să știi: **„Facerea lui Allah nu suferă nici o stricăciune; aceasta este Dreapta Călăuzire, dar mulți sunt ce nu știu asta.”** (*Coran*, 30:30) Autorul cărții *Al-Fatawa al-Hamidiyya*, în pofida încăpățânării sale, admite relatarea consecutivă a acestui hadith în a sa dizertație abreviată intitulată *Al-Salawat al-Fakhira fil AHadith al-Mutawatira*. Al-Sayyuti și alți învățați ai exegezei admit cu toții același fapt. Trimit la Muhammad ibn Jarir al-Tabari, autor al faimoaselor opere intitulate „Tafsir” și „Tarikh, ”, la Ahmed ibn Muhammad ibn Said ibn Aqdah, la Muhammad ibn Ahmed ibn Uthman al-Thahbi, care cu toții au scris opere de cercetare asupra surselor acestui hadith. Fiecare dintre ei au scris o întreagă carte pe acest subiect. Ibn Jarir include în propria sa carte mai bine de 105 izvoare ale doar acestui hadith.⁸⁸ Al-Thahbi, chiar împotriva fanatismului său, a atestat adevărul multora din sursele acestui hadith. În capitolul 16 al cărții *Ghayat al-Maram*, mai bine de 80 de aHadith transmise de către Sunniți dau dovada autenticității Hadithului Ghadir. Însă nu citează pe al-Tirmithi, al-Nisai, al-Tabrani, al-Bazzar, Abu Yali sau citează doar câțiva alți (necunoscuți) raportori ai acestui hadith. Al-Sayyuti citează acest hadith în timpul comentariului asupra lui Ali în a sa carte *Tarikh al-Khulafa*, ca transmis de către al-Tirmithi, adăugând: „Acest hadith este de asemenea consemnat de Ahmed ca transmis de către Ali, cum și de către Ayyub al-Ansari, Zayd ibn Arqam, Umer (ibn al-Khattab) și Thu Murr. Abu Yali îl citează de la Abu Hurayrah, al-Tabrani îl citează de la Ibn Umer și Ibn Abbas așa cum a fost transmis de către Malik ibn al-Huwayrith, Habshi ibn Janadah și Jarir, și la fel transmis de către Ammarah și Buraydah.”

⁸⁸ Autorul cărții *Ghayat al-Maram*, apropiindu-se de concluzia capitolului 16, la pagina 89 a cărții sale, spune: „Ibn Jarir a citat Hādithul Ghadir din 95 de surse într-o carte ce-a dedicat-o acestui subiect, numind acest Hādith Al-Wilayat, iar Ibn Uqdah l-a citat din 105 surse pe care le-a listat într-o carte dedicată de asemenea doar acestui subiect. Imamul Ahmed ibn Muhammad ibn al-Siddiq a declarat că ambii, al-Thahbi și Ibn Uqdah, au dedicat o carte special scrisă doar pentru acest Hādith;” așa fiind, trimit la cuvântarea prezentă în valoroasa lui carte intitulată *Fath al-Malik al- Ali Bisihhati Babil Ilm Ali*.

O dovadă a faimei acestui hadith este evidentă din faptul că imamul Ahmed îl înregistrează în a sa *Musnad*, preluându-l de la Riyah ibn al-Harish, așa cum este transmis din două izvoare. Aici scrie că odată, un grup de bărbați a venit la Ali și ei au spus: „Assalamu Alaikum, mawla al nostru!” Imamul i-a întrebat cine erau și ei au răspuns că erau supușii lui. Imamul i-a întrebat: „Cum aş putea fi eu mawla al vostru, odată ce sunteți beduini?” Ei au spus: „În ziua de Ghadir, l-am auzit pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), spunând: «Oricui i-am fost *mawla*, Ali îi este *mawla*.” Riyah spune că, atunci când au plecat, el i-a urmat puțin și i-a întrebat cine erau și ei i-au zis lui: „Suntem un grup ținând de Ansar (susținători din Medina) care însoțește pe Abu Ayyub al-Ansari.” O altă probă a faimei sale (acestui hadith) este ceea ce a fost înregistrat de către Abu Ishaq al-Thalabi, în timp ce explică Surat al-Maarij în cartea sa *Al-Tafsir al-Kabir*, sprijinindu-se pe două surse înalt respectate; el scrie: „Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a poruncit oamenilor în ziua de la Ghadir să se adune, apoi a luat de mână pe Ali și a spus: «Oricine mă primește pe mine ca *mawla*, acela îl are și pe Ali drept *mawla*.» Veștile acestui anunț s-au răspândit peste tot în țară, iar Numan al-Fahri a ajuns să afle despre acest hadith. Călătorind pe cămila sa, el a venit să-l întâlnească pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate! După ce-a coborât de pe cămilă, el i-a spus Profetului următoarele: «O Muhammad! Ne-ai poruncit nouă să purtăm mărturia că nu există alt dumnezeu decât Allah și că tu ești Trimisul lui Allah, iar noi am dat ascultare (ne-am supus); apoi ai poruncit să facem rugăciunile de cinci ori pe zi, iară noi am consimțit; ai poruncit să postim în timpul lunii Ramadan, iară noi am urmat; și-ai poruncit să împlinim pelerinajul, iară noi am primit (în sufletul nostru) și asta; dar, ca și cum asta nu ar fi îndeajuns, l-ai favorizat pe vărul tău înaintea tuturor nouă și-ai spus: «Acel care mă primește ca *mawla*, tot astfel Ali al său *mawla*»; este aceasta una din poruncile tale ori este de la Allah?” El, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a răspuns: «Jur pe Unul, carele este numai Dumnezeu, că asta este porunca lui Allah, Preamăritul și Atoatecunoscătorul»; după care al-Harish a plecat, îndreptându-se către animalul său, șoptindu-și pentru sine: «O Stăpâne! Dacă spusele lui Muhammad sunt adevărul, îngăduie să plouă cu pietre sau o suferință groaznică să cadă asupra noastră.» Și abia ce ajunse la cămila sa, că Allah făcu o piatră să-i despice țeasta, să-i străbată tot corpul și să-i iasă prin șezut, lăsându-l

pe al-Harih mort acolo, năpraznic. (Următorul citat) este cu referință la acel incident, vers pe care Allah cel Atotputernic l-a revelat așa:

„Un om care purta o întrebare pentru Profet, a întrebat spre sigura lui pedeapsă—întrebare ce nu poate fi oprită (înlăuntru) de cei care îndepărtează adevărul—(pedeapsă) ce-a venit de la Allah, Stăpânul Căilor Urcătoare.” ⁸⁹ (*Coran*, 70:1-3)

Astfel este cum tradiția, citată *verbatim*⁹⁰, concluzionează. Autenticitatea sa este acceptată ca un fapt de consens între mulți învățați Sunniți, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

Sh

SCRISOAREA 57 **Muharram 25, 1330**

I Interpretând Hadithul al-Ghadir

II Conexiunea

Faptul de-a crede în veridicitatea venită de la *sahabah* cere interpretarea Hadithului al-Ghadir, chiar dacă este povestit consecutiv sau nu. Pentru acest motiv, Sunniții au pretins că „*mawla*” poartă varii înțelesuri, cu toatele au fost aplicate în Sfântul Coran. Poate să însemne „ceea ce-i de meritat”, așa cum spune Preaputernicul, când se adresează necredincioșilor: „Locul vostru este al Focului, care-i al vostru *mawla*.”, cuvinte însemnând „Meritați (vi se cuvine) pedeapsa Focului.” Alt înțeles este acela de „susținătorul”, așa cum reiese în spusele lui Allah, lăudat fie numele Său: „Este așa (și nu altfel), pentru că Allah este *mawla* al celor ce cred, iar necredincioșii nu au nici un *mawla*.” Cuvântul înseamnă de asemenea și „moștenitorul”, cum se găsește în declarația

⁸⁹ Acesta este citat de la al-Thalabi de către un grup de demnitari Sunni, cum, de exemplu, al-Shiblinji din Egypt, într-o biografie a lui Ali, prezentă în cartea sa, *Nurul Absar*; așa că te poți raporta la cele scrise în pagina a-11-a, dacă vrei.

⁹⁰ Trimit la ce al-Halabi a citat despre povestirile privind Pelerinajul de Despărțire, în cartea sa biografică, știută ca *Al-Sira al-Halabiyya*, iat tu vei găsi acest Hādith la sfârșitul paginii 214 a celui de-al 3-lea volum.

Preaputernicului: „Noi am destinat moștenitori (*mawali*) fiecăruia, din moștenirea lăsată de părinți și rude.”, aici (evident) însemnând moștenitori. De asemenea înseamnă „rude apropiate”, așa cum prea bine este înțeles din versul Unului, Iubitul și Puternicul: „Mie teamă de rudele (*mawali*) ce-Mi vor urma, ”, cuvântul însemnând rude. Înseamnă de asemenea „prieten”, așa cum sugerează versul: „În Ziua aceea, nici un *mawla* nu va fi în stare să facă vreun bine pentru al său *mawla*.” „Wali” are de asemenea înțelesul derivat de persoană care este cea mai în măsură să rezolve problemele altei persoane, așa cum în cazul când spunem: „Domnul Cutare este *wali* al acestui minor.” Și înseamnă de asemenea „cel care te susține (în ale tale)” și „cel iubit (întru credință)” Unii au spus: „Esența Hadithului poate fi în sensul «pe oricine am sprijinit, i-am fost prietenos ori iubit;» pentru că Ali a fost astfel (de caracter) și pentru că înțelesul acesta este în conformitate cu prestigiul bunilor stramoși și cu imamatul celor trei dreți califi, fie ca Allah să fie mulțumit cu ei.

2) Posibil este, de asemenea, ca unii oameni să fi privit acest hadith ca referindu-se la Ali, pur și simplu pentru că unul din tovarășii lui Ali din Yemen a observat politica sa fără compromisuri întru executarea comandamentelor lui Allah; prin urmare, acest tovarăș l-a vorbit de rău pe Ali; acesta e motivul pentru care Profetului, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), nu i-a plăcut deloc atitudinea lor și, în ziua⁹¹ de la Ghadir, s-a ridicat, lăudându-l pe Imam și contribuțiile acestuia, atrăgând atenția asupra prestigiului avut și apărându-i numele împotriva acelor ce încercau să-l mestece (să-i coboare statutul moral, intelectual). Pretextul folosit de un asemenea grup de avocați este acela că, în cuvântarea sa, Profetul a preamărit în mod particular pe Ali, spunând: „Oricui i-am fost *wali*, Ali îi este *wali*.” și lăudând de asemenea la modul general pe Ahl al-Bayt, prin zicând: „Vă las vouă Cele Două Lucruri Importante: cartea lui Allah și descendența mea, al meu Ahl al-Bayt;” așa fiind, el le-a recomandat pur și simplu că ar trebui să-l prețuiască pe Ali în particular și pe neamul său, în general. Ei (acel grup de avocați) pretind că asemenea afirmație nu implică faptul ca Ali să fie succesorul lui și nici nu arată că imamatul ar fi pentru el, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

⁹¹ Am clarificat același fapt în Scrisoarea no 36; așa că raportează-te la ea și nu neglija comentariul meu în această privință.

SCRISOAREA 58

Muharram 27, 1330

I Hadithul al-Ghadir nu poate fi interpretat

II Pretextul pentru interpretarea sa este speculativ și duce pe căi greșite

1) Într-un fel anume am sentimentul că inima ta nu este mulțumită cu ceea ce tu însuși ai afirmat, iar drept consecință, nici sufletul tău! Tu onorezi pe Trimisul lui Allah și nutrești înțelepciunea sa pură, infailibilitatea sa, darul său profetic plin de dovezi, crezând că el este maestrul înțelepților și sigiliul tuturor profeților: **„El nu vorbește după propria lui înclinarea (omenească); asta este inspirație revelată; el a fost învățat de către unul tare în putere.”** (*Coran*, 53:3-5)

Presupune acum că un filosof de o altă credință te întreabă despre Ziua de la Ghadir, spunând: „De ce a oprit el pe toți acei mii de oameni să-și continue marșul, oprindu-i în arșița amiezii, într-o astfel de câmpie coaptă de soare? De ce s-a asigurat el ca toți, care-i erau înainte, să se întoarcă și-a așteptat pe oricine rămăsese în urmă? De ce a fixat tabăra cu ei într-un loc atât de pustiu, că nici apă și nici vegetație nu erau la îndemână? Și apoi, de ce le-a predicat despre Allah Preaputernicul în chiar acel loc și a ordonat celor ce erau prezenți acolo să răspândească, după ce-aveau să se separe, ceea ce ascultaseră acelora ce nu auziseră (nefiind prezenți), și de ce a început cu o cuvântare a laudei-de-sine, spunând: «Îmi pare că Trimisul Stăpânului (Israil, îngerul morții) este gata să vină a mă chema (ca să mă întorc la Stăpânul meu), iar eu am să răspund chemării; eu sunt răspunzător (pentru ale mele) și voi sunteți răspunzători (pentru ale voastre)» și ar mai întreba ce mesaj a ordonat Profetul să fie răspândit și cărei nații i-a fost poruncit să dea o atenție anume mesajului? De ce i-a întrebat: «Nu credeți că nu există decât un singur dumnezeu în afară de Allah și că Muhammad este Servitorul și Trimisul Său, (nu credeți) că Paradisul Său este adevărat și Focul Său plin de dreptate, că moartea este egală tuturor și că viața de după moarte este după merit, și (nu credeți) că fără îndoială se apropie Ora și că Allah va trezi la viață pe toți aceia întinși în mormintele lor? » (filosoful te-ar chestiona, de ce i-a întrebat) și ei au răspuns afirmativ? De ce-a

luat imediat mâna lui Ali, i-a ridicat-o atât de i s-a văzut părul alb de la subțioară, spunând: «O oameni! Allah este al meu *mawla* și pentru credincioși, eu sunt *mawla*»; apoi, de ce le-a lămurit declarația sa «Eu sunt *mawla* pentru credincioși», punând întrebarea: «Nu am eu mai multă autoritate asupra vieților voastre decât voi înșivă aveți? » Apoi, având făcută o asemenea explicație, de ce a spus: «Până acum, oricine m-a primit ca *mawla* al său, Ali acesta este al său *mawla*; O Stăpâne! Fii prieten aceluia ce-i este prieten și fii adversarul oricărui i se opune; sprijină pe oricare sprijinitor al său și trădează pe oricine îl trădează», și de ce l-a ales pe el (pe Ali) într-un mod specific, rugându-se pentru el într-un fel de care sunt demni doar Imamii și succesorii onești? Și de ce le-a cerut lor să testifice, întrebându-i: «Nu am eu mai multă autoritate asupra vieților voastre decât voi înșivă aveți? » și ei au răspuns, confirmând; după care a spus: «Oricărui i-am fost *mawla* până acum, Ali îi este *mawla*» sau «Oricărui i-am fost *wali* până acum, Ali îi este *wali*»; și de ce-a legat Coranul de descendența sa, făcându-i prin asta pe înțelepți să urmeze (descendența Profetului) până în Ziua Judecății? De ce atâta grijă din partea unui Profet atât de înțelept (pentru subiectul acesta)? Care era misiunea care avea nevoie de toate aceste introduceri și care era scopul de atins dintr-o situație atât de memorabilă? Care a fost mesajul pe care Allah Preaputernicul i l-a ordonat spre răspândire, când El a spus: **«O Trimisule! Fă cunoscut tuturor ceea ce tocmai ți-a fost destăinuit de către Stăpânul tău; de nu vei face astfel, atunci (voi socoti) că nu ai transmis deloc Mesajul Său; însă chiar așa, Allah te va apăra de oamenii răi»** (Coran, 5:67), și ce misiune anume cerea o atâta evidențiere de către Allah, Care-o ordonase spre răspândire într-un ton atât de asemănător amenințării? Care era faptul anume pentru care Profetul se temea de disensiuni (în cazul de nu l-ar fi răspândit el însuși), un anunț ce cerea o puternică protecție de la Allah împotriva răului provocat de ipocrizie. . . ? »

Te întreb, în numele bunicului tău, dacă ești întrebat toate aceste întrebări, le vei răspunde, spunând că Allah, Atoatecunoscătorul, Atotputernicul, a vrut pur și simplu să le explice musulmanilor cât de mult îi sprijinise Ali și cât de prietenos le-a fost? Nu cred, de exemplu, că ai da un asemenea răspuns și nu cred că ai interpreta cuvintele lui Allah ori ale maestrului înțelepților, care este pecetea trimișilor și profeților. (Cred că) ești mult deasupra gândului că el ar fi epuizat resursele și mijloacele în explicarea a ceva prea clar care să ceară, în conformitate cu rațiunea și bunul simț, o asemenea lămurire. (Și cred că), aici nu există nici o îndoială, te uiți la acțiunile și declarațiile Profetului într-o lumină mai bună, o lumină ce nu este batjocorită de către cei tăcuți (cercetătorii izolați)

și nici criticată (cu vocea ori cu scrisul) de către filosofi și înțelepți. Nu este îndoială că apreciezi valoarea declarațiilor și actelor lui, punându-le în zona înțelepciunii și infaibilității.

Allah cel Atotputernic a spus: **„El este un Trimis binecuvântat, înzestrat cu putere de la Unul-ce-are-Tron, ascultător, capabil și demn de încredere; cu fermitate (spun că) tovarășul vostru nu este posedat.”** (*Coran*, 81:19-22) Tu ești deasupra faptului de-a-l acuza pentru clarificarea a ceea ce este deja clar, ori pentru traducerea a ceea ce este știință vulgară, evidentă, ori pentru folosirea unor introduceri neobișnuite la clarificările făcute sau pentru introduceri care n-ar avea nici o legătură cu subiectul. Allah și Trimisul Său sunt deasupra acestora. Tu, fie ca Allah să susțină adevărul prin persoana ta, tu știi că tot ce se potrivește unor asemenea măsuri, întreprinse în arșița de amiază a acelui loc, măsuri care sunt sănătoase pentru acțiunile și declarațiile din Ziua de la Ghadir, nu este altceva decât răspândirea mesajului divin și numirea viceregentului său. La un mod inechivoc, dovezi logice și explicații raționale probează că tot ce-a intenționat el să realizeze în acea zi nu a fost altceva decât numirea lui Ali ca viceregent și succesor. Acest hadith, susținut de dovezi, este un text explicit privind califatul lui Ali, un text care nici macar cere o interpretare, și nu există o altă cale de-a-l înțelege cu altă semnificație. Acest fapt este cu totul clar pentru oricine dotat **„cu minte sănătoasă, atentă, și care a fost martor.”** (*Coran*, 50:37)

2) În privința pretextului pe care-l reclamă, nu este altceva decât o speculație și o denaturare. Este sofisticarea confuziei și înfrumusețării. Profetul l-a trimis pe Ali în Yemen de două ori, pentru prima oară fiind în anul 8 A.H. Atunci a fost când acei traficanți de scandal au răspândit rumori despre el, iar câțiva oameni, în drumul lor de întoarcere de la Medina, s-au plâns de el la Profet. Atunci a fost când el s-a indignat de plângerile lor și ei au văzut scânteie de mânie pe fața lui; însă ei nu s-au reținut în a încerca iarăși (relele lor). A doua oară când a fost trimis a fost în anul 10 A.H. Atunci a fost când Profetul a legat un nod la stindardul lui Ali, a aranjat acoperământul de cap a lui Ali cu propriile sale mâini, spunând: „Mergeți și să nu fiți de nimic abătuți”; după care Ali s-a îndreptat către destinația sa ca un conducător al celorlalți sfătuit la modul divin și asta până s-a achitat de responsabilitatea pe care i-o încredințase Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!). Apoi el a participat în Pelerinajul de Despărțire al Profetului. Atunci a fost, când profetul i-a dat un călduros bunvenit și chiar a împărțit cu el propria sa

ofrandă. Atunci a fost când nici un purtător de zăzanie nu a îndrăznit să deschidă gura și nici vreun necinstit nu a încercat să-l acuze de ceva; așa fiind, cum poate acest hadith să ceară obiecții din partea partizanilor adversi? Și cum ar putea fi hadithul doar un simplu răspuns la atacurile lor, fapt pretins de către unii?

Chiar și simplul antagonism față de Ali nu este de-ajuns ca Profetul să-l laude cu supra- măsură, așa cum a făcut-o de la amvonul din șei de cămilă în ziua de la Ghadir, exceptând doar, Allah să ne ferească, că ar fi riscat propriile sale acțiuni și declarații, responsabilitățile sale și misiunea, doar ca să-i facă plăcere lui Ali. Înțelepciunea sa divină este deasupra acestui fel de-a proceda, fiindcă Allah, binecuvântat fie-I Numele, spune: **„Este spunerea unui Trimis plin de glorie; nu este vorbirea unui poet, în care puțin puteți crede; nu este vorbirea unui pustnic, din care puțin puteți a vă aminti; nu este altceva decât revelație de la Stăpânul Lumilor.”** (Coran, 69:40-43)

Ar fi dorit el doar să arate contribuțiile lui Ali și să respingă pe-acei care-i purtau ranchiună, el ar fi spus pur și simplu asta: „Acesta este vărul meu, cumnatul meu, tatăl descendenților mei, stăpânul gospodăriei mele; prin urmare, să nu-l răniți (în vreun fel)” ori ceva asemănător, ca să arate simpla admitere a statutului său și-a demnității sale. Dar felul în care acest hadith este rostit nu dă altă impresie decât aceea pe care am sugerat-o. Hadithul reliefează dovezi raționale și deductive. Lăsând la o parte motivul, oricare ar fi acesta, declarațiile însele poartă înțelesuri explicite, înțelesuri care nu cer nici o cercetare în rădăcinile lor.

În hadithul de la al-Ghadir, în ce privește referința sa la cele ale gospodăriei, și asta nu a fost decât să susțină același înțeles pe care l-am sugerat, odată ce le-a corelat cu Glorioasa Carte a lui Allah, fixându-le ca exemple pentru cei înțelepți, a spus: „Vă las cu acestea care, atâta vreme cât vă alipiți lor, n-or să vă răzlețească vreodată: Cartea lui Allah și descendența mea, casa mea.” El nu a procedat așa, pentru ca poporul să poată înțelege, după plecarea Profetului, că are un punct de referință doar, ori că are pe ce să se sprijine doar, ci (mai mult), să înțeleagă că numai cu amândouă împreună vor putea trăi. Îți este suficient, pentru certificarea privind Imamii din linia purei descendențe a Profetului, faptul că ei, carora nici un prejudiciu nu li se poate apropia din față ori din spate, sunt legați la Cartea lui Allah. Așa cum nu este posibil să te referi la vreo carte, care diferă în judecățile sale de Cartea lui Allah, Prealăudatul, Sublimul, tot astfel nu este posibil să te referi la un Imam care, în judecățile sale, se opune Imamilor din pura descendență.

Ia seama la declarația sa, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Acestea nu se vor separa vreodată, până ce nu mi se vor uni mie la Lac.”, declarație care-i dovedește că Pământul nu va fi niciodată lipsit de un Imam din carnea sa, egal totodată și Cărții. Oricine cercetează acest hadith va descoperi că restrânge califatul la Imami din pura descendență a Profetului. Acest fapt este susținut în hadithul comunicat de către Zayd ibn Thabit și citat de către Ahmed în a sa carte *Musnad*, la începutul paginii 122, vol.5. Acest hadith afirmă că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a spus: „Vă las pe voi cu doi succesori: Cartea lui Allah, ca o frânghie care se întinde dela ceruri la Pământ, și Casa mea, pentru că ele nu se vor separa vreodată, până ce nu mi se vor uni mie la Lac.” O asemenea declarație este cu adevărat indicativă în numirea califatului pentru Imami purei descendențe, fie ca pacea să fie asupra lor. Știi deja că textul, care accentuează urmarea descendenței Profetului, implică și urmarea conducerii lui Ali, odată ce Ali, după Profet, este stăpânul de necontestat și Imamul ce se supune Casei sale.

Pe de o parte, hadithul al-Ghadir și altele ca el implică faptul că Ali este Imamul casei Profetului, și ca statutul acesta, conform lui Allah și Trimisului Său, este egal al Sfântului Coran. Pe de altă parte, hadithul dă credit propriei sale mari personalități, datorită căreia el a devenit *wali* pentru toți aceia al căror *wali* nu este altul decât Trimisul lui Allah, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

Sh

SCRISOAREA 59

Muharram 28, 1330

I Adevărul exprimă

II Un subterfugiu.

1) În trecut ori în prezent, n-am văzut vreodată pe nimeni mai blând în tonul său, mai puternic în argumentarea sa, decât propriul tău sine. Acum, adevărul s-a manifestat el singur prin probele pe care le-ai scos în față, prin aceasta îndepărtând masca îndoielii, arătând plăcuta reținere a convingerii. De-acum înainte nu vom mai clama că semnificația lui *wali* și *mawla* în hadithul al-Ghadir este aceea de „cel dintâi” sau că implică „sprijinitorul”, ori altele

similare, și nu vom mai vorbi ceva conectat la ce-a sugerat omul acela, care a întrebat spre pierzarea sa; perspectiva ta privind „mawla” este de pe o bază firmă și este de luat ca de la sine înțeles.

2) Doresc să fii de acord interpretării noastre la zisul hadith, ce este vizată de către un grup de *ulema* învățați, grup ce include pe imamul Ibn Hajar cu a sa *Al-Sawaiq al-Muhriqa* și al-Halabi, cu a sa *Sirat*. Ei raționează că, chiar de suntem de acord că Ali este cel mai demn de imamat, intenția Profetului în acest caz este una de viitor; altfel, Ali ar fi devenit Imam în pofida prezenței Profetului, (ceea ce este o situație imposibilă, odată ce Profetul, atâta vreme cât a trăit, a fost singurul Imam), căruia nu i-a păsat de un Imam viitor, după plecarea lui. Asta este ca și cum spusesse: „Ali trebuie să fie Imam îndată ce primește jurământul de loialitate”; așa fiind, o asemenea situație nu va intra în conflict cu anterioritatea celor trei Imami; prin asta, (intenția Profetului) păzește onoarea bunilor strămoși, fie ca Allah să fie încântat de ei.

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 60

Muharram 30, 1330

I Subterfugiul infirmat

Tu, fie ca Allah să sprijine adevărul prin persoana ta, tu ne-ai cerut să fii convins că esența hadithului al-Ghadir este că Ali este cel mai demn de imamat, *când* și *dacă* musulmanii îl aleg ca imam și atunci când și dacă face jurământul de loialitate către Profet, odată ce prioritatea lui, pe care hadithul o indică, este una de viitor mai degrabă, decât imediată. Cu alte cuvinte, o asemenea prioritate va fi materializată când și dacă este materializată la modul forțat, adică mai degrabă decât să fie actuală, astfel încât să nu distoneze cu califatul celor trei Imami, care l-au precedat(la conducerea musulmanilor).

Te întrebăm în lumina adevărului, a demnității prezente în justiție, a onoarei reieșite din cinste și a logicii din spatele corectitudinii, dacă tu însuși ești convins de asta astfel și într-atât, încât să ne putem încadra drumului tău și să-l urmăm. Ești de acord să dai tu însuși o asemenea explicație ori care să-ți fie atribuită, astfel încât noi să te urmăm și să procedăm la fel ca tine? Nu cred că ești

convins sau încântat cu o perspectivă ca asta. Eu sunt convins că tu însuși te miri de oricine ar accepta să deriveze asemenea înțeles din acest hadith, când însuși textul nu-l sugerează deloc, și de oricine l-ar gândi în acest fel; nu, nu-i deloc de acceptat asta!, fiindcă ar intra în concurență cu înțelepciunea și prudența Profetului..., *astaghfir-Allah*. Iar un asemenea înțeles (derivat) nu-i conform nici cu marele sale fapte, nici cu declarațiile sale pline de seriozitate, făcute în ziua de la al-Ghadir, nici cu probele incontestabile pe care le-am adus mai înainte, nici cu ceea ce a înțeles al-Harith ibn al-Numan al-Fahri și nici cu ceea ce a fost reliefat de către Allah și Trimisul Său, ori de către toți tovarășii săi.

Și chiar mai mult, prioritatea discutată nu este realmente în acord cu înțelesul general al acestui hadith, pentru că, la modul evident, ea nu are necesitatea ca Ali să *nu* fi fost *mawla* al celor trei califi și nici necesitatea ca el să fi fost *mawla* oricărui ce a murit pe vremea acestor califi. Aceasta e chiar contrariul concluziei convingătoare și făcută clară de către Profet, care a întrebat: „Nu am eu mai multă autoritate asupra credincioșilor decât au chiar ei asupra lor înșiși?” și oamenii i-au răspuns, afirmând; apoi el a spus: „Oricărui i-am fost până acum *mawla* (adică, stăpân al tuturor musulmanilor și al fiecăruia în parte, fără excepție), Ali îi este *mawla*.” Astfel și precum vezi, nimeni nu constituie o excepție (altcineva decât Profetul însuși), excepție implicată în această declarație; Ali, cu adevărat, este *mawla* fără nici un argument în contra. Ambii, atât Abu Bakr, cât și Umer, auzind cuvintele Profetului, spuse în ziua de la Ghadir, i-au spus lui Ali:⁹² „O fiu al lui Abu Talib, tu ai devenit *mawla* pentru fiecare bărbat și femeie într-o credință.”, ei admitând prin asta că el devenise stăpânul fiecărui bărbat credincios și fiecărei femei credincioase, generalizând aplicarea acestui fapt asupra oricăror credincioși, bărbați și femei, până ce soarele a apus în ziua de la Ghadir.

Odată lui Umer i s-a spus: „Atitudinea ta față de Ali este mult diferită de cea față de alți tovarăși ai Profetului.” Umer a răspuns, zicând: „Pentru ce (!?), pentru că este al meu *mawla*.”, fapt așa declarat de către Dar Qutni la pagina 36

⁹² Acesta este citat de către Dar Qutni, așa cum este indicat lângă concluzia secțiunii 5, capitolul 1 al cărții *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, scrisă de Ibn Hajar; astfel, trimit la pagina 26. Este de asemenea povestit de către mulți tradiționaliști, fiecare preluând din propria sursă, și care se găsește în cărțile lor tradiționale. Ahmed a citat ceva similar de la Umer, preluând din ahadith narate de către al-Bara ibn Azib la pagina 281, vol.4 al cărții sale *Musnad*, pe care noi deja am citat în Scrisoarea n° 54, în partea de sus a paginii.

al cărții *Al-Sawaiq al-Muhriqa*. Prin asta el a admis că Ali este stăpânul său și că Ali nu fusese încă ales a fi calif și nici nu primise legământul de fidelitate de la cineva. Ia în atenția ta cum declarația lui Umer a dovedit că Ali era *mawla* al său și *mawla* pentru fiecare credincios, bărbat sau femeie, dar nu prin virtutea viitorului, odată ce Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), în numele Preaputernicului Allah, a răspândit același fapt în ziua de la Ghadir. Umer i-a cerut odată lui Ali să arbitreze în cazul prezentat în fața sa de către doi beduini certăreți. Unul din ei a întrebat: „Acest om (Ali) este judecătorul dintre noi?!” Într-o clipă Umer a izbucnit furios, i-a înfipt omului mâna în gât și i-a zis: „Nenorocirea să-ți cadă asupra! Nu știi cine este acest om?! El este al tău *mawla*, el este al meu *mawla* și este *mawla* al tuturor credincioșilor; oricine îl respinge ca *mawla*, nu-i îndoială că nu este musulman”, așa cum este afirmat aproape de concluzia capitolului 11 al cărții lui Ibn Hajar, *Al-Sawaiq al-Muhriqa*. (Dar) sunt puțini la număr cei care au înregistrat acest incident.

Tu, fie ca Allah să sprijine adevărul prin persoana ta, tu ești conștient de faptul că, *de ar fi fost acceptată filosofia lui Ibn Hajar și-a partizanilor săi în ce privește hadithul de la Ghadir, atunci Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ar fi fost dovedit că falsifică propria misiune și responsabilitate*—noi căutăm refugiu împreună cu Allah împotriva unei astfel de gândiri—*halucinând în discursurile și faptele sale*—ori Allah este deasupra faptului de-a-l lăsa pe Trimisul Său să facă asta—fără să aibă, conform acestei filosofii, *fără să aibă vreun alt scop* în această minunată situație, *decât să facă un anunț* conform căruia, după ce Ali ar fi fost ales calif, *el ar fi fost cel mai potrivit (acestui statut), și că, teoria continuă, nimeni nu ar trebui să monopolizeze această funcție, deoarece Ali și ceilalți tovarăși, precum toți musulmanii în general, sunt cu toții egali*, referitor la asta. Iar, O musulmani, dacă asemenea filosofie se dovedește exactă, ce caracteristică intenționa Profetul, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), atunci și acolo să-i atribuiască lui Ali, și numai lui Ali, dintre toți ceilalți, binecunoscuți pentru istoria lor întru servirea islamului?

Cu referire la pretenția lor, că prioritatea lui Ali referitoare la Imamatul nu a fost cu raportare la viitor și că el ar fi devenit Imamul în ciuda prezenței Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale

curate!), noi spunem că este de-a dreptul excentrică; este o vărsare vulgară a adevărului, o interpretare falsă care, neîncadrându-se undeva, ignoră convențiile tuturor profeților, califilor, regilor și prinților făcute cu succesorii lor. Acest fapt, pretenția lor, ignoră înțelesul hadithului: „Mie-mi sunteți ca Aaron lui Moise, exceptând faptul că nu va fi nici un profet după mine.” (Și această pretenție) este o încercare de-a uita declarația lui, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), declarația prezentă în hadithul referitor la neamul său, când le-atrage atenția, spunând „Prin urmare, ascultați-l pe el (Ali) și supuneți-vă lui”, și prezentă în alte numeroase texte având acest sens. Chiar dacă presupunem că datorită prezenței Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), prioritatea lui Ali la imamat nu poate fi efectivă imediat, atunci, evident, ea are a fi efectivă după decesul lui (Profetului), tot am urma linia, și este o regulă unanim acceptată în interpretarea unei declarații, că adevărul absolut (al sensului declarației) este inaccesibil prin cele mai apropiate înțelesuri. Cu privire la onoarea bunilor antecesorii, aceasta este păzită fără a forța o asemenea interpretare, așa cum voi explica, dacă este necesar, *Wassalam*.

Cu sinceritate,
Sh

SCRISOAREA 61

Safar 1, 1330

Cerând texte narate de către sursele Shia

Atâta vreme cât onoarea și demnitatea bunilor antecesorii sunt protejate, atunci nu văd nimic rău în a lua în considerație toate ahadith referitoare la Imam, acelea la care tu te-ai referit, incluzând hadithul al-Ghadir sau oricare altul, fără nevoia unei interpretări. La fel de bine, poate că știi alte ahadith relevante acestui subiect, cu care Sunniții nu sunt familiarizați; prin urmare, pot să-ți cer să le povestești, astfel ca și noi să fim informați despre ele? *Wassalam*.

Cu sinceritate,
S

SCRISOAREA 62

Patruzeci Ahadith

Da, îți vom povesti ahadith ce sunt comunicate la modul consecutiv și cu care Sunniții nu sunt familiarizați. Acestea sunt narate de către membrii purificatei descendențe a lui Muhammad, dintre care relatăm un număr de patruzeci:⁹³

1) Al-Saduq, Muhammad ibn Ali ibn al-Husayn ibn Babawayh al-Qummi, a inclus în cartea sa *Ikmal ad-Din wa Itmam al-Nimah*, ca transmis de către Abdul-Rahman ibn Samrah, un hadith deosebit în care Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), se adresează lui Abdul-Rahman astfel: „O Abu Rahman! Dacă punctele de vedere diferă și opiniile variază, atunci referă-te la Ali ibn Abu Talib, pentru că el este Imamul poporului meu și succesorul meu asupra lor, după mine.”

2) În aceeași referință (aici, *Ikmal ad-Din wa Itmam al-Nimah*), al-Saduq citează pe Ibn Abbas, ca povestind un hadith în care, Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), spune:

⁹³ Acestea toate sunt de ajuns datorită faptului că am narat până acum câteva ahadith din izvoare precum Conducătorul Credinței Ali ibn Abu Talib, Abdullah ibn Abbas, Abdullah ibn Masud, Abdullah ibn Umer, Abu Said al-Khudri, Abul-Darda, Abu Hurayrah, Anas ibn Malik, Maath ibn Jabal, citând variate surse, cu toatele afirmând că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a spus: „Oricine învață poporul meu patruzeci de ahadith privitoare la credința sa, Allah îl va readuce la viață, în Ziua Judecății, unit la *faqih* și la învățați.” În altă formulare prezentă în același hadith, „Allah îl va deștepta la viață ca un învățat *faqih*.” Conform cu Abul-Darda, afirmația se poate citi: „Îl voi include (pe povestitorul celor patruzeci) în intervenția mea (în fața lui Allah) în Ziua Judecății, iar el va deveni martor.” Conform cu Ibn Masud: „I se va spune: «Intră în Paradis pe oricare poartă dorești.»” Conform narării lui Ibn Umer, „...el va fi inclus bărbaților de cunoaștere și va fi adus la viață în tovărășia martirilor.” Prin învățarea acestor patruzeci de ahadith și a celorlalte incluse în Scrisorile noastre, ne va fi de-ajuns afirmația lui, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), „Allah va îngriji de oricine ascultă declarația mea, o înțelege și o răspândește așa cum a auzit-o.” Și de asemenea hadithul său: „Lăsați pe acei care sunt martori la a mea Sunnah s-o răspândească printre cei care nu sunt prezenți aici.”

„Allah, cel Prealăudat și Sublimul, a aruncat o privire cercetătoare la locuitorii Pământului și m-a ales pe mine între toți ceilalți ca să fiu Profetul; apoi El a aruncat o altă privire și-a ales pe Ali ca Imam, iar mie mi-a ordonat să-l mi-l iau ca frate și să-l numesc ca wali și vizir.”

3) Al-Saduq, de asemenea în *Ikmal*, ia urma unui hadith până la Imamul al-Sadiq, care-i citează pe tatăl său și pe strămoșii săi, citând pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca spunând: „Gabriel mi-a zis mie că Stăpânul Puterii, preaslăvită fie Măreția Sa, a zis astfel: «Oricare ajunge să știe că sunt Stăpânul-fără-de-Pereche, și Muhammad este Slujitorul și Trimisul Meu, cum că Ali ibn Abu Talib este urmașul lui Muhammad, iar că Imamii din descendența sa sunt Dovezile Mele, atunci pe acela îi voi lăsa să intre în Paradis prin Mila Mea.»”

4) Al-Saduq, de asemenea în *Ikmal*, ia urma altui hadith până la Imamul al-Sadiq, care-i citează pe tatăl său și pe strămoșii săi, citând pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca spunând: „Imamii de după mine sunt doisprezece: primul este Ali și ultimul este al-Qaim al-Mahdi; ei sunt urmașii mei și făuritorii voinței mele.”

5) Al-Saduq, tot în al său *Ikmal*, ia urma încă unui alt hadith până la al-Asbagh ibn Nabatah, care spune că odată, Conducătorul Credenței, Ali ibn Abu Talib s-a apropiat, avându-și mâna în mâna fiului său al-Hasan, și a spus: „Trimisul lui Allah a venit odată între noi și mâna sa era în mâna mea ca și acum, spunând: «După mine, cel mai mare bun al creației și stăpân al vostru este acest frate al meu, care este Imamul fiecărui musulman și prințul oricărui credincios.»”

6) Al-Saduq, tot în al său *Ikmal*, luând urma unui alt hadith până la Imamul al-Rida, care citează pe străbunii săi, care l-au citat pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca spunând: „Oricui plăcut îi este să dea sprijin religiei mele și să se urce în Arca Salvării după mine, lăsați-l să urmeze exemplul lui Ali ibn Abu Talib, pentru că el este făcătorul voinței mele și viceregentul peste poporul meu în timpul vieții mele și după moartea mea.”

7) Al-Saduq, de asemenea în al său *Ikmal*, atribuie alt hadith al Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), Imamului al-Rida, care citează pe străbunii săi, afirmând cum că, odată, Profetul a spus: „Eu și Ali suntem Tații acestui popor; oricare ne cunoaște pe noi foarte bine (cu înțelepciune) cunoaște și pe Allah, iară cine ne tăgăduiește de

asemenea tăgăduiește pe Allah, Unicul, Puternicul. Și din descendența lui Ali sunt nepoții mei al-Hasan și al-Husayn, care sunt stăpânii celor tineri în Paradis; iară din descendența lui al-Husayn vor fi nouă (la număr): oricine le va da lor ascultare, mie îmi va da ascultare și oricine nu-i ia în seamă, de asemenea nu mă ia în seamă pe mine; al nouălea între ei este al-Qaim (al-Mahdi).”

8) Al-Saduq, tot în al său *Ikmal*, ia urma unui alt hadith, prin intermediul *isnad*, până la Imamul al-Hasan al-Askari, care-i citează pe aneștrii săi până la Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), acesta din urmă adresându-i-se lui Ibn Masud astfel: „O Ibn Masud! După mine, Ali ibn Abu Talib este Imamul tău; el este urmașul meu care-ți este deasupra.”

9) Citând un hadith relatat de către Salman, al-Saduq, de asemenea în cartea sa *Ikmal*, spune că, odată, Salman a vizitat pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), și l-a găsit pe al-Husayn ibn Ali stând în poala lui (a Profetului) și profetul îl săruta, zicând: „Tu ești stăpân, fiu al unui stăpân, tu ești Imam și fiu al unui Imam, frate al unui Imam, tată al Imamilor, și ești Dovada lui Allah și fiul Dovezii Sale (Hujjah), și tatăl celor nouă Dovezi din vinele tale, între care al nouălea este al lor Qaim.”

10) Al-Saduq, de asemenea în al său *Ikmal*, citează alt hadith, urmărit până la Salman, care citează un hadith lung provenit de la Trimisul lui Allah, hadith în care el spune: „O Fatima! N-ai ajuns încă să știi că noi suntem Ahl al-Bayt? Allah a făcut Viitorul mai drag nouă decât această viață și Allah Preamăritul, Slăvit este Numele Său, a aruncat o privire la locuitorii Pământului și m-a ales pe mine dintre cele ale creației Sale; apoi a aruncat o a doua privire și-a ales pe soțul tău, inspirându-mă să te mărit cu el și să-l numesc ca wali și vizir, făcându-l astfel succesorul meu peste popor. Așa fiind, tatăl tău este cel mai bun dintre profeți, soțul tău este cel mai bun dintre *wasi* (cei deschiși la minte și învățați), iar tu ești prima care mi se alătură mie.”

11) Al-Saduq, de asemenea în al său *Ikmal*, citează un hadith lung și menționează în el despre o întâlnire de mai bine de două sute de bărbați, ținând de Muhajirun (Imigranți de la Mecca) și ținând de Ansar (Susținători din Medina), ce căutau cunoaștere și studiau jurisprudența, întâlnire unde fiecare a început să se fudulească, timp în care Ali a rămas tăcut. Ei l-au întrebat: „O tată al lui al-Hasan, ce te oprește în a spune și tu ceva?” Ca răspuns la întrebarea lor, el doar le-a reamintit despre o declarație făcută de către Trimisul lui Allah, în

care el a spus: «Ali este fratele meu, vizir, moștenitor, făptuitorul voinței mele, urmaș peste popor și, după mine, wali pentru oricare credincios; astfel fiind, primiți (fiți conștienți de) toate aceste ale lui.»»

12) Al-Saduq, de asemenea în al său *Ikmal*, citează un hadith lung povestit de către Abdullah ibn Jafer, de către al-Hasan și al-Husayn, de către Abdullah ibn Abbas și Umer ibn Abu Salamah, de către Usamah ibn Ziyad și Salman, de către Abu Tharr al-Ghifari și al-Miqdad, care cu toții spun, cum că au auzit pe Trimisul lui Allah zicând: „Eu am mai multă autoritate asupra credincioșilor decât credincioșii înșiși au; după mine, fratele meu Ali are mai multă autoritate asupra credincioșilor decât credincioșii au asupra lor înșiși.”

13) Al-Saduq, de asemenea în al său *Ikmal ad-Din wa Itmam al-Nimah*, citează pe al-Asbagh ibn Nabatah, care la rândul-i citează pe Ibn Abbas, spunând că l-a auzit pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca rostind: „Eu, Ali, al-Hasan, al-Husayn și nouă din descendența lui Husayn suntem purificați.”

14) Al-Saduq a citat de asemenea în al său *Ikmal* pe Ibn Abayah ibn Rabi, care-l citează pe Ibn Abbas, spunând că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a zis: „Eu sunt stăpânul Profeților, în vreme ce Ali este stăpân al *wasis*.”

15) Al-Saduq a citat, de asemenea în a sa carte *Ikmal*, un hadith transmis de către Imamul al-Sadiq, prin intermediul *isnad*, afirmând că Trimisul lui Allah a spus: „Allah, Preamăritul, Preaputernicul, m-a părținit (favorizat) înaintea tuturor profeților și l-a părținit pe Ali înaintea tuturor *wasis*, i-a părținit pe al-Hasan și al-Husayn dintre descendenții lui Ali și-a ales dintre urmașii lui al-Husayn pe acei *wasis*, care păzesc credința împotriva stricării făcute de fanatici, împotriva falsificării făcute de mincinoși și împotriva relelor interpretări a celor ce s-au abătut.”

16) Al-Saduq, de asemenea în a sa carte *Ikmal*, a citat pe Ali, citându-l pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca spunând: „Imamii care sunt după mine sunt 12 la număr: primul dintre ei este Ali, iar ultimul dintre ei este al-Qaim, prin care

Allah, Preamăritul și Preaputernicul, va deschide răsăritul pământului precum și apusul.”⁹⁴

17) Al-Saduq a citat, de asemenea în a sa *Amali*, un hadith lung, narat de către Ali, în care Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), spune: „Ali este din mine și eu sunt din Ali, care este creat din același aluat; el limpezește certurile privind ale mele Sunnah; el este Conducătorul Credincioșilor, conducătorul celor dintâi între toți oamenii și cel mai bun dintre *wasis*.”

18) Al-Saduq, de asemenea în a sa *Amali*, a citat alt hadith lung, raportat de către Ali, în care Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), spune: „Ali este Conducătorul Credincioșilor potrivit Wilayatului lui Allah, Preamăritul și Preaputernicul, pe care El l-a legat cu nod strâns la Tronul Său și a cerut îngerilor să fie martori; Ali este Viceregentul lui Allah și a Sa Dovadă (Hujjatullah); el este Imamul musulmanilor.”

19) Al-saduq, de asemenea în a sa *Amali*, l-a citat pe Ibn Abbas, narând că, Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a spus: „O Ali! Tu ești Imamul musulmanilor, Conducătorul Credincioșilor, conducătorul celor dintâi și renumiți între toți oamenii, Dovada lui Allah după mine și stăpânul tuturor *wasis*. ”

20) Al-Saduq, de asemenea în a sa *Amali*, l-a citat pe Ibn Abbas, citându-l pe Trimisul lui Allah, ca zicând: „O Ali! Tu ești urmașul meu peste tot poporul meu și-mi ești mie asemenea lui Seth pentru Adam.”

21) Al-Saduq, de asemenea în a sa *Amali*, l-a citat pe Abu Tharr al-Ghifari, zicând: „Eram 11 oameni în tovărășia Trimisului lui Allah, la moschee, când a spus: «Pe această ușă are să intre un om, care este Conducătorul Credincioșilor și Imamul musulmanilor», după care spuse Ali ibn Abu Talib a pășit înăuntru și Trimisul lui Allah l-a întâmpinat și, întorcând glorioasa lui față către noi, a spus: «După mine, acesta este Imamul vostru.»”

⁹⁴ Acest hadith și cele dinaintea lui se află într-un capitol, conținând ceea ce a fost povestit despre Profet cu referință la Qaim și faptul că este al 12-lea în linia Imamilor; este vorba de capitolul 24 al cărții *Ikmal ad-Din wa Itmam al-Nimah*, paginile 149-167.

22) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat pe Jabir ibn Abdullah al-Ansari, citându-l pe Trimisul lui Allah ca zicând: „Ali ibn Abu Talib este cel dintâi între ei întru primirea islamului și este cel mai învățat...După mine, el este Imamul și urmașul meu.”

23) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat de asemenea un hadith rectificat prin *isnad*, relatat de către Ibn Abbas, care-l citează pe Trimisul lui Allah ca spunând: „O popor! Ale cui cuvinte sunt mai bune decât ale lui Allah? Stăpânul vostru, Putere este Harul Său, mi-a poruncit să numesc pe Ali deasupra voastră drept cel mai de seamă Imam, că urmaș al meu și împlinitor al voinței mele, iar de aceea voi trebuie să-l vedeți ca pe fratele meu și vizir.”

24) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat de asemenea un hadith rectificat prin *isnad*, relatat de către Abu Ayyash, care spune: „Trimisul lui Allah s-a urcat odată la amvon și a ținut o cuvântare în care a zis: «Vărul meu Ali este de asemenea fratele meu, vizirul, urmașul și unul care plătește faptele mele în numele meu.»”⁹⁵

25) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat de asemenea un hadith rectificat prin *isnad*, relatat de către Conducătorul Credinței, care spune: „Odată, Trimisul lui Allah a ținut o cuvântare în care a spus: «O oameni! Timpul de-o lună a lui Allah s-a apropiat», continuând cuvântarea prin enumerarea atributelor lunii de Ramadan. Eu am întrebat: «O Trimisul lui Allah! Care-i cea mai bună faptuire în acest timp?» El a răspuns: «(Cel mai bun lucru) este a sta deoparte de orice Allah v-a interzis», după care el a izbucnit în lacrimi, iar eu, ca urmare, l-am întrebat: «Ce te mâhnește, O Trimis al lui Allah?» și el mi-a răspuns: «O Ali! Mă mâhnesc pentru ce îngrozitoare lucruri interzise ți se vor întâmpla ție în aceeași lună», adăugând: «Tu ești wasi ales de mine și urmașul meu deasupra poporului în timpul vieții mele și după moartea mea; porunca pentru tine este tot atât de bună ca a mea, iar ceea ce-ți este oprit, la fel.»”

26) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat de asemenea alt hadith narat de către Ali, pacea fie asupra lui, astfel: „Trimisul lui Allah a spus: «O Ali! Tu ești fratele meu și eu sunt al vostru; am fost ales ca să fiu Profetul (prin excelență), în

⁹⁵ Acest hadith, împreună cu cele patru care-l precedă, este citat din cartea lui Al-Saduq, *Ghayat al-Maram*. Aceste ahadith sunt destul de lungi, iar noi am citat din ele de fiecare dată când au certificat argumentarea noastră. În privința ahadith ce-l urmează, acestea pot fi găsite în capitolul 13 al cărții *Ghayat al-Maram*.

vreme ce tu ai fost ales să fii Imamul (prin excelență); am luat răspunderea revelației în mine a Sfântului Coran, în vreme ce tu ai răspunderea primei învățări a lui; tu ești tatăl acestui popor. O Ali! Tu ești al meu *wasi* și viceregent, vizirul meu și moștenitorul, la fel cum tatăl urmașilor mei.»”

27) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat de asemenea un hadith, al cărui *isnad* este autentic, așa cum este transmis de către Ibn Abbas, care zice: „În vreme ce Ansar (Susținători din Medina) se strâneau la Moscheea din Kaaba, Trimisul lui Allah a spus: «O Ali! Tu ești fratele meu și eu sunt al vostru (frate); tu ești împlinitorul voinței mele și urmașul meu propriu, iar după mine, Imamul acestui popor: Allah îl va însoți pe oricare te însoțește pe tine și va fi dușmanul oricărui ai stă în contră.»”

28) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat de asemenea un lung hadith, narat de către Ummu Salamah, în care Trimisul lui Allah i se adresează ei astfel: „O Ummu Salamah! ascultă aici și poartă mărturie: „Acest Ali ibn Abu Talib este împlinitorul voinței mele; el este al meu urmaș, acel ce-i încearcă pe vrăjmașii mei și acel care păzește Lacul meu (al-Kawthar).”

29) În a sa *Amali*, al-Saduq l-a citat de asemenea pe Salman al-Farisi ca zicând: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah, spunând: «O Muhajirun și Ansar! (Nu-i așa că) vă voi conduce către aceea ce, atâta vreme cât îi stați lipiți, după plecarea mea, nu vă va lăsa de izbeliște?» Ei au spus: «Cu adevărat vorbești, Trimis al lui Allah!» El a spus atunci: «Acest Ali este fratele meu și împlinitorul voinței mele, vizirul meu, moștenitorul și urmașul; el este al vostru Imam; drept aceea, iubiți-l tot așa de mult cât eu îl iubesc, arătați-i onoare tot atât cât eu îi arăt, pentru că Gabriel mi-a poruncit să vă spun astfel.»”

30) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat de asemenea, în linia *isnad*, un hadith relatat de către Zayd ibn Arqam, în care este citat Trimisul lui Allah, ca zicând: „(Nu-i așa că) vă voi conduce către aceea ce, atâta vreme cât îi stați alipiiți, vă va păzi împotriva stricării de tot și răzlețirii? Al vostru Imam și *wali* este Ali ibn Abu Talib; drept urmare, sprijiniți-l cu totul, ascultați la sfatul său și credeți cu totul în el, căci Gabriel mi-a poruncit să vă spun astfel.”

31) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat pe Ibn Abbas ca povestind un hadith, în care Trimisul lui Allah spune: „Allah, Preamăritul, Desăvârșitul, m-a inspirat pe mine astfel: «Din poporul tău am ales un frate și un moștenitor, un urmaș și un împlinitor al vrerii tale.» Am întrebat: «O Stăpâne! Cine este el, (alesul)?» El

atunci a zis: «Este cel care mă iubește și pe care-l iubesc...», până ce (dintr-o dată) a rostit spusa Lui divină: «El este Ali ibn Abu Talib.»»

32) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat pe Ibn Abbas, care a citat un alt hadith, narat de către antecesorii săi, în care Trimisul lui Allah spune: „În timpul unei *isra* (călătorii de noapte) ale mele, Stăpânul meu, Slăvită este a Sa Putere, mi-a promis că Ali este Imamul tuturor celor cucernici, conducătorul celor dintâi între cei cu faimă, purtătorul dintâi al religiei.”

xxx In ce ediții Al-Muraja'at am găsit, hadithul 33 lipsește
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

34) În a sa *Amali*, al-Saduq a citat un hadith, prin intermediul *isnad*, care ajunge la Imam al-Rida, acesta citând pe antecesorii săi care, la rândul lor, l-au citat pe Trimisul lui Allah, spunând: „Ali este unul de-al meu și eu sunt de-a lui Ali; Allah al meu plătește cu război împotriva celor ce luptă contra lui Ali; după mine, cu adevărat Ali este Imamul creației.”

35) Abu Jafer Muhammad ibn al-Hasan al-Tusi, *shaykh* al sectei, citează în a sa *Amal* un hadith narat de către Ammar ibn Yasir, unde Trimisul lui Allah este citat, ca spunându-i lui Ali: „Allah te-a împodobit într-un fel care-i este Lui cel mai drag: prin ascetism, până la puterea de-a nu te simți lipsit de nici una din plăcerile acestei vieți, astfel că nici unul din tovarășii tăi nu se simte lipsit de tine; și El te-a înzestrat cu iubire pentru lipsuri, făcându-te să întâmpini cu bucurie venirea tovarășilor tăi; iar ei ceilalți te întâmpină ca Imam al lor; prin urmare, fericiri oricărui te iubește și crede în tine, nenorocire oricui te urăște și minte despre tine.”

36) În a sa *Amali*, Shaykh al-Saduq a citat de asemenea, prin intermediul *isnad* până la Ali, un hadith, unde Ali, predicând de la amvonul din Kufa, a spus: „O oameni! Trimisul lui Allah mi-a acordat 10 atribute, care-mi sunt mai dragi decât orice peste care soarele strălucește. El mi-a spus mie: «O Ali! Tu ești fratele meu în această viață și-n viața de apoi, iar tu, de asemenea, îmi ești cel mai aproape (sufletului) între cele create, (acum și) în Ziua Reînvierii; locul tău în Paradis dă cu fața locului meu; tu ești moștenitorul meu, împlinitorul vrierii mele după mine, tratând cu dușmanii și cu familia mea; tu-mi protejezi familia în numele meu, atunci când lipsesc; tu ești Imamul poporului meu; tu aplici dreptatea între cei ce mă urmează; tu ești prietenul meu, iar prietenul meu este prietenul lui Allah; dușmanul tău este dușmanul meu și cu hotărâre dușmanul meu este și dușmanul lui Allah.”

37) În cartea lui al-Saduq intitulată *Al-Nusus ala al-Aimma*, care conține texte pertinente în privința Imamilor, Al-Hasan este citat ca spunând: „Am auzit următoarea zicere a Trimisul lui Allah către tatăl meu: «Iar tu ești moștenitorul cunoașterii mele, substanța propriei mele judecăți și Imamul (prin excelență) de după mine.»”

38) La fel, în opera sa conținând texte despre Imami, al-Saduq citează pe Umran ibn Hasin ca spunând: „Am auzit cuvintele Trimisului lui Allah către Ali: «Tu ești Imamul și urmașul imediat mie.»”

39) La fel, în aceeași operă a sa, al-Saduq îl citează pe Ali, citându-l pe Trimisul lui Allah, că i-ar fi spus: „O Ali! Asupra celor din casa mea care au murit, tu ești *wasi* și asupra celor ce sunt cu viață în poporul meu, tu ești califul.”

40) De asemenea, în aceeași referință citată mai sus, al-Saduq citează pe al-Husayn ibn Ali ca spunând: „Când Allah a revelat versetul: «Și toți acei ce-și sunt neam unul celuilalt sunt mult mai demni unul de celălalt în Cartea lui Allah.» L-am rugat pe Trimisul lui Allah să interpreteze aceste vorbe și el a spus: «Tu ești din neam; când eu mor, atunci tatăl tău este cel mai demn de mine și de rangul meu; când tatăl tău moare, fratele tău Hasan este cel mai demn de rangul meu; iar dacă moare al-Hasan, atunci tu ești cel mai demn de rangul său.»”

Aceasta este concluzia a ceea ce-am vrut să cităm mânați de-o asemenea grabă. Proporția dintre cele zise și cele rămase ca nespuse este cum aceea dintre un buchet și restul tuturor florilor, ori cum a picăturii față de ocean; dar și așa, o porție fiind, este de-ajuns (spre lămurire); slavă fie către Stăpânul lumilor, *Wassalam*.

Cu sinceritate,
Sh

SCRISOAREA 63

Safar 3, 1330

I Texte Shia respinse ca referințe

II De ce s-au oprit alții de la citarea lor?

III Cerând pentru mai multe texte

1) Atâta vreme cât aceste texte nu sunt citate de către cei ce nu sunt Shias, Sunniții nu sunt obligați să le accepte ca referințe.

2) Odată ce au fost verificate, de ce nimeni altcineva nu le-a citat?

3) Hai să ne referim numai la hadithul narat de către Sunniți în această privință, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 64

Safar 4, 1330

I Textele menționate au fost citate la cerere

II Textele *Sahihs* sunt dovezi contra majorității

III Necitate datorită existenței lor în ale noastre *Sahihs*

1) Am citat aceste texte pentru ca tu să te familiarizezi cu ele și ca răspuns la propria tu cerere.

2) Referința noastră împotriva argumentării tale este ceea ce deja am citat din propriile voastre *sahihs*.

3) Motivul pentru care aceste texte nu au fost incluse este din pricina prejudecății, cu care noi suntem deja familiarizați, (prejudecății) acelor care și-au tănuțit resentimentele și și-au ascuns dușmănia, începând cu partizanii faraonului în epoca primă a islamului, închinători la autoritate și dominație, care și-au cheltuit tot ce aveau în voință și mijloace pentru a ascunde (a reduce la tăcere) contribuțiile aduse de Ahl al-Bayt și pentru a stinge lumina acestora (Ahl al-Bayt) în oricare țară. Ei au forțat oamenii să nege faptele și atributele acestora prin mijloace însemnând tentare și terorizare, pe de o parte prin bogăție, pe de alta, prin pozițiile și statutul politic. Ei au revărsat favorurile lor asupra celor care au negat meritele și îndepărtând, interzicând sau chiar omorând pe acei care au crezut în Ahl al-Bayt.

Tu știi că textele referitoare la imamat și promisiunile de califat sunt ținute cu anxietate de către acei cărora li-e teamă că asemenea texte ar putea periclita

tronurile lor sau să submineze chiar bazele guvernărilor lor. Siguranța acestor texte împotriva falsificării încercate de asemenea oameni, de partizanii și lingușitorii lor, cum și manierele diverse de-a fi ajuns la noi (nefalsificate) este, într-adevăr, un miracol certificând adevărul ce-l cuprind. Aceasta se datorează faptului că, toți cei ce au negat statutul celor din Clanul Casei au uzurpat pozițiile asigurate lor în mod just și divin, obișnuind să supună la cea mai grea pedeapsă pe oricine arăta iubire pentru cei din Familie. I-ar fi ras barba vinovatului, l-ar fi pus pe spatele unui măgar și ar fi dat astfel turul pieței, umilindu-l, bătându-l și lipsindu-l de cel mai simplu și bazic drept uman, până ce-ar fi pierdut toate speranțele de dreptate din partea conducătorilor și-ar fi ajuns la disperare pentru a fi avut prieteni în comunitate.⁹⁶ Așa fiind, dacă oarecine vorbea de bine pe Ali, atunci ar fi fost renegat, iar asupra lui ar fi căzut pedeapsa; prin urmare, i-ar fi fost confiscat tot ce poseda și-ar fi fost executat. Câte limbi care se rugau la Allah au fost tăiate? Câți ochi care priveau la el cu respect au fost scoși din găvane? Câte mâini care îl arătau au fost amputate? Câte picioare care se îndreptau spre el cu afecțiune au fost tăiate? Câte case ale partizanilor săi au fost arse? Și câte din familiile lor au fost izgonite...?

Între toți naratorii de hadith și „păzitori ai moștenirii (tradiției)” au fost și oameni care s-au închinat la acei monarhi și tirani, la fel cum și dregătorii lor, alții decât aceia care se închinau la Allah, Slăvitul și Sublimul, și-acești așa-ziși au căutat să stea aproape de conducătorii inuști cu toate posibilitățile învățaturii lor, falsificând, mărturisind pentru autenticitatea unui fapt împotriva autenticității altui fapt; și asta, exact la fel ca în zilele noastre, cu adulatori printre șeici, învățați plătiți (pentru o cauză), judecători nedrești care aleargă să fleteze pe conducători prin susținerea politicii lor, fie aceasta corectă ori incorectă, numind edictelor lor corecte, fie de sunt cu adevărat corecte ori corupte; astfel, conducătorul (inușt) nici nu trebuie să le ceară lor (judecătorilor nedrești) vreun verdict întru susținerea regimului lor sau să inculpe oponenții, fiindcă judecătorii fac asta la propria lor voie și conform cerințelor politicii conducătoare, chiar dacă asta înseamnă contrarierea Cărții și a cărților sunnite, deci violând consensul popular, mânați de nerăbdarea de-a-și păzi pozițiile (sociale) ori datorită jinduirii poziției la care aspiră. Ce distanță (imensă)

⁹⁶ Trimit la pagina 15, vol.3, a cărții Sharh Nahjul Balaghah scrisă de Ibn Abu-Hadid, unde vei descoperi la ce atrocități au fost supuși cei din Clanul Casei (Ahl al-Bayt) și shiiti în acele zile. Imamul al-Baqir a făcut o afirmație în această privință, afirmație la care se referă cercetătorii documentelor.

desparte pe aceștia (de care vorbesc) de acei (care sunt cinstiți)! Aceștia din urmă n-au valorat guvernările inuștilor, în vreme ce alții au avut nevoie de monarhii lor nespuse de mult, odată ce i-ar fi folosit (ca sprijin) în lupta contra lui Allah și a Trimisului Său. Pentru acest motiv, ei s-au bucurat de un statut înalt în prezența monarhilor și conducătorilor lor, iar cuvântului lor li s-a dat atenție; prin urmare, ei au pretins autoritate (intelectuală) și prestigiu (între alți asemenea) și au fost la modul fanatic împotriva exactității ahadith, dacă acestea evidențiau atributele lui Ali ori ale altor membri ai casei Profetiei; astfel, ei ar fi respins cu hotărâre (un asemenea hadith), l-ar fi aruncat cât colo cu violență, acuzându-i pe povestitori lui de Rafidism—iar Rafidismul este cel mai mare rău, conform judecății lor. Și în zilele noastre, aceasta este politica lor împotriva tradițiilor ce-l laudă pe Ali, mai ales dacă tradițiile acestea sunt ținute la mare respect de către șiiți.

În ce-i privește pe lingușitori, aceștia au avut prieteni, cu deosebire în clasele sus-puse, în fiecare țară; ei vor fi vorbit ți pător despre prietenii lor și vor fi avut ca partizani învățați lumești, ce ar fi publicat punctele lor de vedere, și dintre care partizani erau și acei care fac spectacol din ascetismul și pietatea lor, și între care se găseau de asemenea conducători și șefi de trib. Când aceștia ultimii auzeau ce spuneau (lingușitorii) privitor la respingerea autenticelor ahadith, ar fi luat declarațiile drept revelate și le-ar fi publicat între și pentru oamenii vulgari și ignorați, prin asta făcând cunoscute (punctele lor de vedere) în fiecare țară și folosindu-le ca principii existente în toate timpurile. (Dar) exista și un alt grup de oameni, care au fost adevărații păzitori ai hadithului în acele zile și care au fost forțați prin frică să neglijeze acele ahadith, ce slăveau pe Ali și pe cei din Ahl al-Bayt. Dacă acești săraci oameni ar fi fost întrebați ce opinează despre spusele lingușitorilor, privind respingerea exactelor *sunan*, conținând contribuțiile aduse de către Ali și de către Familia Casei, atunci ei s-ar fi temut că, spunând tuturor ceea ce știau, ar fi izbucnit o luptă oarbă, surdă și prostească. Drept urmare, ei au fost forțați de teamă să caute adăpost prin devierea de la subiectul discuției, din teamă de-a fi certați de către lingușitori și de către cei ce-i publicau (pe adulatori), și din frică față de cei care repetau ca papagalii vorbele (acceptate), aflați în rândul poporenilor și ignoraților.

Regi și conducători au ordonat poporului să denunțe pe Conducătorul Credincioșilor. Aceștia au exersat presiune asupra oamenilor de rând să procedeze astfel, prin tentarea cu bani sau amenințându-i cu armatele lor și cu crâncene amenințări de pedeapsă, prin acestea forțându-i să micșoreze importanța lui (a Profetului) și a descendenței lui, într-o asemenea măsură încât

ei au făcut o dezgustătoare descriere a lui în cărțile lor și-au povestit ahadith prin care auzul s-a simțit ofensat, transformând blasfemia numelui său într-o tradiție urmată de către musulmani, atât în timpul Sărbătorilor (Iid), cât și-al zilelor de vineri. (Dar) Lumina lui Allah nu poate fi stinsă, iar contribuțiile aduse de către ai Săi *walis* nu pot fi ascunse; altfel, tradițiile acelea n-ar fi ajuns la noi prin sursele celor două grupuri (șiit și sunnit), arătând la modul exact și explicit califatul său. Nu există alte texte mai bine transmise ca textele ce-l onorează, iar eu, prin Allah, mă minunez continuu de favorurile pe care El le-a revărsat asupra lui Ali ibn Abu Talib, Servitorul Său și fratele Trimisului Său, cum lumina sa a pătruns printre nori, prin smolita întunecime și a supraviețuit valurilor tumultuoase, lăsând ca raza sa să lumineze lumea ca soarele de miazăzi!

4) În completare la toate probele incontestabile pe care le-ai auzit, poți să te duci și la textul despre succesiune/moștenire, care prin el însuși este o dovadă de necontestat, *Wassalam*.

Cu sinceritate,
Sh

SCRISOAREA 65

Safar 5, 1330

Cerând ahadith relevante pentru problema moștenirii

Te rog să ne povestești hadithul moștenirii așa cum este transmis de către Sunniți, *Wassalam*.

Cu sinceritate,
S

SCRISOAREA 66

Safar 5, 1330

Ali este moștenitorul Profetului

Nu este nici o îndoială că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), i-a lăsat lui Ali o moștenire de cunoaștere și înțelepciune atât de mare, atâta cât Preaputernicul a permis profeților și oamenilor *wasis* ai Săi să moștenească, încât Trimisul lui Allah a spus: „Eu sunt Cetatea Cunoașterii și Ali este poarta acesteia; drept urmare, oricine dorește să atingă cunoașterea, să se apropie prin poartă”⁹⁷ El, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a spus: „Eu sunt Casa Înțelepciunii Adunate și Ali este ușa... Ali este intrarea cunoașterii mele, unul acela, care după mine, va lămuri Mesajul cu care am fost trimis; a-l iubi este semn al credinței veritabile, iar a-l urâ este fătarnicie.” Conform cu Zayd ibn Abu Awfah, el, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), i s-a adresat lui Ali astfel: „Tu ești fratele și moștenitorul meu”⁹⁸, după care Ali a întrebat „Și ce vei lăsa ca moștenire asupra-mi?” El, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a răspuns: „Oriceea ce Profeții dinaintea-mi obișnuiau să lase.” În alt hadith, el, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), conform lui Buraydah, a spus: „Moștenitorul cunoașterii mele este Ali.”⁹⁹ Trimit de asemenea la hadithul despre ziua avertismentului. În timpul vieții Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), Ali obișnuia să spună: „Pe Allah (jur), eu sunt fratele lui, urmașul și vărul, cum și moștenitorul cunoașterii sale; așa fiind, ce este mai prețios din toate acestea decât eu însumi?”¹⁰⁰

Odată, Ali a fost întrebat: „Cum ai ajuns să moștenești mai degrabă pe vărul tău decât pe unchiul tău?” El a răspuns: „Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), i-a adunat pe urmașii lui Abdul Muttalib, care erau doar câțiva, și fiecare din ei avea un asemenea nesaț că ar fi mâncat trunchiuri de copac (de-ar fi fost de mâncat) și ar

⁹⁷ Am citat acest hadith și cele câteva dinaintea sa în partea de sus a Scrisorii n° 48. Trimit la acea scrisoare la ahadith numărul 9, 10 și 11, fără a ignora și comentariile.

⁹⁸ Am citat pomenitul hadith în Scrisoarea n° 32.

⁹⁹ Trimit la el în Scrisoarea n° 68.

¹⁰⁰ Această declarație, redată *verbatim*, este confirmată ca fiind a lui Ali. Este citată de către al-Hakim la pagina 126, vol.3 al cărții sale Al-Mustadrak, printr-o narațiune susținută de către al-Bukhari și de către musulmani. Al-Thahbi, în a sa Talkhis al-Mustadrak, a admis același fapt.

fi băut la nesfârșit apă (chiar de nebăut), și el a pregătit pentru ei aproape două kilograme de mâncare; și pe cât au mâncat ei de-au fost mulțumiți, pe-atât mâncarea arăta că și cum n-a fost atinsă. Apoi el, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a spus: «O urmași ai lui Abdul Muttalib! Am fost trimis la voi în mod particular și către toți oamenii, în general; astfel, care dintre voi pledează ca să fie fratele meu, prieten și moștenitor?» Nimeni nu s-a ridicat (să spună ceva); atunci m-am ridicat eu, chiar de eram cel mai tânăr din cei ce asistau, însă el mi-a zis să mă așez. El a mai repetat afirmația sa de încă două ori și de fiecare dată eu am fost singurul care s-a ridicat, și de fiecare

dată el mi-a zis să mă așez. Dar a treia oară el a strâns mâna cu mine; astfel am ajuns eu să moștenesc pe vărul meu în loc de-a moșteni pe unchiul meu.”¹⁰¹

În conformitate cu cartea *Al-Mustadrak*¹⁰² a lui al-Hakim și cu Talkhis a lui al-Thahbi, ambii certificându-i autenticitatea, Qatham ibn al-Abbas a fost odată întrebat: „Cum a ajuns Ali să moștenească pe Trimisul lui Allah mai degrabă decât voi (ceilalți)?” El a răspuns: „Aceasta se datorează că el este cel dintâi între noi în urmarea lui (Profetului) și îi ține tovărășie mai mult decât noi.”

A fost prea bine cunoscut că Ali, mai degrabă decât unchiul său al-Abbas sau oricare urmaș al neamului Hasim, a fost moștenitorul Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!) Ei au acceptat faptul acesta, deși fuseseră și informați despre motivul pentru care o asemenea moștenire i-a fost dată doar lui Ali, care a fost vărul Profetului, mai degrabă decât lui al-Abbas, unchiul său, saă oricărui alt unchi ori rude a Profetului, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale

¹⁰¹ Acest hadith stă pe baze firme și este unul din cele lungi. Până în prezent a fost citat de către al-Diya al-Maqdisi în a sa *Al-Mukhtara* și de către Ibn Jarir în a sa *Tahthib al-Athar*. Este hadithul numărul 6155 de la pagina 408, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*. Este de asemenea citat de către al-Nisai la pagina 18 al cărții sale *Al-Khasais al-Alawiyya* și este transmis de către Ibn Abul-Hadid, ca preluat din *Tarikh* a lui al-Tabari, către sfârșitul comentariului privind cuvântarea *qasia*, la pagina 159, vol.3 al cărții *Sharh Nahjul Balaghah*. Trimit de asemenea la pagina 159, vol.1 al cărții Imamului Ahmed ibn Hanbal, *Musnad*, unde vei găsi același hadith ca împărtășind acest înțeles.

¹⁰² Asta se întâmplă la pagina 125 al celui de-al 3-lea volum. Este de asemenea citat de către Ibn Abu Shaybah și este hadithul numărul 6084 de la pagina 400, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*.

curate!). Pentru acest motiv, ei obișnuiau să-l întrebe pe Ali o dată, iar pe Qatham încă o dată și acesta al doilea obișnuia să le răspundă așa cum am zis mai sus, într-un fel care era mulțumitor înțelegerii celor ce întrebau. Altfel, răspunsul (știut și dat) ar fi fost că Allah, Slăvitul și Atotcunoscătorul, a privit către oamenii de pe Pământ și l-a ales dintre ei pe Muhammad, ridicându-l la statutul de Profet, și că apoi a aruncat iarăși privirea, alegându-l pe Ali și inspirându-l pe Trimisul Său, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), sa-l adopte ca moștenitor și urmaș al lui.

La pagina 125, vol.3 al cărții *Al-Mustadrak*, al-Hakim, avându-l citat pe Qatham declarând cele menționate, spune: „Judecătorul judecătorilor (marele *mufti*), Abul-Hasan Muhammad ibn Salih al-Hashimi, mi-a relatat că el, odată, a auzit pe Abu Umer judecătorul, spunând: «L-am auzit pe Ismail ibn Ishaq judecătorul, ca fiind informat de ce-a zis Qatham, spunând că, un om moștenește pe altul, fie prin legătura sângelui, fie prin sinceră fidelitate, (dar că) bărbații de cunoaștere nu dispută faptul că, în împrejurări normale, un văr nu devine moștenitor, atâta vreme cât unchiul, tatăl sunt încă în viață.» În conformitate cu acest consens, mai degrabă Ali a moștenit cunoașterea Profetului decât ceilalți.” De fapt, cronicarii sunt succesivi întru povestirea acestui fapt, în mod special prin sursele purei descendențe, iar asta ne este suficient, pentru că dovada este Testamentul său și textelor clare referitoare la acest testament, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

Sh

SCRISOAREA 67

Safar 6, 1330

Unde există Testamentul Profetului?

Sunniți nu sunt familiarizați cu nici un testament lăsat pentru Ali și nici informați asupra unui eventual conținut al său; prin urmare, forțează-te și spune-ne istoria acestui testament, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

S

SCRISOAREA 68

Safar 9, 1330

Textele Testamentului

1) Textele privind testamentul sunt transmise la modul consecutiv prin șirul Imamilor ținând de descendența pură; astfel, trimit la ceea ce a fost declarat în această privință de către alții, așa cum am menționat în Scrisoarea n° 20, care citează afirmațiile Trimisului lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), carele a luat de după gât pe Ali și a spus: „Acesta este fratele meu și urmașul meu; el mă va urma în vorbirea cu voi; drept urmare, ascultați-l și supuneți-vă lui.”

Muhammad ibn Hamid al-Razi citează pe Salamah al-Abrash, pe Ishaq, pe Abu Rabiah al-Ayadi și Ibn Buraydah, terminând cu tatăl celui din urmă, care, la rândul său, îl citează pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), ca spunând: „Pentru fiecare Profet există un urmaș și un moștenitor; urmașul și moștenitorul meu este Ali ibn Abu Talib.”¹⁰³ În a sa *Kabir* și prin șirul *isnad*, care ajunge la Salman al-Farisi, al-Tabrani citează pe acesta (al-Farisi), citându-l la rândul său pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), spunând: „Urmașul meu, confidentul meu, cel mai bun om, pe care-l las după mine să împlinească promisiunea mea și să introducă religia mea, este Ali ibn Abu Talib.”¹⁰⁴ Acesta este un text limpede, dovedind că el este succesorul, precum și evidentă mărturie că el este cel

¹⁰³ Al-Thahbi a citat acest hadith pe parcursul discuției asupra biografiei lui Sharik, în a sa carte *Mizan al-Itidal*, falsificându-l și afirmând că Sharik n-ar fi putut tolera nararea acestui hadith. El spune: „Muhammad ibn Hamid al-Razi nu este de încredere.” Răspunsul nostru la declarația sa este că Imamii Ahmed ibn Hanbal, Abul Qasim al-Baghwi, Ibn Jarir al-Tabari, că Imamul criticilor și cenzorilor Ibn Main, precum alții de același calibru, au crezut cu toții în Muhammad ibn Hamid și-au narat hadithul său, pentru că el este mentorul lor. O autoritate serioasă și sigură cum al-Thahbi admite același fapt în biografia lui Muhammad ibn Hamid, în a sa carte *Al-Mizan*. Bărbatul în cauză, (al-Razi), nu poate fi acuzat de Rafidism ori Șiiism, deoarece criticul este un predecesor al lui al-Thahbi; așa stând faptele, nu există nici un motiv în inițierea unei asemenea acuzații, privind acest hadith.

¹⁰⁴ Acest hadith, prezentat *verbatim*, este sub numărul 2570 la sfârșitul paginii 155, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*, iar autorul îl citează din nou în a sa carte *Muntakhab al-Kanz*; astfel, trimit la *Al-Muntakhab*, așa cum reiese din nota de la pagina 32, vol.5 a cărții lui Ahmed, *Musnad*.

mai bun dintre oameni după Profet. Textul conține o instrucție obligatorie, aceea că el (Ali) trebuie să-l succedă, iar oamenii trebuie să i se supună, fapt destul de clar oricărui înțelept.

Abu Naim al-Hafiz, în a sa carte *Hilyat al-Awliya* ¹⁰⁵, îl citează pe Anas, spunând că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), i-a spus: „O Anas! Cel care primul va intra pe această ușă este Imamul celor credincioși, conducătorul musulmanilor, superiorul religiei, pecetea urmașilor Profeților și conducătorul celor mai cucernici între cei de renume.” Anas spune că Ali a intrat înăuntru și Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), s-a ridicat în picioare cu însuflețire, l-a îmbrățișat și i-a spus: „Tu vei fi acela care va făptui responsabilitatea mea, vei răspândi învățăturile mele și vei lămuri toate acelea în care ei se vor contrazice, după plecarea mea.”

Al-Tabrani, în a sa carte *Al-Kabir*, citează pe Abu Ayyub al-Ansari, care l-a citat pe Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), zicând că, odată, Profetul i s-a adresat Fatimei astfel: „O Fatima! N-ai ajuns încă să știi că Allah, Preaiubitul, a aruncat o privire la locuitorii Pământului, și l-a ales dintre ei pe tatăl tău, și l-a trimis ca Trimis al Său; că apoi a aruncat o a doua privire și l-a ales pe soțul tău, și m-a inspirat să te dau după el, și să-l numesc pe el ca urmaș?”¹⁰⁶

Observă cum Allah a ales pe Ali din toți ceilalți locuitori ai Pământului imediat selectării dintre ei a Pecetei Profeților Săi (Muhammad) și, de asemenea, observă cum selectarea succesorului este făcută în aceeași consecuție selectării Profetului. Notează de asemenea cum Allah l-a inspirat pe Profet să celebreze căsătoria lui Ali și să-l numească urmașul său. Vezi ce-ar fi fost, dacă succesorii ar fi fost oricare alții decât propriul *wasi* al Profetului. (Crezi că) —atunci când vine cazul selectării unui calif—se potrivește faptul de-a înlătura pe acel care-i cel mai bun între slujitorii lui Allah, *wasi* pentru stăpânul Profeților Săi, și să prefere pe altcineva deasupra lui? Se potrivește (în ordinea lui Allah), dacă oricare altul decât el ar trebui să conducă pe musulmani, să-l facă pur și simplu unul din oamenii săi de rând? Este posibil, prin virtutea rațiunii, ca unul care a

¹⁰⁵ Se află la pagina 450, vol.2 al cărții *Sharh Nahjul Balaghah*, iar noi l-am citat în Scrisoarea n° 48.

¹⁰⁶ Acest hadith, cuvânt cu cuvânt, cum la fel sursa lui, se găsesc în hadithul numărul 2541, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal* și tot astfel este citat în *Muntakhan al-Kanz*; astfel, raportează-te la cel din urmă și citește nota de la pagina 31, vol.5 a cărții lui Ahmed, *Musnad*.

fost ales de către popor să fie ascultat de unul ales de către Allah, așa cum El și-a ales Profetul? Cum este posibil că ambii, Allah Însuși și Trimisul Său, l-au ales pe el (Ali), în vreme ce noi (ca oameni obișnuiți) am alege pe cineva la întâmplare?

„După ce Allah și Trimisul Său au dat o normă, nici un credincios, bărbat sau femeie, nu trebuie să făptuiască după voia sa în privința treburilor personale; iară cine nu i-a în seamă pe Allah și pe Trimisul Său, acela sigur se-abate în mod vădit.” (Coran, 33:36)

Istorisirile abundă în exprimarea că, de îndată ce toți acei care au fost ipocriți, invidioși ori căutători de interes au aflat că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), avea de gând să mărite cu Ali pe fiica sa Fatima al-Zahra, doamna tuturor femeilor din paradis și egală doar Mariei, au început să invidieze pe Ali și să fie preocupați, mai ales după ce mulți dintre ei căutaseră fără succes să obțină mâna Fatimei.¹⁰⁷ Ei spun că asta a fost un indicativ al statutului avut de Ali; așa, nimeni nu avea vreo speranță de-a fi supusul său și au ajuns chiar să comploteze și să facă tot felul de intrigi. Ei și-au trimis femeile la Doamna Femeilor Lumii, încercând să-i întoarcă inima contra lui Ali. Între cele spuse de aceste femei a fost și aceea că Ali era sărac și că nu avea multe din cele ce se posedă în lume, însă ea, pacea fie asupra ei, era conștientă de intrigile și relele intenții ale lor și ale bărbaților lor.

¹⁰⁷ Ibn Abu Hatim l-a citat pe Anas, spunând: „Abu Bakr și Umer au cerut mâna Fatimei de la Profet, dar el a rămas tăcut și nu le-a spus nici o vorbă măcar; (văzând acestea), ei s-au dus la Ali ca să-i spună.” Aceasta, de asemenea, este preluată și transmisă de la Ibn Abu Hatim de către multe autorități de încredere, precum Ibn Hajar la începutul capitolului al-11-lea al cărții sale *Al-Sawaiq al-Muhriqa*. Multe alte autorități au citat până acum ceva similar, preluând de la Ahmed, în linia *isnad* ce-ajunge la Anas. Abu Dawud al-Sajistani, conform cu cele afirmate de către Ibn Hajar, în capitolul 11 al cărții sale *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, în timp ce comentează versul al doisprezecelea, spune că Abu Bakr a cerut mâna Fatimei, dar că Profetul l-a respins; că apoi Umer a făcut și el același lucru, dar că Profetul l-a îndepărtat și pe acesta; drept urmare, amândoi i-au vorbit lui Ali despre asta. Ali însuși este citat ca zicând: „Abu Bakr și Umer au cerut de trimisul lui Allah mâna Fatimei, dar el i-a respins. După asta Umer a zis: «Tu ești cel demn de ea, Ali.»” Acest hadith este citat de către Ibn Jarir. Al-Dulabi l-a citat și el, admițându-i autenticitatea, la vremea când comentează despre pura descendență a Profetului, și este hadithul numărul 6007 de la pagina 392, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*.

În pofida acestui fapt, ea nu le-a atacat în nici un fel până ce s-a făcut vie Voința lui Allah, Preaputernicul și Atoatecunoscătorul, și-a Trimisului Său. Atunci a fost când ea a dorit să le arate acelor femei statutul de care se bucura Conducătorul Credincioșilor, statut prin care Allah avea să-i rușineze dușmanii; și i-a spus apoi (Profetului): „O trimis a lui Allah! de ce vrei să mă măriți cu un lipsit, care nu are nici un ban?” El, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), i-a răspuns în felul pe care l-am arătat mai sus.

Când Allah dorește să dea spre cunoaștere

O virtute ascunsă privirilor,

El i-o înleznește unuia renumit

xxxxxxx

Al-Khatib citează un autor a cărui *isnad* este unanim acceptată și care este ținut la mare respect, anume Ibn Abbas, care spune: „Când Profetul a oficiat căsătoria Fatimei cu Ali, Fatima a spus: «O Trimis al lui Allah! M-ai măritat cu un bărbat neavut, care nimic nu are.» (Atunci) Profetul i-a spus ei: «Nu ești mulțumită că Allah a ales dintre locuitorii Pământului doi bărbați, din care unul este tatăl tău, iar celălalt este soțul tău?»”¹⁰⁸ Relatând despre atributele lui Ali, al-Hakim, la pagina 129, vol.3 al cărții sale Al-Mustadrak, îl citează pe Sarij ibn Yunus care, la rându-i, îi citează pe Abu Hafs al-Abar, pe al-Amash și pe Abu Salih, terminând cu Abu Hurayrah, ce-o citează pe Fatima ca spunând: „O Trimisul lui Allah! De ce m-ai măritat cu un sărac fără de bani?” El a răspuns: „O Fatima! Nu ești mulțumită (în suflet) că Allah, Slăvitul și Desăvârșitul, a aruncat o privire la locuitorii Pământului și-a ales doi bărbați, din care unul îți este tatăl și celălalt îți este soț?” De asemenea, Ibn Abbas este citat, zicând că Trimisul lui Allah i-a spus umătoarele Fatimei: „Nu ești încântată că te-am dat după unul care este cel dintâi printre musulmani în primirea islamului și înzestrat cu multă cunoaștere?” Tu ești Stăpâna femeilor din poporul meu așa cum Maria a fost Stăpâna femeilor din poporul său; nu ești mulțumită, O Fatima, că Allah a aruncat o privire asupra locuitorilor Pământului și-a ales doi dintre ei toți: că unul este tatăl tău și celălalt, soțul tău?”¹⁰⁹

¹⁰⁸ Acest hadith, *verbatim*, cu trimitere la naratorul său, este hadithul numărul 5992 de la pagina 391, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*, unde autorul admite buna credință a povestitorului.

¹⁰⁹ Acest hadith, *verbatim*, cu referință la naratorul său, este hadithul numărul 2543 de la pagina 153, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*, unde autorul îl citează, preluându-l de la Ibn Abbas și Abu Hurayrah. Al-Tabrani, în a sa *Al-Muttafaq*, l-a transmis așa cum l-a preluat de la

Trimisul lui Allah, oridecâteori Doamna femeilor acestei lumi suferea vreo greutate, îi amintea de binefacerea lui Allah și aceea a Trimisului Său făcută ei, odată ce el (Profetul) o măritase cu cel mai bun din popor, consolând-o și îndepărtând din pieptul ei orice durere îi adusese timpul. (Cred că-ți este) suficient pentru o mărturie asupra acestui subiect ceea ce a declarat Imamul Ahmed la pagina 26, vol.5 al cărții sale Musnad, unde citează un hadith deosebit, narat de către Maqil ibn Yasar, în care se zice că Profetul a vizitat pe Fatima, când aceasta s-a îmbolnăvit, și i-a spus: „Cum te simți?” Ea a răspuns: „Pe Allah (o spun), mâhnirea mi s-a întetit, vrerea mea s-a făcut și mai rea și boala mea a durat prea mult.” El i-a spus ei: „(Ce-i), încă nu ești mulțumită că te-am măritat cu unul, care este cel dintâi în acest popor întru primirea islamului, cu unul, care este înzestrat cu multă cunoaștere și care este cel mai mare în îngăduință?” Narațiunile relatând acest subiect sunt numeroase și nu există atâta loc pentru a le expune toate în această scrisoare, *Wassalam*.

Cu sinceritate,

Sh

al-Khatib, care-l citează pe Ibn Abbas; astfel, raportează-te la *Al-Muntakhab* și citește prima linie a notelor de subsol de la pagina 39, vol.5 al cărții lui Ahmed, *Musnad*.

SCRISOAREA 69

Safar 10, 1330

Argument în privința celor care neagă Testamentul

Acei care urmează Sunnah și consensul neagă acest testament pur și simplu pe motivul a ce Bukhari a narat în a sa *Sahih*, unde-l citează pe al-Aswad ca zicând „Odată i-a fost spus lui Ayesha, fie ca Allah să fie mulțumit cu ea, că Profetul a făcut un testament privindu-l pe Ali¹¹⁰ iar ea a răspuns: «Cine a spus asta? L-am văzut pe Profet în vreme ce îl strângeam la pieptul meu, când a poruncit să i se aducă un vas de spălat; abia am putut să înțeleg cât de repede s-a strâns în el și-a murit; așa, cum ar fi putut să facă testament pentru Ali?»”¹¹¹ Acum, folosind aceeași referință, autorul citează alte izvoare, citând pe Ayesha ca spunând, „Trimisul lui Allah a murit în timp ce era lipit la pântecul meu și sub bărbia

¹¹⁰ Acest hadith este citat de către al-Bukhari în al său tratat despre testamente (*Al-Wasaya*), la pagina 83, vol.2 al cărții sale *Sahih* și în capitolul său privind boala și moartea Profetului, pagina 64, vol.3 al aceleiași cărți. Este citat de către Muslim la pagina 64, vol.3 al cărții sale *Sahih*, același Muslim citându-l în tratatul său despre testamentul Profetului la pagina 14, vol.2 a cărții sale *Sahih*.

¹¹¹ Știi deja că ambii shaykhs au narat la modul intenționat acest hadith, în vreme ce comentau testamentul Profetului către Ali, deoarece acei care au afirmat la acea vreme că Profetul a lăsat un testament lui Ali nu-și aveau încă împărțite rangurile (responsabilitățile). Ei erau fie din rândul sahabah, fie tabiin și care au avut îndrăzneala de-a revela ceea ce-ar fi făcut-o pe mama credincioșilor nefericită sau ca opunându-se politicilor vremii; pentru acest motiv, ea, fie ca Allah să fie mulțumit de ea, ea a fost foarte mișcată, când le-a auzit hadithul. O asemenea reacție este de văzut în propria ei declarație-răspuns la hadith, o declarație care este cea mai cea mai firavă dintre răspunsurile care s-ar fi putut da. Imamul al-Sindi, în comentariul său privind acest hadith prezent în *Sunan* a lui al-Nisai, cum este indicat la pagina 241, vol.6 (Egyptian Press), spune, până la concluzia declarației sale: „Este mai mult decât evident că asemenea hadith (aparținând mamei credincioșilor, Ayesha) nu anulează existența testamentului anterioară declarației sale și nici nu dovedește că el (Profetul) a murit brusc, fără să fie în stare să lase un testament ori măcar să se fi gândit în a-l face, odată ce el a înțeles că sfârșitul i se apropia, încă dinainte de-a se îmbolnăvi, (dar și pentru că) boala îi dura de zile întregi...”. Dacă vei cerceta această declarație, vei descoperi că este îndeajuns de solidă.

mea” și este adesea citată ca spunând „El a murit culcat la pieptul meu” și că poate ar fi spus: „El a murit în vreme ce-și ținea capul pe coapsa mea.”¹¹² Așa stând faptele, dacă a fi existat vreun testament, ea ar fi ajuns să știe de el. În cartea Sahih a lui Muslim, într-un tratat privind subiectul testamentelor, la pagina 14 a volumului 2, autorul o citează pe Ayesha ca spunând, „Trimisul lui Allah nu a lăsat nici bani, nici bănuți, nici masculi și nici femele cămile, și nici vreun testament.” În ambele sale *sahih*, într-un tratat asupra testamentelor, Talhah ibn Masrif este citat ca spunând:

„L-am întrebat pe Abdullah ibn Abu Awfah: «A lăsat totuși Profetul vreun testament?» El a

răspuns: «Nu.» (Dar) eu l-am întrebat: «Cum este că i-a îndemnat pe oameni să-și scrie testamentele, în vreme ce el n-a făcut astfel?» El a răspuns însă: «Testamentul său este Cartea lui Allah.»” Odată ce aceste *ahadith* sunt cu mult mai autentice decât unele citate de către tine și sunt incluse în ambele *sahih*, în timp ce unele ale tale nu sunt, acestea (ale mele) pot fi puse în față ca argumente de necontestat, *Wassalam*.

Al vostru,

S

SCRISOAREA 70

Safar 11, 1330

I Testamentul nu poate fi refuzat

II De ce este negat

III Argumentele celor care-l neagă nu sunt constrângătoare

IV Atât rațiunea, cât și intelectul cer existența testamentului

Testamentul Profetului privindu-l pe Ali nu poate fi respins, pentru că nu există vreo îndoială că el a avut încredere în Ali, transmițându-i cunoașterea și înțelepciunea sa, fapt indicat în Scrisoarea 66 sus, acelea de-a-i spăla cadavrul,

¹¹² Declarațiile ei „El a murit la pieptul meu” și „El a murit între pântecul și bărbia mea” sunt înregistrate într-un capitol având de-a face cu boala și moartea Profetului, din cartea Sahih a lui Bukhari. În privința declarației sale (Ayesha) „El a murit când avea capul pe coapsa mea”, aceasta se găsește într-un alt capitol, în care autorul tratează despre boala și moartea lui, dar fără un capitol intermediar.

de-a-l acoperi și îngropa¹¹³, de-a-i împlini sarcinile neterminate, de-a împlini promisiunea sa în numele său, de-a-i anula datoriile¹¹⁴, de-a explica oamenilor,

¹¹³ La pagina 66, Partea A Doua, vol.2 al cărții sale *Tabaqat*, Ibn Sad îl citează pe Ali ca spunând: „Profetul a decis că nimeni afară de mine nu trebuie să-i facă îmbăierea ceremonială (pentru cel mort)” Ambii, atât Abul Shaykh, cât și Ibn al-Najar, așa cum este afirmat la pagina 54, vol.4 al cărții *Kanz al-Ummal*, îl citează pe Ali ca spunând: „Trimisul lui Allah m-a instruit, spunând: «Când va fi să mor, îmbăiază-mă și folosește șapte rânduri de ape.»” Ibn Sad, în timp ce comentează facerea ultimei îmbăierii ceremoniale pentru Profet, la pagina 63, Partea A Doua, vol.2 al cărții sale *Tabaqat*, îl citează pe Abdul-Wahid ibn Abu Awanah spunând că, atunci când Profetul s-a îmbolnăvit înaintea morții sale, el a zis: „O Ali! Trebuie ca tu să mă îmbăiezi când voi muri.” Ali a spus: „Am condus îmbăierea ceremonială pentru el și fiecare parte a corpului său a fost foarte sensibilă la atingerea mea.” Amândoi, atât al-Hakim, la pagina 59, vol.3. al cărții sale *Al-Mustadrak*, cât și al-Thahbi în ale sale *Talkhi*, citează pe Ali ca spunând: „I-am dat îmbăierea ceremonială Trimisului lui Allah și-am așteptat să văd felul în care moartea i-a schimbat corpul, dar nu am văzut nici o schimbare; în moarte corpul său a mirosit tot atât de plăcut pe cât mirosea când el era încă în viață.” Acest hadith este citat de către Said ibn Mansur în cărțile de tradiții ale sale, de către al-Marwazi în a sa *Janaiz*, de către Abu Dawud în a sa *Marasil*, de către Ibn Mani și de către Ibn Abu Shaybah în cărțile sale despre tradiții, și este hadithul numărul 1094, de la pagina 54, vol.4 al cărții *Kanz al-Ummal*. Al-Bayhaqi, în cărțile sale ale tradițiilor, îl citează pe Abdullah ibn al-Harith ca zicând: „Ali i-a făcut Profetului baia ceremonială în vreme ce corpul Profetului era înfășurat într-un veșmânt” și este hadithul numărul 1104, pagina 55, vol.4 al cărții *Kanz al-Ummal*, iar Ibn Abbas este citat ca zicând: „Ali are patru atribute pe care nimeni altcineva nu le are: el este primul în a făptui rugăciunea în prezența Trimisului lui Allah; l-a însoțit în expedițiile sale militare; el a rămas cu Profetul, când alții au fugit ca să-și salveze propria lor viață și el a fost singurul acela care l-a îmbăiat pe Profet ceremonial și l-a pus în mormânt.” Acesta este citat de către Ibn Abd al-Birr, în biografia lui Ali, prezentă în a sa *Istiab* și de către al-Hakim la pagina 111, vol.3 a cărții sale *Al-Mustadrak*. El citează de asemenea pe Abu Said al-Khudri, spunând că Trimisul lui Allah, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), i-a spus lui Ali: „O Ali! Tu ești acela care trebuie să mă îmbăieze, să-mi anuleze datoriile și să mă îngroape în al meu mormânt.” Acesta este citat de către al-Dalami de asemenea și este hadithul numărul 2583, de la pagina 155, vol.4 al cărții *Kanz al-Ummal*. Umer este citat ca zicând că, odată, Trimisul lui Allah i-a spus lui Ali: „Tu

ești cel care ai a mă îmbăia și îngropa.”, conform hadithului de la pagina 393, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*. În nota de subsol de la pagina 45, vol.5 al cărții *Musnad* a lui Ahmed, Ali este citat ca zicând: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah, spunând: «Am fost dăruit cu împlinirea a cinci dorințe în privința lui Ali, dorințe de felul cărora nici un alt profet n-a fost dăruit pentru altcineva. Și prima este că el va fi acela care va anula datoriile mele și-mi va îngropa corpul...»”; asta este citată către sfârșitul hadithului notat la pagina 403, vol.6. al cărții *Kanz al-Ummal*. Iar când el a fost pus pe patul mortuar și oamenii au dorit să împlinească rugăciunile rituale de îngropăciune, Ali a zis: „În conducerea acestei rugăciuni, nimeni nu trebuie să fie Imam, pentru că Imamul vostru, viu sau mort, este Trimisul lui Allah.” Oamenii intrau în grupuri și stăteau într-un șir, rugându-se, dar fără un Imam. Ei recitau *takbir*, în vreme ce Ali a stat lângă cadavrul Trimisului lui Allah, spunând: „Pacea fie asupra ta, O Trimisule, și carele ești Mila și Binecuvântările lui Allah; purtăm mărturie, o Puternice Stăpân, că el a răspândit ceea ce tu i-ai revelat, că îmbogățit poporul cu sfatul său și a luptat după felul lui Allah până ce El, Preaslăvitul și Atoatecunoscătorul, i-a înălțat credința Sa, iar misiunea a fost împlinită. O Stăpâne! Primește-ne pe noi în rândul celor ce urmează ceea ce i-ai revelat, fă-ne puternici în convingerea noastră și reunește sufletele noastre prezenței sale” , iar oamenii îi răspundeau cu „Așa să fie, așa să fie!” Și asta a continuat până ce toți bărbații, apoi toate femeile și apoi toți copiii, au clamar rugăciunile lor. Acest hadith, spus verbatim, este citat de către Ibn Sad în comentariul său, privind cum Profetului i-a fost făcută îmbăierea de îngropăciune ceremonială, prezent în al său compendiu *Tabaqat*. Primii care au intrat (la patul mortuar) ca să-și arate respectul au fost descendenții lui Hasim, apoi Muhajirun, apoi Ansar și apoi alți oameni. Însă primii bărbați, care au recitat rugăciunile de înmormântare rituale pentru sufletul său plecat, au fost Ali și al-Abbas, care au stat unul lângă celălalt și au rostit cinci *takbir*.

¹¹⁴ Narațiuni în această privință sunt transmise consecutiv în linia purei descendențe. Cred că-ți este suficient ceea ce este citat de către al-Tabrani în a sa *Al-Kabir*, preluat de la Ibn Umer, și de către Abu Yali în a sa *Musnad*, preluat de la Ali. Primul (al-Tabrani) citează un hadith particular, în care Trimisul lui Allah spune: „O Ali! Tu ești fratele meu și al meu vizir, iar tu trebuie să-mi împlinești treburile în numele meu, să împlinești angajamentul meu și (astfel) să-mi dai odihna minții.” Poți găsi acest hadith la pagina 155, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*, narat de către Ibn Umer. La pagina 404, vol.6 al aceleiași cărți, Ali este citat afirmând ceva asemănător. Mulți l-au citat pe al-Buwaisiri spunând că povestitorii acestui hadith sunt demni de încredere. Ibn Mardawayh și al-Dalami, așa cum se afirmă la pagina 155, vol.6, *Kanz al-*

după moartea Profetului, oricare problemă în care ei diferă, privind normele și abținerile date de către Allah, Slăvitul și Desăvârșitul.¹¹⁵ El a întărit încrederea po-

rului, ca poporul să-l considere pe Ali ca succesor¹¹⁶ al său și ca frate¹¹⁷, ca tată al descendenților¹¹⁸ săi, drept vizir¹¹⁹ și confident¹²⁰ al său, drept executor al

Ummal, îl citează pe Salman al-Farisi zicând că Trimisul lui Allah ar fi spus: „Ali ibn Abu Talib îmi împlinește angajamentul în numele meu și anulează datoria mea (rămasă datorită morții)” Al-Bazzaz, cum este afirmat la pagina 153, vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*, indică același fapt. este de asemenea citat de către Imamul Ahmed ibn Hanbal la pagina 164, vol.4 al cărții sale *Musnad*, preluat de la Habashi ibn Janadah, care spune: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând: «Cu excepția mea și-a lui Ali, nimeni nu-mi va plăti datoriile.»” Ibn Mardawayh, așa cum este afirmat la pagina 401, vol.6, *Kanz al-Ummal*, îl citează pe Ali ca spunând că, atunci când versul „Și atrage-i atenția celui prin neam apropiat ție.” a fost revelat, Trimisul lui Allah a spus: „Ali îmi plătește datoriile și împlinește promisiunea-mi în numele meu.” Sad spune că în ziua de la Juhfa, Trimisul lui Allah, ținând în a sa mână mâna lui Ali, a ținut un discurs, l-a rugat și slăvit pe Allah, după care a zis: „O oameni! Eu sunt wali al vostru!” Ei au zis: „Adevărat ai grăit, Trimis al lui Allah.” Apoi el a ridicat mâna lui Ali și-a zis: „Acesta este unul acela ales să fie al meu wali; îmi va plăti datoria în numele meu.” Qadat este citat ca zicând: „Ali, după moartea Profetului, a împlinit (în numele Profetului) câteva sarcini rămase, din care se zice că una ar fi fost plata datoriilor, toate însumând 500.000 dirhami.” Abdul-Razzaq a fost întrebat: „A lăsat Profetul vreun testament în legătură cu asta?” El a răspuns: „Da; nu mă îndoies deloc că Profetul i-a lăsat într-adevăr un testament lui Ali; altfel (dacă nu i-ar fi lăsat testament), nimeni nu l-ar fi lăsat să plătească datoria Profetului așa, cu de la sine putere.” Acest hadith este citat de către autorul scrierii *Kanz al-Ummal* la pagina 60, vol.4, hadith al cărui număr este 1170.

¹¹⁵ Texte autentice sunt la modul unanim de acord în afirmarea că Profetul și-a pus încrederea în Ali în legătură cu clarificarea către popor a subiectelor neclare, asupra cărora vor disputa, după moartea lui. Îți sunt suficiente drept dovezi ahadith numărul 11 și 12 citate în Scrisoarea 48, în completare la altele pe care deja le-am citat ori la altele necitate, datorită faptului că sunt binecunoscute.

¹¹⁶ Aceasta este explicată în Scrisorile n° 36, 54 și 56. „” «»

¹¹⁷ Frăția dintre Profet și wasi este mutawatir, iar ceea ce am citat în Scrisorile n° 32 și 34 îți este suficient pentru a dovedi autenticitatea sa.

¹¹⁸ Că el este tatăl descendenților Profetului este deja înțeles. El i-a spus lui Ali: „Tu ești fratele meu și tatăl descendenților mei; trebuie să lupți pentru a le mele Sunnah.” Acest hadith este citat de către Abu Yali în a sa *Musnad*, așa cum se afirmă la pagina 404, vol.6, în *Kanz al-Ummal*, iar naratorii săi sunt demni încredere, așa cum este admis de către al-Busairi. Este de asemenea citat în cartea lui Ahmed, *Manaqib*, ca o afirmație în concluzia Secțiunii A Doua, Partea 9, pagina 74 a cărții lui Ibn Hajar *Al-Sawaiq al-Muhriqa*. Profetul a mai spus de asemenea: „Allah a pus urmașul fiecărui profet în măruntaiele fiecărui profet, (dar) pe al meu urmaș l-a pus în măruntaiele lui Ali.” Acest hadith este citat de către al-Tabrani în a sa carte *al-Kabir*, așa cum este narată de către Jabir, și este citat de către al-Khatib în a sa *Tarikh*, așa cum este preluat de la Ibn Abbas. Este hadithul numărul 2510, pagina 152 din vol.6 al cărții *Kanz al-Ummal*. Și el a mai spus: „Toți urmașii venind din femei, afară de cei din Fatima, aparțin bărbatului pe care fiecare îl are, pentru că eu sunt al lor wali și tată.” Acesta este citat de către al-Tabrani, ca preluat de la al-Zahra, și este inclus între ahadith citate de către Ibn Hajar în Secțiunea 2, Partea 11, a cărții sale *Al-Sawaiq al-Muhriqa*, la pagina 112. Este de asemenea citat de către al-Tabrani, ca preluat de la Ibn Umer, care este de văzut la aceeași pagină. Al-Hakim citează ceva similar la pagina 164, vol.3 al cărții sale *Al-Mustadrak*, adăugând: „Povestitorii acestui hadith sunt de încredere, chiar dacă ei (Bukhari și Muslim) nu-l înregistrează.” Într-un hadith citat de către al-Hakim, în a sa *Al-Mustadrak*, și de către al-Thahbi, în a sa *Talkhi*, amândoi admițându-i autenticitatea datorită bazării pe cei doi Shaykh, zic, în acest hadith el (Profetul) spune: „În ceea ce te privește, O Ali, cu adevăr spun că tu ești fratele meu și tatăl urmașilor mei; tu ești de la mine și eu sunt de la tine”; acest hadith se găsește către sfârșitul listei de asemenea texte autentice.

¹¹⁹ Trimit la textele privind guvernarea lui Ali, așa cum arată această declarație a lui (Profetului): „Tu mie îmi ești (ca statut) precum Aron lui Moise”, fapt pe care l-am comentat în Scrisoarea n° 26 și altele. De asemenea și spusa lui în hadithul privind avertismentul referitor la gospodăria sa: „Prin urmare, care dintre voi mă va susține în misiunea mea?” Ali a răspuns: „O Trimisul lui Allah, eu sunt acela căruia i-ar plăcea să-ți fie sprijin în această temă”, așa cum le-am citat în Scrisoarea n° 20. Fie ca Allah să răsplătească pe Imamul Abu-Sayri pentru capodopera poetică în care spune:

„Și vizirul propriului văr, este în a sa silință sublim,
Iar prin cele avute, ei sunt primi viziri;
Descoperind tăinuitul, nu i-a crescut pedeapsa,
Cum soarelui nimic nu-i scade razele.”

testamentului¹²¹ său, viceregentul¹²² său, poarta cunoașterii sale, (conform cu hadith numărul 9, citat în Scrisoarea 48), intrarea către a sa înțelepciune, (conform cu hadith numărul 10, citat în Scrisoarea 48), Poarta Salvării poporului său, (conform cu hadith numărul 14, citat în Scrisoarea 48), siguranța și arcul salvării poporului, așa cum este testificat de către tradițiile pe care le-am citat în Scrisoarea 8. A-l asculta și a i se supune lui Ali este tot at de important cât a proceda la fel față de Profet: neascultarea față de Ali este un păcat egal cu neascultarea față de Profet, conform celor zise în hadith numărul 16 (citat în Scrisoarea 48) și conform altor ahadith. A-l urma pe Ali este egal cu a-l urma pe Profet; a-l părăsi este egal cu a abandona pe Profet, conform hadithului numărul 17, citat în Scrisoarea 48, și conform altor ahadith. Profetul este în relații pașnice cu oricine îi arată (lui Ali) a fi pașnic și este vrăjmașul oricărui poartă

¹²⁰ Există un consens național care hotărăște existența în Cartea lui Allah a unui vers pe care l-a introdus nu altul decât Ali, (pentru a fi acolo) până în Ziua Judecării. E vorba de versetul înălțării (*najwa*) aflat în Surat al-Mujadila. Asupra acestui vers există acordul atât al susținătorilor săi, cât și al oponenților, care citează în această privință multe texte acceptate ca autentice, conform celor doi shaykh, un vers cunoscut în întregul popor atât de către cei evlavioși, cât și de către cei libertini. Îți este suficient ceea ce a citat al-Hakim la pagina 482, vol.2 al cărții sale *Al-Mustadrak* și ceea ce a citat Thahbi în a sa *Talkhi al-Mustadrak*. Trimit de asemenea la exegeza acestui vers, așa cum este înregistrată de cărțile de exegeză scrise de către al-Thalabi, al-Tabari, al-Sayyuti, al-Zamakhshari, al-Razi și alții. În viitoarea Scrisoare no 74, vei ajunge să afli despre două ahadith narate de către Umm Salamah și Abdullah ibn Umer, privind dialogul confidențial dintre Profet și Ali, care a avut loc cu puțin înaintea morții Profetului, și te vei familiariza cu dialogul lor confidențial care a avut loc în ziua de la Taif, cum și cu declarația Profetului : „Nu eu sunt acela care a crezut în el, ci chiar Allah este cel care a făcut astfel”; de asemenea vei afla despre dialogul confidențial avut la vremea lui Ayesha. Drept urmare, meditează asupra acestora.

¹²¹ Pentru un text dovedind că el (Ali) este al său (al Profetului) wali, îți este suficientă declarația sa, citată de către Ibn Abbas și la care ne-am referit în Scrisoarea n° 22: „Tu ești wali al meu și în numele meu atât în această viață, cât și în viața de după viață.” Acest hadith stă pe o bază firmă, conform cerințelor formulate de religia islamică; drept urmare, nu-i nici o necesitate intrarea în detalii.

¹²² Îți este suficient ce ai captat din textele testamentului ceea ce ai auzit în Scrisoarea n° 68.

animozitate către el (Ali),¹²³ prietenul oricărui i se face prieten (lui Ali) și dușmanul oricărui dușmănos lui (Ali);¹²⁴ oricine îl iubește este iubit de către Allah și Trimisul Său și oricare îl urăște îi urăște în schimb și pe Allah cu Trimisul Său, conform ahadith 19, 20, 21 citate în Scrisoarea 48 și conform altor ahadith. Oricine se poartă ca prieten (cu Ali) este (de considerat) prietenul amândorura (al lui Allah și al Trimisului Său), iar cine îi este contrariul se opune de fapt lor, conform hadithului 23 citat în aceeași scrisoare; oricine îl rănește (în vreun fel) îi rănește și pe ei (Allah și Trimisul Său);¹²⁵ oricine îl pârește (vorbindu-l de rău) de

¹²³ Acesta este citat de către Imamul Ahmed, ca preluat din hadithul lui Abu Hurayrah, la pagina 442, vol.2, a cărții sale *Musnad*. El spune că Profetul s-a uitat la Ali, Fatima, al-Hasan și al-Husayn, pacea fie asupra lor toți, și apoi a zis: „Declar război oricăruiă caută să lupte cu voi și declar pace oricăruiă se arată pașnic către voi.” În alt hadith autentic, în momentul în care i-a acoperit cu o manta, el le-a spus: „Mă războiesc cu oricine le caută război și pun în pace pe oricare este cu pace către ei.” Acest hadith este transmis de către Ibn Hajar, în timp ce explică primul vers, pe care el îl declară ca revelație în onoarea lor, și este prezent în Secțiunea Unu, Partea 11 a cărții sale *Al-Sawaiq al-Muhriqa*; explicând, Ibn Hajar dă detalii pentru declarația Profetului: „A lupta cu Ali este a lupta cu mine de asemenea și a cădea la pace cu Ali este a face pace cu mine.”

¹²⁴ Trimit la hadithul 20 din Scrisoarea no 48. Declarația lui consecutivă: „O Stăpâne! Fii prietenos celui care-i este prieten și fii vrășmașul oricărui hotărât îl vrășmășește” ar trebui, prin Grația lui Allah, să fie suficientă (ca argument). Ai auzit în Scrisoarea no 36 declarația sa, așa cum e citată de către al-Buraydah: „Oricine-l urăște pe Ali mă urăște pe mine de asemenea și cine-l părăsește pe mine mă părăsește de asemenea.” Alt hadith mutawatir este această afirmație a Profetului: „Nimeni altul decât un credincios îl iubește pe Ali și nimeni altul decât un ipocrit îl urăște pe Ali” Prin Allah, acesta este pactul făcut cel Neînvățat, Profetul.

¹²⁵ Ia în seamă această declarație, care este citată de către Umer ibn Shash, „Oricare rănește pe Ali și pe mine mă rănește”, și prezintă în cartea lui Ahmed, *Musnad*, pagina 483, vol.3, în *Al-Mustadrak* a lui al-Hakim, pagina 123, vol.3 și în *Talkhi al-Mustadrak* a lui al-Thahbi, acesta admițând autenticitatea acestui hadith. De asemenea, al-Bukhari l-a citat în a sa *Tarikh*, Ibn Sad, în a sa *Tabaqat*, Ibn Abu-Shaybah, în a sa *Musnad* și al-Tabrani, în a sa *Kabir*. În *Kanz al-Ummal*, acest hadith se află la pagina 400, vol.6.

fapt îi părăște pe ambii (pe Allah și pe Trimisul Său), conform hadithului 18 citat în Scrisoarea 48 și conform altor texte. El este Imamul celor drepti și distrugătorul celor josnici și imorali; oricine îl susține este de fapt susținut la modul divin, iar oricine îl trădează pe Ali este trădat de către Atotputernicul, conform primului hadith citat în aceeași Scrisoare și conform altor ahadith; el este Stăpânul musulmanilor și Imamul celor drepti, conducătorul celor religioși între oamenii cei mai de faimă, conform ahadith 2, 3, 4 și 5 în Scrisoarea 48; el este stindardul călăuzirii, Imamul celor ce-L servesc pe Allah, farul tuturor acelora ce se supun poruncilor lui Allah, cuvântul pe care Allah l-a însculcat celor pioși, conform hadithului 6 din aceeași scrisoare și din alte texte; el este supremul Siddiq (Cel Demn-de-Încredere), Faruq al poporului și cârmuitorul credincioșilor, conform hadithului 7 din aceeași scrisoare și din alte texte. Statutul său este ca și al Mare Furqan (Coran) și Înțeleapta Amintire.¹²⁶ El este pentru Profet la același nivel la care a fost ținut Aron în raport cu Moise, așa cum este clarificat în scrisorile 26, 28, 30, 32 și 34, proporțional nivelului pe care îl are Profetul față de Domnul său, conform hadithului 13 din scrisoarea 48 și altor texte, și similar poziției pe care o avea capul Profetului cu referință la trup, conform hadithului citat în scrisoarea 50 și altor texte, la care te îndemn să te raportezi, sugerându-ți să dai atenție comentariului nostru. El este asemenea sinelui său, conform versului Mubahala și hadithului citat de către Ibn Awf, pe care l-am reprodus în scrisoarea 50. Allah, Preaslăvitul și Desăvârșitul, a aruncat o privire la locuitorii Pământului și l-a ales tocmai pe el dintre toți, așa cum se clarifica în linia tradițiilor pe care le-am citat în scrisoarea noastră 68. Îți este îndeajuns pactul pe care l-a făcut în ziua de la Arafat, din timpul Pelerinajului de Despărțire și că nimeni nu pune în fapt responsabilitatea Profetului, decât Profetul însuși și Ali¹²⁷, fapte care ar fi spre încheierea unei liste de așa multe

¹²⁶ În privința aceasta, ia în considerare ceea ce ai auzit în Scrisoarea n° 8, citându-l pe Sihah al-Thaqalain, pentru că arată adevărul pentru cei ce au ochi de văzut, și pe care deja ai aflat în Scrisoarea n° 50, anume că „Ali este împreună cu Coranul și Coranul este împreună cu Ali; cele două (ființa lui Ali și Cartea) nu trebuie niciodată să se despartă.”

¹²⁷ Rațiunea singură duce la imposibilitatea că Profetul ar fi poruncit ceva și ar fi cerut poporului să adere la acest ceva, în vreme ce el însuși s-ar afla într-o disperată necesitate să acționeze asupra acelui lucru. El a avut nevoie de un testament pentru a-l indica pe reprezentantul său și pentru a lua în seamă pe orfanii care, cel mai mult, au nevoie de un îngrijitor. Allah este deasupra faptului de-a neglija precioasa lui moștenire, care include legiferările și ordinele lui Allah, iar Allah este deasupra faptului de-a părăsi pe orfanii și

atribute, încât nimeni altcineva poate pretinde că le are, decât un *wasi* ori acei care se bucură de un statut deosebit în jurul Profetului; prin urmare, cum ar putea vreo persoană înțeleaptă să nege testamentul Profetului, ori să-l treacă cu vederea, dacă nu s-ar trata doar de vreun arivist?

Ce-a altceva este un testament decât a te încrede într-o persoană și a-i încredința rezolvarea problemelor apărute după moarte?

2) În privința partizanilor celor patru secte, oricine dintre ei neagă testamentul, face astfel, gândind că, acceptându-l, asta va periclita legitimitatea califatului celor trei Imami.

3) Nu putem accepta argumentul lor pur și simplu pentru că este bazat pe ceea ce al-Bukhari și alții au spus. Ei îl citează pe Talhah ibn Masrif ca zicând: „L-am întrebat pe Abdullah ibn Abu Awfah: «Ei, și chiar a lăsat Profetul un testament?» El a răspuns: «Nu.» Am întrebat: «Dar atunci, cum de le-a impus oamenilor să-și scrie propriile testamente, când el n-a făcut asta?» El a răspuns: «Testamentul său este (chiar) Cartea lui Allah.»” Acest hadith nu este confirmat în linia surselor noastre; nu-i altceva decât o născocire necesară unor anumiți politicieni ticluitori. Cu privire la asta, cărțile *sahih* ale purei descendențe sunt *mutawatir* în tema testamentului; așa stând faptele, hai să lăsăm a fi îndepărtate textele care nu sunt de acord cu aceste *sahih*.

4) Chiar dacă subiectul testamentului nu necesită nici măcar un argument, datorită dictatelor date de rațiune și bunul simț, (mai spun încă):

„Dacă ceva se lungește, el se bazează în rațiunea lui de-a fi—în formă și-n culoare;

Mai mult ca sigur, soarele face să pălească tot ce nu-i adevărat.”

Cu privire la narațiunea lui al-Bukhari, preluând răspunsul lui Ibn Abu Awfah, care pretinde că Profetul, (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa și asupra familiei sale curate!), a lăsat Cartea lui Allah drept testament al său, este

văduvele sale (ale Profetului), care locuiesc Pământul în lung și în lat, luptând în întunrcime, plecând și venind după voia lor, așa, fără un *qayyim* (om de autoritate) prin care argumentul lui Allah devine complet împotriva lor. Și chiar prin el însuși, simțul comun conduce către ideea că el (Profetul) ar fi trebuit să lase un testament lui Ali, odată ce-a avut încrederea de-a fi îmbăiat și uns trupul (după moarte), de-a fi înfășurat și îngropat, ca apoi să-i fie plătite datoriile și să-i păzească buna amintire, să clarifice, după moartea sa, diferențele oamenilor în privința credinței lor...etc., așa cum ne-am referit la începutul acestei scrisori.

Al dumneavoastră,
Sh

Al dumneavoastră,
Sh

[illegible]

